

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

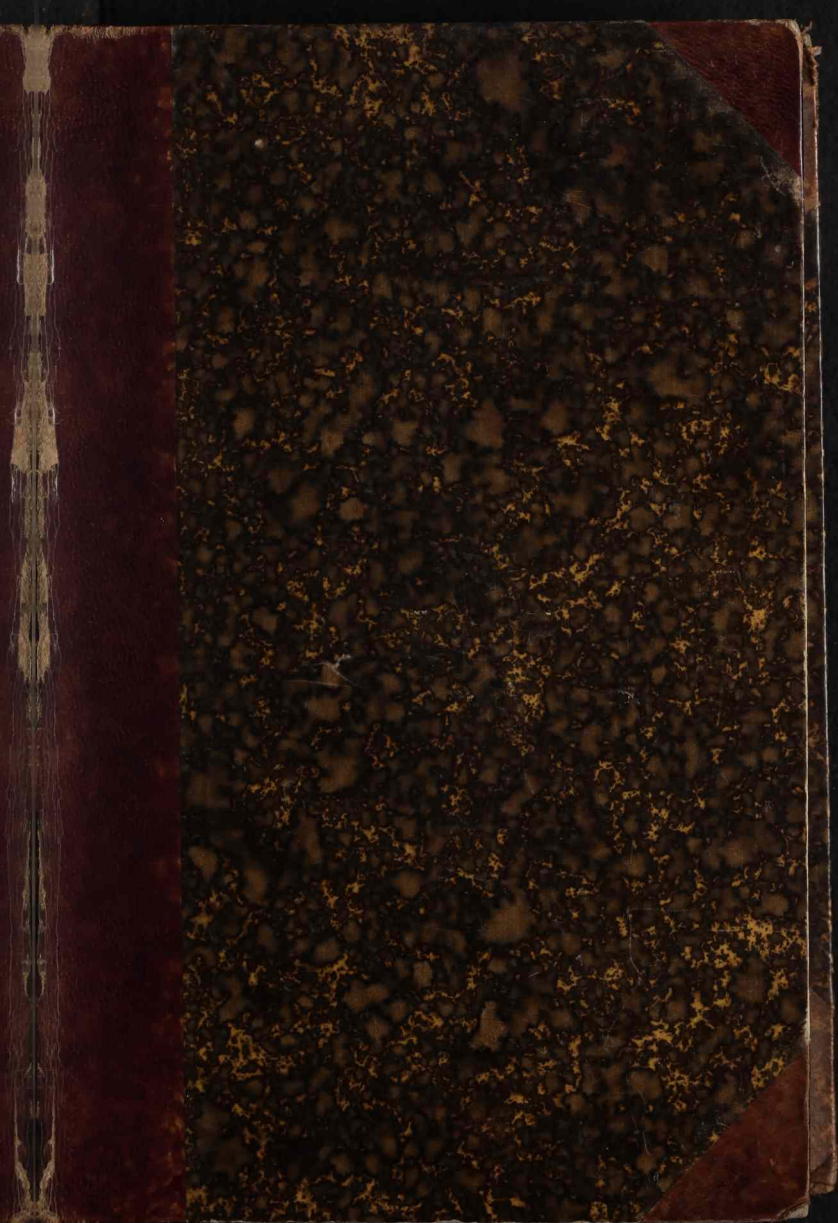
Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; Udvalg ved F. L. Liebenberg ; besørget af A. Boysen.
Titel Title:	<u>Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 14
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Det Nordiske Forlag, 1896-99
Fysiske størrelse Physical extent:	15 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52. - 120.

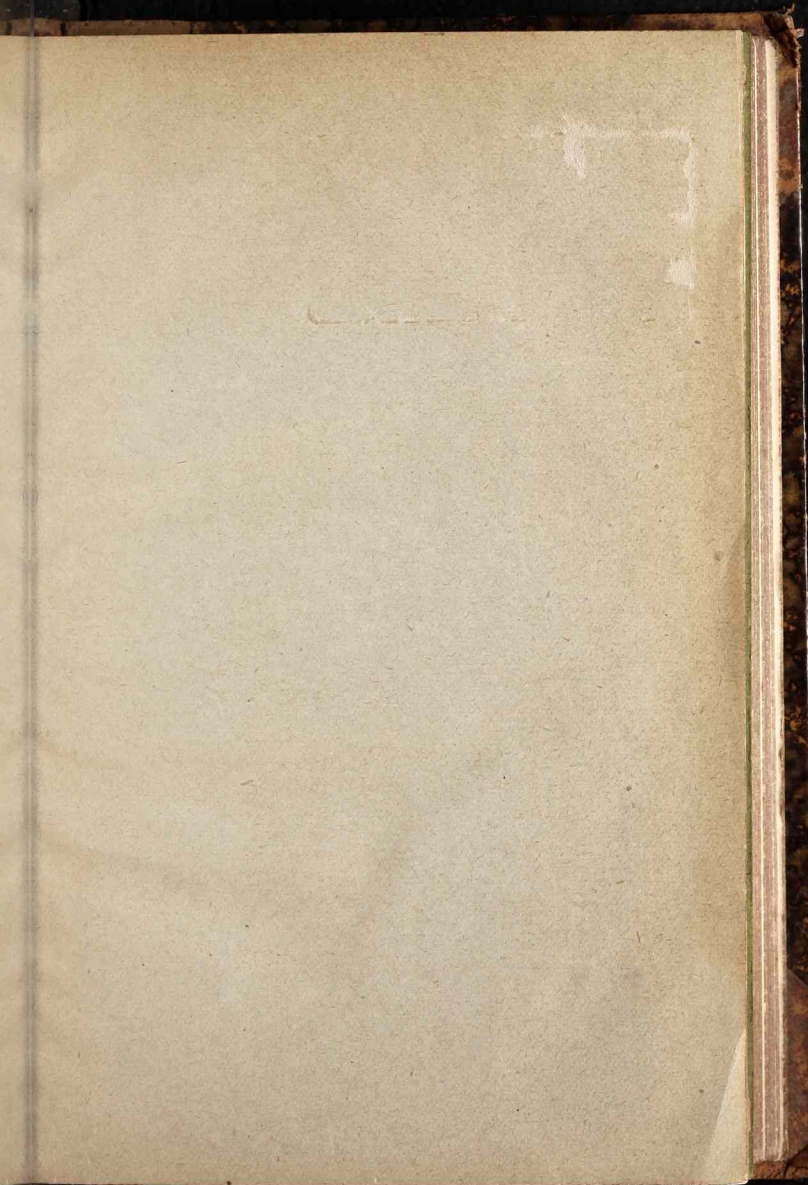
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

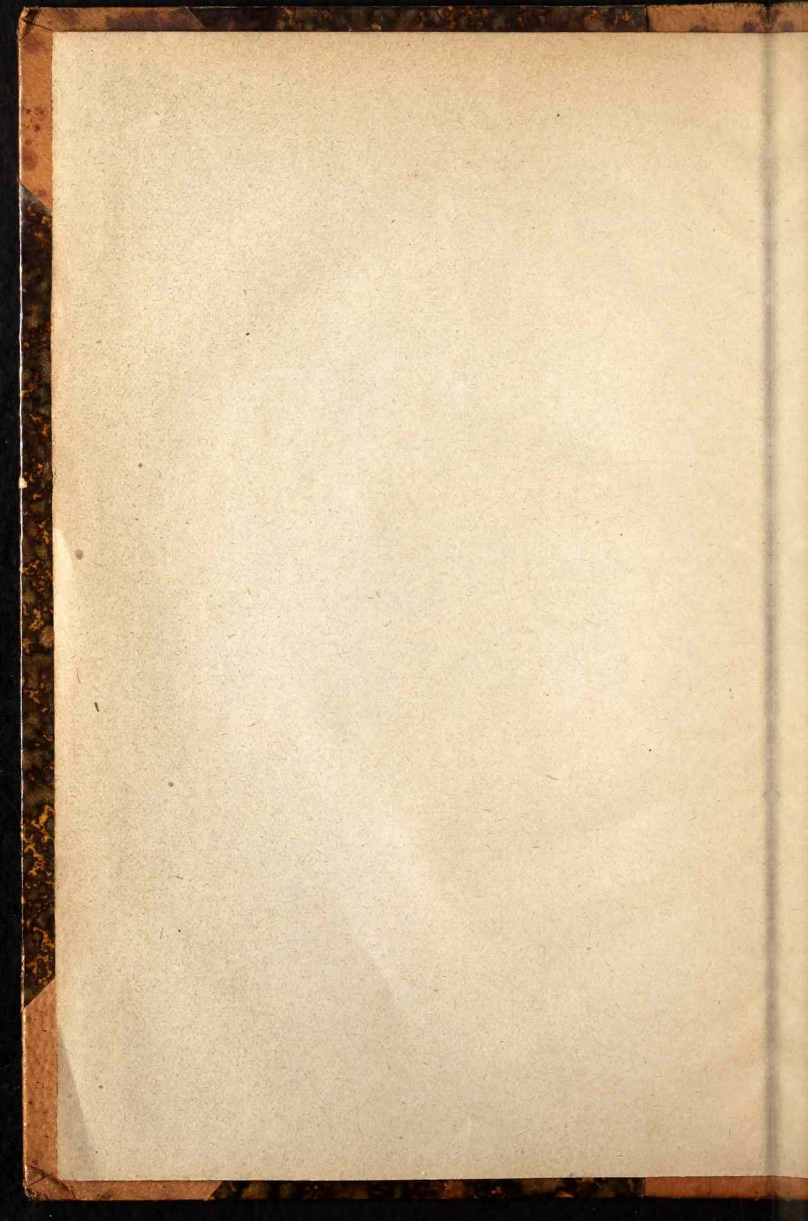

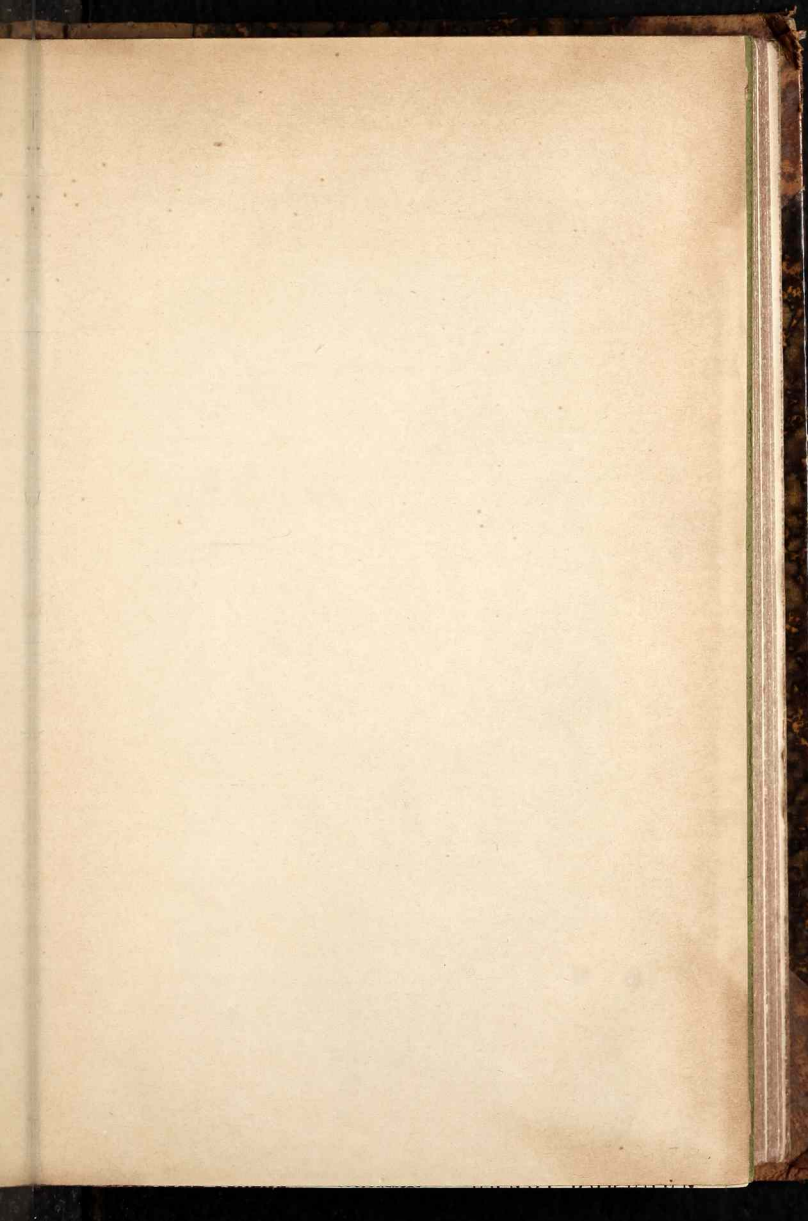
1 1 52 0 8 05823 1

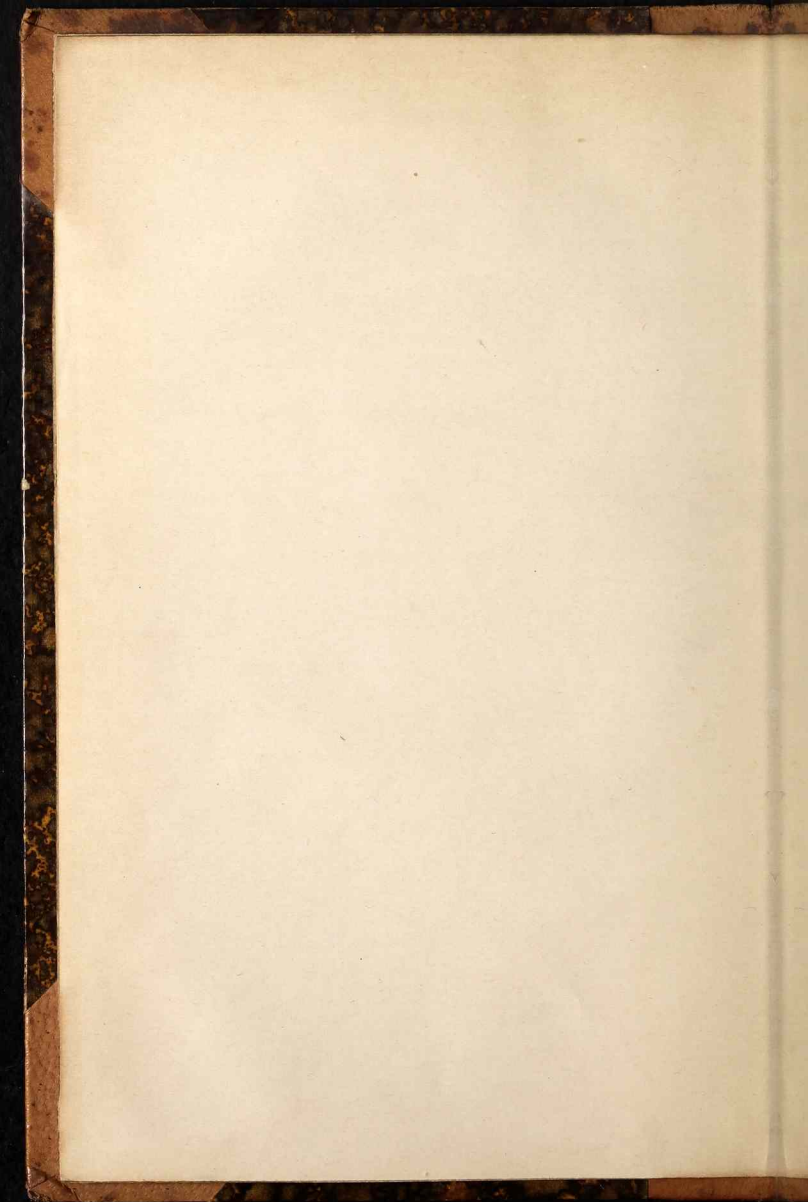
+REX

OEHLenschLÄGER

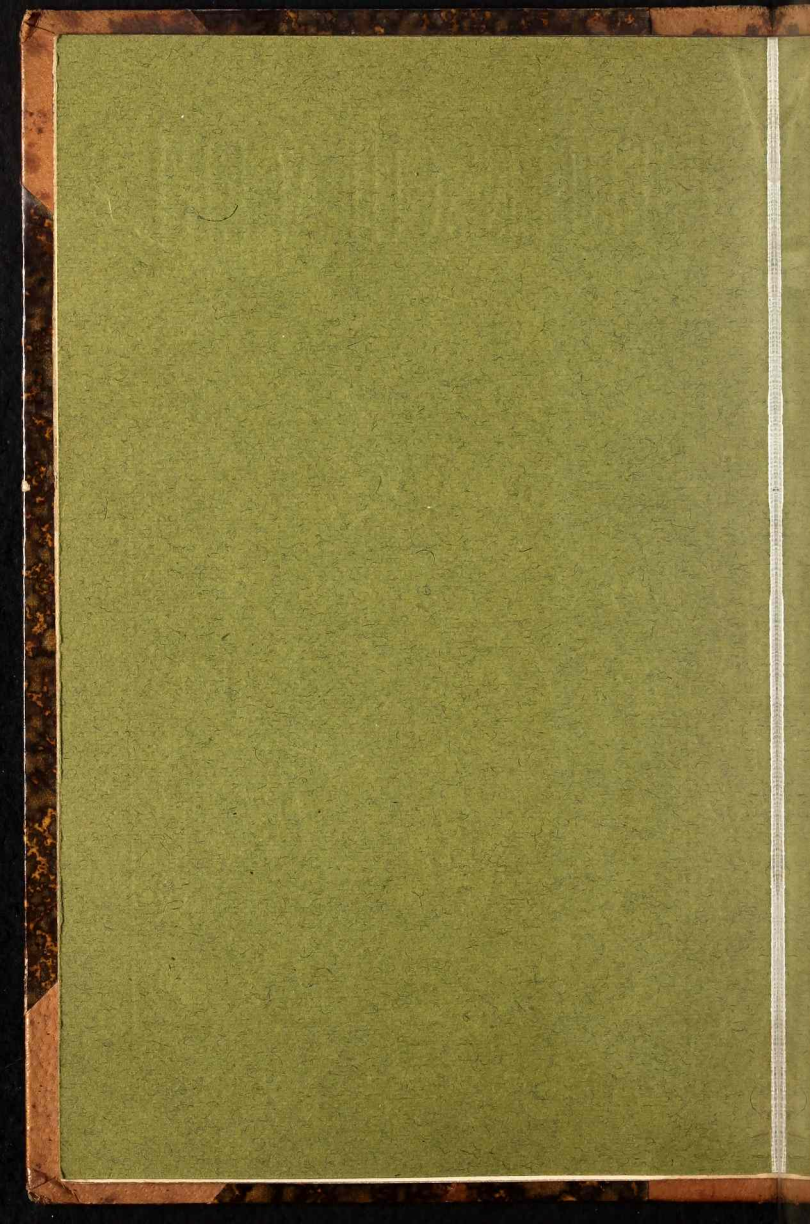

F.R.M.

E.H.
95.

G. B. N. F.

July 1914 95 27.00

OEHLENSCHLÄGER

F.A.M.

P.L.
95.

60. Levering

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

© 1900 THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OMNIBUS COLLEGII
PONTIFICIS SAPIENTIAE

INSTITUTIUM

ARTIS ET MANSIONUM

PHILOSOPHICARUM

ARTIUM LIBERALIUM

INSTITUTIUM

II

OEHLENSCHLÄGER.
POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

FJORTENDE BIND.

SAGAER, EPISKE DIGTE, EVENTYR
OG FORTÆLLINGER.

III.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.
BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1899.

OEHLENSCHLÄGER.

HROLF KRAKE.
ØRVARODDS SAGA.

LIEBENBERGS UDGAVE.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1899.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

REGNAR LODBROK.

ET HELTEDIGT.

BEYOND THE MOUNTAINS

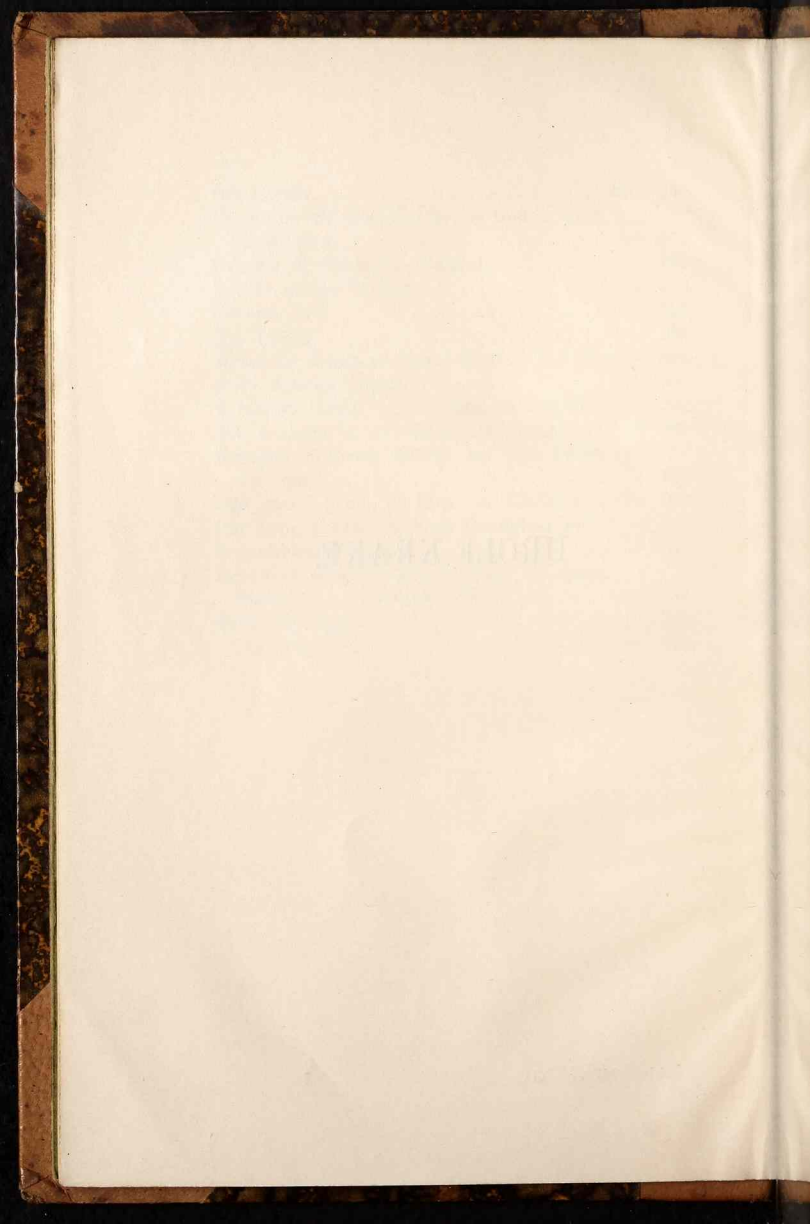
INDHOLD.

Hrolf Krake, et Heltedigt i tolv Sange	Side	1.
Ørvarodds Saga, et oldnordisk Eventyr.		
Ørvarodds Fødsel	—	179.
Odds Barndom	—	181.
Odd besøger sine Forældre.....	—	183.
Spaadommen.....	—	186.
Om Hesten Faxe	—	188.
Biarmelandsfarten	—	191.
Ørvarodds og hans Faders Samtale.....	—	198.
Hialmar.....	—	199.
Hialmar fortæller	—	204.
Alfen.....	—	209.
Hialmar og Ørvarodd.....	—	216.
Om Arngrims Sønner og Hervør.....	—	219.
Om Ingeborg og Freia	—	223.
Om Trællen Faste.....	—	226.
Gefions Gudehuus	—	232.
Fastes Jordefærd	—	236.
Om Arngrims Sønner	—	238.
Angantyr's Eventyr.....	—	240.
Hialmars og Ørvarodds Elskov.....	—	250.
Holmgangen	—	254.
Begravelserne	—	259.
Ingeborgs Endeligt.....	—	261.

Om Hervør.....	Side 263.
Nornerne tale med Hervør, og Gefion lyser hende hjem	— 267.
Hervørs og Ørvarodds Samtale.....	— 270.
Hervør henter Tyrving.....	— 273.
Hervørs Død	— 281.
Om Tyrving	— 284.
Ørvarodd drager til Upsal igien	— 286.
Alfen kommer igien	— 290.
Ørvarodd redder sit Liv med en slet Vise	— 292.
Odd kommer til et selsomt Gudehuus	— 295.
Abbeden forklarer Alting, og Odd bliver hos ham.....	— 297.
Odd gaar i Skole, og bliver en Christen ..	— 299.
Om Kong Herrød og hans Raadgiver Siolf ..	— 304.
Ørvarodds Giftermaal.....	— 310.
Ørvarodd bliver hundrede Aar, og faaer Hiemvee	— 314.
Ørvarodd drager til sit Fædreland, og døer ..	— 315.
Anmærkninger.....	— 323.

HROLF KRAKE.

ET HELTEDIGT.

FØRSTE SANG.

Hottur, liden Fiskerdreng, men af sin Alder stor,
Stod taus med Fiskergarnet ved bredden Isefiord;
Saa blaaligt Bølgerne rulled over de runde Steen;
Han stirred ned i Vandet paa blege Hestebeen.
Selsomme Tanker i Drengens Sind omdrev,
Som Skyen hist paa Himlen af Stormen jaget blev.
Snart stirred han paa Havet, saa igien paa Nettet,
Hvori de brogede Fiske saa lysteligt sprætted.
Hans Fader, gamle Svipur, med Haaret graat som Tang,
Drog Baaden op paa Stranden, mens han en Vise sang.

- »Nu skynd dig, liden Gangerpilt, som Handelen
forstaaer!
- »I Vidiekurven læg dem, bring dem til Leiregaard.
»Skynd dig snart at sælge vor gode Fiskedræt.
»For Hamp vi bytte Fisken; jeg trænger til et Net.
»Pulsvaaden og mit Bundgarn udueligt er blevet,
»Alt gammelt, halvforraadnet, har Ran det sønderrevet.
»Jeg saae den skumle Havfru ved klare Midienat;
»I skællet Haand, som Finne, hun Garnet tog fat,

»Og mens hun viste Tænder, sneehvide som et Skum,
 »Hun rev mig Huller i Nettet med gyselige Brum.
 »Jeg knytter mig et andet, som skal det første ligne,
 »Mere stærkt i Traaden. Det skal Goden signe,
 »Offergoden Thorald, med Hammeren i Lund.
 »Saa kan ei Ran det bide sønder med sin Mund.«

I Tanker stirred Hottur, et Ord han svared ei,
 Han stirred bort fra Havet til nære Landevei,
 Hvor smukt i Aftenrøden, der farved dunkle Sky,
 Hrolf, Danerkongen, henreed i Hast til Leireby
 Med sine giæve Kæmper. Den stærke Strandens Blæst
 Drev Lokken ud fra Hielmen, Manen paa hver Hest.
 I Jernet klædt, som Isen, der stivnede graa
 Ved Juletid i Frosten, Bersærker han saae;
 Og tykke Jerngryder paa Hov'derne som Hatte
 Dem hviled ned ad Skuldren. Om Spyd de monne fatte,
 Der ligned unge Graner, som Qvisten har forliist.

»Ha,« raabte Hottur, »Idræt har disse Helte viist!
 »Og see de vælige Hingster, de dele Heltens Mod,
 »De vrinske, som om hver sin Rytter forstod.
 »Nu de forbi os ride. Bersærken, stiv og stolt,
 »Seer ei til ringe Fisker, foragter fattig Folk;
 »Men Hrolf er Alles Konge, han vinker med sin Haand
 »Ned til vort Fiskerleie. Thor signe Heltens Aand!«

»Nu skynd dig,« raabte Svipur, »til Leire med din
 Dræt!
 »Naar Jæger gaaer fra Jagten, han trænger til en Ret.«

»Troer du,« svared Hottur, »at slige Mænd ved Disk
 »Gienfinde deres Kræfter ved uselige Fisk?
 »Nei, sligt et ædelt Rovdyr maa bedre fødes op.
 »See kun de brede Skuldre paa stærken Heltekrop!
 »Som Ulven, som Løven, de nære deres Mod
 »Med Oxens, Hestens Bove, skøndt ei med Dyrets
 Blod.
 »Treen jeg for Svibdagger, hvis jeg en Fisk ham bød,
 »Han hug med Jernhandsken, det blev min bratte Død.
 »For Spot han vilde tage, for skammelig Foragt,
 »At jeg til Kongehallen slig Mad dem havde bragt.«

Da raabte gamle Svipur: »Du steds dog Drætten
 sælger;
 »Jeg veed, at Kongens Søster det Allerbedste vælger.«

»Ja, Fader!« svared Hottur, »det er en anden Sag,
 »Forskiel paa Mand og Qvinde der er, som Nat og Dag.
 »Fisken er Qvindekosten, og allermeest for Skulde;
 »Thi skøndt nu væn og deilig hun straalere som den
 Hulde,
 »Vi hendes Herkomst kiende. Den gamle Harpemand
 »Har ofte Visen siunget; hun stammer ned fra Strand.
 »Kong Helge, hendes Fader, fik kjær en Havets Viv,
 »Og hende skylder Skulde sit Sivblomsterliv.
 »Hvad Under, at hun ynder da Strandens gode Ret,
 »Spiser sig i Østers, i Fisk og Reier mæt?« —

»Stands med slig daarlig Tale, fortørn Fyrstinden
 ei,«
 Svared den sølvgraa Svipur; »gak du din lige Vei.

- »Hvad kommer da vel dig ved hiin gamle Regnars Sang?
 »Ved Harpen, ølberuset, han lyver mangan Gang.
 »Fyrstinden er Fyrstinde, lad dette nok dig være;
 »Sælg hende dine Fisk, fornærm ei hendes Ære.
 »Ei Kongebarnet lider med stolten Heltemod,
 »At man vil spæde Saltvand i hendes Kongeblood.« —
 Da skyndte bort sig Drengen; men redte først sit Haar,
 Tog paa sin nye Kiortel, og gik til Leiregaard.

Paa Veien tænkte Hottur: »Ha, hvo der var en
 Helt!

- »Godt nok, at vorde Fisker ved Isefiord og Bælt;
 »En Fisker ogsaa strider, maa vise Mod som Kæmpe,
 »Ved Kraft kun og Raskhed formaaer han Faren dæmpe.
 »Naar Ægir Seilet fylder, naar Ran oprører Sandet,
 »Naar et rædsomt Bælmørk henruger over Vandet,
 »Da gielder det, i Faren er dyrt det gode Raad.
 »Og dog, som Fugl i Luften, han flyver i sin Baad;
 »Snart Reb i Seilet holder, snart stryger han sit Seil.
 »Men, ak — med Falkens Øie dog stundom seer han
 feil;
 »Da myrder ham en Havmand, og skyller hvide Been
 »Ad Aare hen i Maanskin paa broget Glimmersteen.
 »Og drøvelig jeg kalder en Strid, selv en Seir,
 »Mod en usynlig Fiende, mod Alfen: Vind og Veir.
 »Kun stolt os Stormen driller; brugte den sin Magt,
 »Eet Slag var tilstrækkeligt — det straffed vor Foragt.
 »Og nu — at gaae paa Dræbning mod stakkels svage
 Dyr,
 »Som ei kan Faren høre, som rædde Døden flyer —

- »At lokke dem ved Madding! Den værste Feil, jeg
veed,
»Er, tykkes mig, slig Lumskhed. Misbruge Giestfrihed,
»Og knytte Net til Listen, blot for sin Egennytte!
»— Hvad Egennytte, Hottur? Tænk paa din Faders
Hytte!
»Kan Tarvelighed kaare vel mere nøisom Stand?
»Nei, agt din Faders Haandværk, en ærlig Fiskermand.
»Dog Ungen altid stræber ud fra sin Moders Rede,
»Maa prøve Vingens Kræfter, over Mark og Hede.

- »At vorde Danerkæmpe! Det Ønske for mig staaer,
»Som Freia midt i Vaaren, med Roser om sit Haar.
»Af Hrolf en Hielm af fange, et Skiold, et fagert
Sværd,
»Følge Danerkongen i drabelige Færd, —
»Ak, alt for store Tanke! Vel er jeg ingen Træl;
»Fra Arildstid ved Havet, skiøndt uden Panderskæl,
»Gik mine bolde Fædre med Sømmandstrøien blaa,
»Og Vandet dem tilhørte, saa vidt som Øiet saae.
»Men ak, hvad haaber Hottur? en Plads ved Kongens
Disk?
»Dæmp Modet, stolten Ungersvend! og sælg dine Fisk.«

Hvad drev den unge Søgut til dristige Begier?
Var det Hovmodigheden i rødt Kobberskiær,
Der bryster sig som Guldet, men daglig pudses maa,
At frit for giftig Edder i Glands det kan staae?
Nei — alt for stolt til Hovmod, var Hotturs Hierte
reent,
Reent som Sølv i Bierget, der er Lyset formeent.

Kun du, almægtige Fulla, som fletter Freias Haar
 Til Ungersvendens Lænker; som Alt, hvad han attraaer,
 Skiult i din Æske giemmer, — du mødte ham i Krat,
 Indklædt i Maanens Straaler, til Dag du trylled Nat.
 Du viste ham paa Siølund, Gefions Jomfruø,
 Den høie Freias Billed i lilieranke Mø.
 Til Signe, Skuldes Æskemø, du fanged Fisk, min Ven!
 Og mærked ei, at Signe dig fanged igjen.

Til hende bar han Drætten, til et afsides Buur,
 Skilt fra Kongehallen ved brede Grøft og Muur.
 Der saae man Skuldes Kammer, mod Havet laae det frit.
 Sølvne Muslingskaller og Sneglehorn med Kit
 Var mellem Mosset muret; det gav et lifligt Syn.
 Selv stod hun der livsalig, men med skumle Bryn.
 Nær Buret flød en Kilde, rolig som et Speil;
 Der baded hun sig ofte; frit for alle Feil,
 Sit Legem hun beskued, forgabet i sig selv,
 Som Bølgens kolde Huldre, siunken i en Elv.

Fiskene modtog Signe med sneehviden Haand;
 Men da hun Hotturs Forsæt erfoer, at kiæk i Aand
 Han hen sig vilde vove til Dankongens Hal,
 Hvor stærke, drukne Kæmper sad i Flokketal —
 Hun raabte: »Blinde Daare, taabelige Dreng!
 »Du reder dig før Aften din visse Brudeseng.
 »Dig Hel i magren Arm vil trykke bleg og kold.
 »Hil os, at Jomfruburet med tykke Muur og Vold
 »Er skilt fra Kongehallen! Ei som Thor blandt Aser
 »Kong Hrolf paa Bænken sidder: hans vilde Kæmpe
 raser,

- »Forbittret Tænder skærer, udhyler fæle Sang,
 »Blodig endnu af Slaget, i Bersærkegang.
 »Som Hunde slide Kiødet med Tænder de fra Been,
 »Og den, som først er færdig, er ei længe seen:
 »Han hugger Been i Panden paa den, som sidder fiern.
 »Vel har de Hovedskaller, hædede som Jern;
 »Men ofte dog en Knokkel en Pandeskal har knuust;
 »Hvad agter Kæmpen Freden, naar først han er beruust?
 »Da flyder Øllet af Hornet, Blod af dybe Saar.
 »Det hielper ei, Dankongen forbittret Skioldet slaer,
 »Man hører ei hans Varsel; det er en evig Krig,
 »Og ud paa Trælleskuldre bæres Helteliig.«

Ei forfærdet Hottur blev ved skøn Signes Ord,
 Han vilde gaae i Hallen, frygted intet Mord.
 »Jeg skal vel vinde Kæmperne, det koster ingen Taare;
 »Jeg vil dem Tiden korte, jeg skaber mig som Daare.«
 Han foer med baade Hænder op i sit lyse Haar:
 See, hvor det uredt strutter, i Børster det staaer.
 Ham Signe maatte laane sin Hue, spids og lang,
 Den bandt han sig paa Hovedet alt under lystig Sang.
 En Pude snørt til Armen hun, som et Skiold, ham bandt.
 En Hiortetak i Gaarden i Græsset han fandt;
 Den tog han med som Glavind udi sin høire Haand.
 Ham Signe fletted Haaret med Straahalmets Baand,
 Saa treen han fro i Hallen, hvor stærke Kæmper sad.

Ha, hvilket mægtigt Bolværk, hvilken Helterad!
 Paa Gaffelbænken høiest Hrolf Danerkonge god;
 Guldhaaret over Skuldren flød i en flammet Flod.
 Bag ham paa Biælken over hans Hoved Hielmen hang,
 Sværdet Gyldenhiale, som høit i Striden klang;

Og Skioldet blankt ved Siden, det gav et lifligt Syn.
 Han støtted Haand til Kinden, sænkte sine Bryn.
 Han var ei fro i Sindet, ei muntred Øl og Miød;
 I Eensomhed begræd han end ofte Drifas Død.
 Næst ham paa Bolstret nede Svibdag i Pandsertrøie.
 Han stirred stolt i Salen med sit ene Øie;
 Det andet snelt ham Pilen fra Pandens Hvælvning rev,
 Da sidste Gang i Upsal for Adils kæmpet blev.
 Han ligned vreden Jette, eenøiet, grim og fæl, —
 Men i det ene Øie stod en ærlig Siæl,
 Og saae man paa hans Legem, beundred man med Lyst
 Det ranke Liv, Bredskuldren, hvælvetstærke Bryst.
 Hos ham hans Broder Beigal var klædt i Dyrehuder;
 Paa Hænder og paa Halsen han havde hvide Knuder
 Af dybe Sværdeskrammer, der alle vel var lægt.
 Hos ham Hvitsærk hiin Raske, samme Broderslægt;
 Han løb omkaps med Hiorten, i Krigen som en Piil
 Han fremmest var mod Fienden, stedse med et Smil.
 Ham nær hans Frænde Hromund hiin Haarde. Svær-
 det beed

Ei paa den stolte Pande, lav, krølhaaret, bred.
 Paa Kongens anden Side man Hake saae, den Modige,
 Haklang, Vøtt hiin Stærke, Hardrefil den Blodige.
 Hvo nævner dennem alle? Hvo beskriver klart
 De stærke Nordens Kæmper, deres Aasyn og Art?
 Du skued deres Lige, Marius! dengang
 De dig forgieves fordred til Kamp med Skioldeklang.
 Forfærdet dine Romere de høie Helte saae
 Med barnligt Ansigt, guult Haar, Øine store, blaae.
 Saa lysteligt de smilte; lange Haar nedflød
 Glat over Jernbrynien, Sværdet lynte Død.

Med Magten dem at fælde du mægted ei; tilsidst
 Dog seired dine Kunster, du dræbte dem med List.
 Her sad nu deres Afkom — Einheriar hos Thor
 Ei nyde bedre Pleie — hver ved sit eget Bord,
 Med Vaabnet over Biælken; og bag et linnet Hæng
 Fandtes de haarde Bolstre, bolde Kæmpers Seng.

O m Trællene bar Maden; det var en liden Slægt,
 Den stammed ei fra Odin. En klækkelig Vægt
 Dog kunde Skuldren bære; men Benene var smaae,
 Ret som Grævlingehunden i Hal de monne gaae.
 Hiulbeen, tynde Lægge man paa de fleste fandt,
 Askegraat var Haaret; til Stavn dem Baandet bandt.
 De stammed ned fra Finners ældste Slægt i Nord,
 Hvis Skarer ødelagdes af Odin, Freir og Thor.
 Da flygted de til Hulerne, til Biergets mørke Vold;
 I Borgestuen Viser man sang om Dverg og Trold.
 Endeel blev dog tilbage, kom fra fierne Skov,
 Tiente bolde Kæmper, kørte Harv og Plov.
 Her Danerkongens Trælle gik om i Trøier graae.
 Med Flesk paa glatte Bakker af Træ de monne staae
 For Kæmper udi Hallen. Og Øl og Miød de bar
 I Horn og skaarne Bægre; den Drik var sød og klar.

Det vared ikke længe, saa blev stor Støi og Larm.
 I Hallen bag et Tralværk sad Skulde; hendes Barm
 Var ikkun halvbedækket; i Haaret bar hun Siv,
 Snor af Muslingskaller giordet hendes Liv.
 Der sad hun, Kongens Søster, fri for Overlast.
 Hun mored sig ved Larmen, ved vilde Kæmpekast;
 Og naar en Hirdmand dræbtes, nysgierrig op hun stod,
 Og gottede sit Øie ved Syn af røden Blod.

Thi grusom var den Væne, ved Mord hun sig forlyster.
 Hvo skulde troe, at Skulde var Hrolf den Godes Søster?
 Jo meer man hende kiendte, des meer man fæsted Lid
 Til Sangen om hendes Fødsel paa Strand ved Midnatstid.
 Bag Skulde skiælved Signe, den hulde Lilieland,
 Som Straalen bleg paa Bølgen, sendt fra Maanens Rand.
 Hun skiælved for ung Hottur, hun blegned af Skræk.
 Med Skoggerlatter Kæmperne saae ham, klædt som Giæk.
 Han gjorde mange Fagter, han Nidviser sang
 Om Danerkongens Fiender. Men op fra Sædet sprang
 Hromund da hiin Haarde; en Knokkel, tung og stor,
 Han kasted hen paa Hottur over bredden Bord.
 Hvis den havde truffet, det vorden var hans Død;
 Men Hottur mødte Knoklen med Armpuden blød,
 Saa voldte den ei Skade. Da Kæmperne fornam,
 Han kunde vel sig værge, til Maal de valgte ham.
 Da fløi der Been, som Hagleld. Han gav sig Thor i
 Vold,

Kunde sig meer ei bierge. Da kasted sit Skiold
 Til Hottur Danerkongen. Med Skioldet paa sin Arm
 Han tapper sig forskandsed, frygted ingen Harm.
 Da blev stor Lyst og Glæde, hørtes megen Latter;
 Men hen til Jomfruburet begav sig Helges Datter,
 Kun hende Vanheld mored, kiedsommelig hun fandt
 En Strid, som Ingen tabte, hvorved Ingen vandt.

Men Signe lukked Hottur igien af Laagen ud:
 »At du ei dræbt est vorden, derfor tak Havets Gud!
 »Dig Ægir har beskiermet.« — »Nei, det har Hrolf,«
 han quad,
 »Og ingen Dag i Livet var Hottur mere glad.

- »Sit Skiold mig Kongen laante. Ha, leved jeg den Dag,
»At han sit Sværd mig rakte til Ed i Kæmpelag!« —
»Hvad vover du at haabe?« qvad Signe. »Husk din
Stand!
»Forskiel paa Leirekæmpe der er og Fiskermannd.
»Tag dette Suul til Brødet, tøm dette Horn, og gaa!«
Han med forelsket Øie paa Signes Øine saae:
»Jeg af dit Øie nyder en Drik mere sød,
»End allerbedste Mundgodt, allerlifligst Miød.
»Mig Danerkongen laante sit Skiold i lystig Færd —
»Maaskee den Dag jeg lever, han rækker mig et Sværd.«

ANDEN SANG.

Høstvinden hylte rædsomt under sortgraae Skyer;
Den stormed over Siølund, hvor ikke mange Byer
Med Straatage stode nær ved vilden Strand.
Øen var bevoxet ved Søer og Mosevand
Af mørke Bøgeskove, Danrigets Pryd,
Hvis Lige vel i Bretland, men sielden i Syd,
Selv ei paa Saxland findes; den ynderige Bøg,
Der mellem Træer kneiser, som mellem Urter Løg,
Stod med de fulde Kroner, i hundred, tusind Tal.
I Skoven hørtes sielden gientaget Øxeskrald;
I Fred sig Stammen bredte. Under Træet løb
Ræve, Harer, Hiorte; skiult bag Grenen krøb
Det halelange Egern, samled Nødder i Hul
Under de grønne Blade, dybt i runkne Bul.
I Søen svømmed Svaner, Vildænder, Gæs i Skok;
Af Agerhøns i Græsset, af Storke i Mosen nok.
Men sielden strakte Marken sig med sin Fure lang;
Dog hyppigt udi Græsset Engens Leer klang.
Thi Græsset skienkte Frigga til Dansken uden Møie;
For Rugen maatte Trællen med Flid i Marken pløie,

Afbrudt i Værket stedse ved evig Feidefærd;
 Da slap man blanke Plovjern, greb de blanke Sværd.
 Nu havde golden Tørke behersket Øen længe:
 Man saae paa Træet Bladene visne, gustne hænge,
 Og Engen guul var sveden, dybt sank den ferske
 Sø.

Da forbarmed sig Gefion, Siølund's hulde Mø:
 Til Niord i Noatunen hun gik, forlangte Regn,
 For at vederkvæge hele Danmarks Egn.
 Han aabned sine Sluser, Velsignelsen nedsank;
 Gienfødt med Perler atter stod Engen frisk og blank.
 Men Skade, Gudens Hustru, der altid gjør Fortræd,
 Paa sin fnysende Ganger strax vilde være med,
 Da sank for Blæsten Axet, knaged mangt et Træ,
 Og styrted ned i Mosen; da søgte Lammet Læ;
 Af Huse rev hun Tagene. Den stakkels Fiskermand,
 Som kiæk sig turde vove paa det oprørte Vand,
 Hvor der var godt at fiske, da fandt i Havets Skiød,
 Hvad før han modig undgik: den bittersalte Død.

Gamle Svipur kæmped mod Stormen, Dødens Gys.
 I Hytten saae han flamme det lille røde Lys,
 Hvor sørgeligt hans Qvinde ham vented; Bølgen tidt
 Det skiulte for hans Øie, saa blev det atter frit.
 Da med høimodig Vrede brød Gubben hastig ud:
 »Du skal mig end ei dræbe, kummerlige Slud!
 »End skal for mig ei flyde min Søns, min Hustrus
 Taare.«

Da brugte Kæmpehaanden med Senekraft sin Aare;
 Høit Skuden løb paa Sandet, og ud af Baaden sprang,
 Rigeligt belæsset, Fiskeren i Tang.

Han vilde gaee til Hytten, han stod paa sikkre Strand,
 Da blev i Nattens Tusmørk han vaer en fremmed Mand,
 En bredskuldret Kæmpe. Ved Bidselet han holdt
 Sin Ganger under Træet. »God Aften! det er koldt.«
 Raabte han til Gubben, »Stormen hylér brat;
 »Kan du mig, Fisker! skaffe Huusly for i Nat?« —
 »Ja, Herre!« svared Svipur giennem Stormens Bruus,
 »Hil den, som har, hil den, som kan Andre byde Huus!
 »Vel er min Hytte ringe; men i en saadan Nat
 »Jeg bytted den ei, Ægir! for din hele Skat,
 »For alle dine Perler paa Havets dybe Bund,
 »Min gamle, lune Rønne. See Trofast, min Hund!
 »Der kommer han, og springer op ad sin Husband glad,
 »Fordi end ikke Døden i Nat har skilt os ad.«

At følge med i Hytten Kæmpen ei dvæled længe.
 Han saae de gamle Ægtefolk hinanden om Halsen hænge.
 Nu græd hun høit af Glæde, som havde grædt af Kummer.
 Godmodig gamle Svipur i Skiægget sagte brummer:
 »Lad Manden ikke skue din Blødhed, svage Viv!
 »For Stridsmænd Graad og Taarer er slet Tidsfordriv.
 »Os Maden sæt paa Bordet, bring den paa hviden Bakke!
 »Hvor Fattigdom er Verten, taer Nøisomhed til Takke.«

»Ei!« raabte fremmede Kæmpe, »hvad taler I om
 Nød?

»I Norge mætter Hungeren sig tidt med Barkebrød.« —
 »Er I fra Norge, Herre?« — »Ja, Ven, fra Throndelag,
 »Hvor Sol om Somren lyser om Natten som en Dag.
 »Men her er mørkt og Taage, som i en Mose siid;
 »Med Trætoppene Blæsten staaer i en evig Strid.

»Ei Klippevæggen luner; Landet er saa fladt
 »Som slette Havrekage, her kneiser Intet brat.«

»Selv Siølund er en Klippe,« ham svared Svipur
 Gubbe;

»Men dybt i Havet stander af Steen den brede Stubbe,
 »Som Gefion brød fra Svithiod, da med sin hvide Stud
 »Hun pløied den fra Fastland i Østresaltet ud.
 »En liden Ø, som denne, hvad skulde den med Fielde?
 »Her straalder Gullinbørste, hersker Freiers Vælde.
 »Naar man de gyldne Kornax bag Skoven bølge seer,
 »Da tænkes ei paa Klipper, man ønsker dem ei meer.
 »Her spises intet Barkebrød; den sorte fede Muld
 »Let skaffer Rug til Sulet af Freiers Agerguld.«

»Det lader ei, at Freier har været dig saa huld«,
 Svared den norske Kæmpe, »med sit Agerguld.
 »Mig tykkes, Ven! du lever i Danmark paa Norsk,
 »Og fanger i Livsfaren om Natten Sild og Torsk.«

»Det er et ærligt Haandværk,« svared Svipur graa;
 »Ei Hver kan være Rigmand. Østersøen blaa
 »Omfavner grønne Siølund; og hvad er større Lyst,
 »End rigt med Fiskerleier at krandsse hviden Kyst?«

»Ha, kiendte du først Fieldet«, qvad Kæmpen,
 »med sin Gran,
 »Et Syn, som ei er skuet endnu af nogen Dan;
 »De steile Klippesider, med Birk, med Fyrren smykt;
 »Grandens stolte Hytte, ved Elv af Biælker bygt;
 »Hørte du Fossen bruse, saa skummende, saa hvid,
 »Den Sang du aldrig glemte meer i din Levetid.

»Ei nogen Skiald kan siunge Drapa med sligt Mod
 »Om Jetternes Bedrifter, Kæmpen Ymers Blod.
 »Saaest du den norske Bonde staae ved sin Fieldevæg
 »Udi sit hvide Vadmel, med lange, hvide Skiæg;
 »Paa Ski den lette Jæger; og Gutten, som med Fryd
 »Mødte den grumme Mandbiørn med sit Kastespyd —
 »Du glemte Danmarks Kornax, glemte feden Muld,
 »Og kiøbte Ædelstenen med Fryd for dit Guld.«

»Hvad vil du da i Danmark?« spurgte Svipur

Viv. —

»For Kæmpen Heltelegen er bedste Tidsfordriv,«
 Svared stolten Nordmand; »og over Alting staaer
 »En Seiershelt med Ære, han Fieldet overgaaer.
 »Hrolfs Kongerygte breder sig mægtigt nær og fiern,
 »Fast overgaaer han Arthur, Diderik af Bern
 »Med sine stærke Stridsmænd. Ham jeg længes efter,
 »Ham skienker jeg min Tapperhed, mit Liv, mine
 Kræfter,
 »Hvis han en Plads vil unde mig ved sit Heltebord.«

»Velkommen da i Danmark, stærke Helt fra Nord!«
 Raabte den sølvgraa Fisker. »Du tiene vil vor Drot?
 »Dit Ansigt, stort og aabent, lover idel Godt.
 »Stærk est du, før af Lemmer; men ingen Grumhed fæl
 »Udlyner af dit Øie, besindig er din Siæl.
 »At have dig til Fiende, derved vel Ingen vandt;
 »Men ærlig Ven vist altid i dig en Broder fandt.
 »Velkommen her i Danmark! Skienk Moder! skynd
 dig, hent
 »Et Horn med bedste Mundgodt. Han har det vel
 fortient.«

Saa sadde de tilsammen. O hvilken mandig Lyst,
 Hvis Lige Skialden mindes med dybtbevæget Bryst:
 Naar Norges bolde Sønner til Siølund ilte frie,
 At knytte Brodervenskab! — Hvi er den Tid forbi?

»Siig os dit Navn, min Herre!« spurgte Svafas
 Mand. —

»Jeg kaldes Bodvar Biarke i mit Fædreland,«
 Svared den Fiirskaarne. Da raabte Svipurs Viv:
 »Ha, naar du gaaer til Leire, da skaan min Hotturs Liv!
 »I Aften han ei kommer, han gjør mig Hiertesorgen;
 »Hvo veed, om heel og holden jeg seer ham i Morgen?
 »Uvorne Fiskerpebling, forvoven, taabelig!
 »Hver Dag han til Leire med Torsk begiver sig.
 »Han som en Giæk sig klæder, slipper altid ind
 »I Kongesalens Lofte. Vist ved sit fulde Sind
 »Den Pebling ei maa være. Uselige Pog!
 »Hvo sætter sit Liv i Vove hver Dag, naar man er klog,
 »For Ingenting at vinde? De hugge ham med Been
 »Saa store, gode Bodvar! som Strandens tunge Steen;
 »Dog veed han sig at bierge. Men du, som est saa stærk,
 »Komst du til Kongesalen, og øved sligt Hofværk,
 »Du dræbte ham paa Stedet. Thi er min Moderbøn:
 »At du de mindste Knokler vil kaste paa min Søn
 »Til Løn for Giestfriheden, som du har nydt i Nat.« —
 Ved disse Ord loe Biarke godhiertig, overbrat;
 Gik med sin Vert at finde paa Loftet tørre Straae,
 Sit Biørneskind derover han strakte, sov derpaa.

Næste Dag, da Solen smukt over Havet stod,
 Da de sorte Skyer Himmelen forlod,

Den ene med den anden, liig en bagtalersk Flok,
 Der sværter Stormands Rygte: naar den har løiet nok,
 Og herlig han indtræder, fordunkles han ei meer,
 Med milde Smiil paa Læben hver Smigrer paa ham
 seer;

Saa Skyen purpurbræmmet tilsmiilte Dagens Gud,
 Hvis Glands den vilde dække nys med Taageslud.

Til Leire bort fra Hytten Bodvar Biarke gik,
 Og alt imens han vandred, det stolte Nordmandsblik
 Blev meer og meer formildet. Udi det friske Grønne
 Stod utallige Blomster. Det Høie for det Skønne
 Treen søsterligt tilbage, som Nattens Stiernegys
 Med Melkevei og Maane for Morgenrødens Lys.
 Han sig i Lunden satte, hvor Nattergalen slog,
 En Fugl, som han ei kendte, som han for Drossel tog;
 Men da de skønne Toner den fløited i hans Øre:
 »Slig Qviddren«, raabte Biarke, »før aldrig jeg mon
 høre.«

En liden Bæk i Græsset tæt ved hans Fødder flød,
 Det tyktes ham, som Bækken ham velkommen bød.
 Den risled, Fuglen qviddred, stærk var dog svage Røst,
 Selv Sarpens stolte Brusden den døved i hans Bryst.
 En selsom Stemning Helten betog: Vaarens Pryd
 Kom med sin Duft besvangret fra Østen og fra Syd,
 Fra Kaukasus, hvor Aser, før Odin Seier vandt,
 Reed under brede Palmer Kameel og Elephant.
 Ham tyktes atter mindes en længstforvunden Drøm;
 Første Gang ham Barmen svulmed længselsøm.
 Men snart han vaagned atter, forlod den grønne Vaar,
 Aabnede Borgeledet, og gik i Leiregaard.

Det var endnu heel aarle, da Biarke kom fra Skov;
 I Vaabehuset Vagten paa Skioldet sad og sov.
 Der havde været Gilde langt over Midienat,
 Dybt slumred alle Kæmper, seent havde de forladt
 Det gyldne Horn i Hallen. Hos Hrolf ved Giestebord
 Var mindst af alle Dyder Forsigtigheden stor.

Biarke gik med Lempe Skioldvagten forbi;
 Nu stod han midt i Hallen, den var ei lukket i.
 Aabne var alle Luger for Morgenluften frisk;
 Trælle med varme Svampe tørred Bænk og Disk,
 De Leergulvet feied med Risekoste smaae.
 Bevæbnet vel de skued en Mand i Hallen staae,
 Men agted hannem lidet; end søvnige, de troede,
 Bodvar var en Hirdmand, som der paa Gaarden
 boede.

Thi rundt om Kongehallen i en Alkove lang
 Sov Helte bag Gardiner; og deres Snorke klang,
 Mens Morgensolen sendte sin første Straale kold
 Paa Hielmen over Bælken, paa blanke Sværd og
 Skiold.

Forundret skued Biarke den Hal, som Bolig gav
 Saa mange vældige Kæmper. Nu stod den som en Grav,
 Forladt, mens tomme Vaaben ved Helteleiet hang.
 En Bunke, midt paa Gulvet opstablet spids og lang,
 Som sorte Tørv i Mosen, der stod af hvide Been.
 Nær den at betragte, Biarke var ei seen.
 Han mærked noget Levende, som rørte sig derinde.
 Sagn om fæle Slinger da kom i Heltens Minde,
 Der hvile mellem Knokler, naar Kiødet er opspiiist,

Naar Liv af giftig Edder Manden har forliist.
 Et Skridt han gøs tilbage; men paa sin Gysen vred,
 Tre løb han atter fremad, og vilde rive ned
 Den hele Knokkelbygning, heel opbragt i Aand —
 Da stak der ud af Bunken en liden, smudsig Haand.
 Biarke greb om Haanden; der hørtes Vee med Ak.
 Først ud af Knokkelbunken drog han en Hiortetak,
 Derpaa en broget Straavisk, saa fra den haarde Seng
 I korte, mørkeblaa Trøje — deilige Fiskerdreng.

»Hvo est du, Mand?« skreg Gutten i Nød og i sin
 Angst. —

»Jeg hedder Bodvar Biarke. Forunderlige Fangst!
 »Hvad gjør du her i Stablen af hvide Fleskebeen,
 »Af Oxeknokler glatte?« — »Vær, Bodvar! ei seen,
 »Skynd atter dig at bygge trindt om min Krop en Borg;
 »Du ellers volder min Moder stor Qvid' og Hiertesorg,
 »Hvis du mit Mord fremskynder. Og kan min Skiold-
 borg ei
 »Knokkelkastet hindre, da gaaer jeg Dødsens Vei;
 »Sær dersom Hromund hugger, en Hirdmand ond og fæl,
 »Den eneste Leirekæmpe med en uærlig Siæl.
 »Han staaer mig efter Livet, har ofte giort Forsøg,
 »Hugger ei, som de Andre, med overgIVEN Spøg.«

»Ha,« raabte Bodvar Biarke, »nu kiender jeg dig bert;
 »En Søn du est af Svipur, min Ven, min gode Vert.
 »Vær du kun rolig, Hottur! Er ikke saa dit Navn?« —
 »Jo, Herre!« svared Drengen, »I kommer mig til Gavn,
 »Som jeg paa Alting mærker.« — »Hold dig kun kiæk
 og rask,«
 Svared ham Norges Kæmpe; »gak ud til Kilden, vask

»Dit Ansigt, dine Hænder; til Aser gjør en Bøn,
 »Saa vil jeg dig knæsætte her som min egen Søn.
 »Der skal dig Ingen røre det allermindste Haar.«
 Da Hottur med stor Glæde gik ud i Leiregaard,
 Og treen igien i Hallen, ei som en Træl, en Daare;
 Synet af hans Skønhed Bodvar glæded saare.
 Han sagde: »Sæt dig rolig hos mig, du flinke Pog!
 »Der sidder du saa sikker, som i din Moders Krog.«

Nu blev det lyst i Hallen, men stille dog, som før.
 Ved alle Sovekamre til Skoven var en Dør,
 Hvoraf de vaagne Kæmper udsmuttet uden Ord,
 At bade til Forfriskelse sig først i salten Fiord.
 Ret som den dovne Sælhund, der slumrer paa Steen,
 Saasnart den hører Larmen, er ikke længe seen,
 Men vælter sig i Havet; saa Leirekæmper sprang
 Ud i de klare Vover fra bleghvide Tang.
 Ha, hvilken Larm og Latter pludselig opstod,
 Da i Fiorden atter var kølt det hede Blod!
 De leged som Søkalve, dukked hinanden ned,
 Og prøved, hvo i Vandet med størst Udholdenhed
 Veiret holde kunde. Naar Een da stundom fik
 Af disse salte Bølger en bitter Morgendrik,
 Da skoggerloe de Andre, mens Kæmpen sprudled ud
 Med et fordreiet Ansigt den uvelkomne Slud.
 Ha, hvilke Heltekroppe! Her, Thorvald! havde du
 Skikkelser til Guder let funden, hvis du nu
 I Leire havde levet, i Kraftens Helligdom.
 Ei til de døde Stene da i det døde Rom
 Du bolde Landsmand trængte, for at fremstille stor
 En Odin, en Stærkodder, en Heimdal, Tyr og Thor.

Nusteg de op som Svaner, nyfødt, som Askur sprang
 Af Barken første Morgen, da Lærken for ham sang;
 Iførte sig gode Kiortler, gav deres Heste Havre,
 Og gik saa selv i Hallen atter, at nyde Davre.
 Der fandt de Bodvar siddende ved Døren, svøbt i Skind,
 Med Hielmen trykt i Øiet. Medens de gik ind,
 Han ændred ei en Mine. Det var saa Brug og Skik,
 At ingen Fremmed hilste, før Kongen selv indgik;
 Og Hrolf besøgte Mange. Derved sig Ingen undred.
 Ved Bordene de sig satte, det høit i Hallen dundred.
 Men da de Hott' opdaged, som ikkun lidet glad
 Til Høibords nu som Herre hos den Ukiendte sad,
 Lød misfornøiet Mumlen. Man var ei længe seen,
 Snart fløi over Bordet igjen paa ham et Been.
 Heel ræd han blev til Mode; ved Spisen og ved Drik,
 Han mærked vel, Bersærkerne begyndte gamle Skik.
 Han hvisked ræd til Biarke: »Nu lad igjen mig gaae,
 »Skiule mig, gode Bodvar! i min Knokkelvraa.«
 Ham Bodvar holdt med Haanden saa fast, fuld af Harm,
 At nær han havde knækket Ungersvendens Arm.
 Han sagde: »Hvis du viger, mig her til Skam og Spot,
 »Hvis den med Ondt du lønner, som vil dig idel Godt,
 »Da skal du ikke komme levende, Træl, herfra.
 »Jeg lover, dig at beskierme, hvad kan du frygte da?
 »Det er jo blot til Morskab. De Been er alle smaae.
 »Est du en liden Kylling, som Hagl kan sønderslaae?«

Saa sad han taus beskeden, holdt sin Vrede tam;
 Snart Knokkelen traf Hottur, stundom traf den ham.
 Men da Beenhaglen voxte, da lumske Hromund tog
 Laarbenet af en Oxe, som, hvis han rigtig slog,

Var vorden Hotturs Bane: da, rolig i sit Sind,
 Benet Biarke fanged i Luften med sit Skind,
 Greb det med Heltehoiren, stod op, sigted først —
 For sidste Gang da, Hromund! du lædskede din Tørst;
 Thi som han Hornet tømte, traf Biarke ham i Panden,
 Saa Blodet over Øiet sprang ned i Sølvkanden.
 Han blegned som en Dødning, vaklede, Tænder beed
 I Krampe, tabte Bægret, og faldt paa Gulvet ned.

Da blev et svarligt Bulder. Svibdagger Freden
 brød,

Greb Sværdet over Biælken, at hevne Frændedød.
 Forbittret han sig skyndte, som det opbragte Dyr,
 Der Ungerne berøves. Beigal, som Asa-Tyr,
 Naar han i Kampen raser, skreg høit i Hallen: »Mord!
 »Død over fremmed Niding, som haaner Kongens Bord.
 »Op, Hromunds Drab at hevne! Jeg efter Blodet
 tørster.«

Men som det vrede Pindsviin reiser sine Børster,
 Naar Faren er for Haanden, med Pigge trindt bedækt,
 Ei Ulven Bidet vover, — saa stod, af Helteslægt,
 Biarke den Fiirskaarne med Hielm, Sværd og Skiold;
 Hans Øine lynte Døden, dog blev han rolig, kold.

Nu opsprang Hallens Døre: Danerkongen stod
 Streng for de vilde Kæmper; det dæmped deres Mod,
 De satte sig paa Bænken igien, hver ved sit Bord.
 Da raabte høit Svibdagger: »Ædle Drot i Nord!
 »Du taaler ei en Niding, som bryde vil din Fred.«
 Da bød ham Danerkongen forblive paa sit Sted.

Man maatte melde Sagen, og da den var bekiendt,
 »Han ligger paa sin Gierning, har sin Skiebne fortient,«
 Raabte Hrolf hiin Gode. »Hvor ofte har ved Drik
 »Jeg eder ei forbudet den skammelige Skik?
 »Det har alt før mig ærgret, at I den stakkels Pog,
 »Den uselige Fiskerdreng, ei skaaned i sin Krog.
 »Hvor længe skal det vare, Bersærken er et Dyr,
 »Et tappert vel og modigt, som ingen Fare skyer,
 »Men fattigt paa Forstanden, uden Adelsdyd,
 »Ukiendt med Baldurs Glæde, Freias, Bragis Fryd?
 »Men ved min Faders Aske, ved Heimdals Gullintop,
 »Jeg hviler ei, før pustet er Aand i denne Krop.
 »De Tappreste paa Marken i Nord, dem har jeg alt;
 »Der er alt meget vundet. Men Brødet mangler Salt,
 »Suurdeig, at det kan smage. Velan, det er begyndt.
 »Hromund lumsk og grusom selv sin Død har frem-
 skyndt.
 »Er det en Viis at hilse paa venlig fremmed Helt,
 »Som giester Danerkongen, som over Sund og Bælt
 »Er sikkert langveis dragen?«

Da følte hver Mand,
 At Hrolf talte Sandhed, den gode Drot i Dan.
 De Øine sloge til Jorden, mæled ei et Ord,
 Medens Kongens Trælle tog Liget fra Jord,
 Og bare det til Graven. Men Bodvar bøied sig,
 Og raabte dybt bevæget: »Nu, Hrolf! jeg kiender dig.
 »Tak, for du har beskiermet et Liv i vilden Spil,
 »Som fra i Dag, min Konge! kun dig hører til,
 »Hvis du mig ei forskyder.« Da Konningen fornam
 Bodvars Navn og Herkomst, da favned han ham
 Med vennesalig Gammen; thi Biarkes Heltery

Som Straalen havde bredt sig fra Dovrefieldets Sky.
 Han qvad: »Vilst du beklæde min dræbte Kæmpes
 Sted?

»Sær est du mig velkommen.« Da smilte derved
 Biarke den Fiirskaarne, men sagde fro i Skiemt:
 »Ærlig Mand i Lykken har Vennen ei glemt;
 »Og den, som Rundhed viser, heel ofte Fare staaer,
 »At han til Tak for Gaven kun flere Bønner faaer.« —
 »Hvad har du meer at bede?« spurgte Kongen mild. —
 »Hvo der i Nattekulden mig laante Arne-Ild,
 »Har Fordring paa mit Venskab,« svared Biarke kiæk;
 »Og den, som jeg har ængstet med dødskolde Skræk,
 »Maa jeg med Bistand trøste. Skal Biarke blive her,
 »En Plads du ved hans Side forunde Gutten der!
 »I Nat hans bolde Fader mig viste Giestfrihed,
 »Dog Drengens Knokkelgiemme af mig blev revet ned,
 »Jeg maa nødvendig bygge ham op en anden Borg,
 »At jeg den gamle Moder løser fra sin Sorg.«

Da smilte Danerkongen: »For din Skyld jeg vil
 »Paa Bænken Hottur tage, skiøndt i Heltespil
 »Han ikkun lidt er øvet, forstaaer ei Kæmpeskik;
 »Jeg vil ei spare Maden paa ham, ei heller Drik.
 »Maaskee han Helt kan vorde.«

»Ja,« svared Biarke klog,
 »Den Green maa tidlig krøges, som ret skal vorde Krog.«

TREDIE SANG.

Nu lærte Biarke Hottur, hvad hører til Krig.
Drengen var fra Kæmpen uadskillelig.

En Dag med raske Nordmand Hottur paa Jagten gik;
Da stirred den Fiirskaarne til Jord med mørke Blik.
»Hvad fattes dig, min Fader?« spurgte den muntre Svend,
»Jeg kiender dig jo neppe.« — »Sæt dig hos mig hen«,
Svared Norges Kæmpe, »hist ved den Oldtids-Eeg,
»Hvor Sølvbækken sprudler, og driver Blomsterleg,
»Saa skal jeg dig kundgiøre, min Søn! hvad Hiertet
trykker.

»Mit Mod jeg Danerkongen har viist i mange Stykker;
»Dog har han mig opfordret til en Bedrift i Dag,
»Hvortil — jeg maa tilstaae det — sig Biarke føler svag.«

»Du svag?« gienmæled Hottur, »nu, saa er Egen
skiør.« —

»Min Søn! en Eeg kan knækkes,« svared Biarke. »Hør
»Opmærksom paa min Tale: Siølund ved Heltehænder
»Er rensset vel for Rovdyr; dog eet i Skoven render,

- »Dog har en usæl Vikingsmand forstyrret Leires Fred,
 »Paa Snekken bragt en Mandbiørn til Herthas grønne
 Ved,
 »Som volder megen Øde, Mennesker og Qvæg
 »Den myrder daglig grusom.« Bleg som en kalket Væg
 Saa Hottur sig tilbage, han frygted Biørnen nær.
 Men stille Bodvar Biarke bag skyggefulde Trær
 Saadan vedblev sin Tale: »Ei meer, end Gede-hamsen
 »Paa Æblet, agter Nordmand i Throndelagen Bamsen,
 »Et dagligt Spil bag Graner; thi har mig Kongen sendt;
 »Han meente, jeg med Jagten var bedst her bekiendt,
 »Derfor han bød mig Færden, og veed ei: Biarke stod
 »I Strid langt før paa Dækket mellem Liig og Blod
 »Mod hundred stærke Fiender, i Hagl fra sorte Sky'r,
 »End han i Dag med Sværdet gaaer mod et enkelt Dyr.«

Ei Hottur kunde fatte den bolde Nordmands Ord. —
 »Min Gut!« vedblev den Hellede, »min Farfar i Nord
 »Var mægtig Drot i Opdal; man kaldte hannem Hring.
 »Om min Faders Skiebne fortalte sære Ting.
 »Jeg var en liden Pebling; min Faders, Moders Død
 »Og deres Livsbedrifter som Eventyret lød
 »Mig tidt i spæden Øre. Hvo skielner Falskt fra Sandt,
 »Som liden Treaars Guttent? Mig Faderløse fandt
 »Ragnvald, en ærlig Bonde, han opdrog mig til Svend;
 »Men Visen om min Fader hørte jeg tidt igien.
 »Maa ei en ærlig Fader elskes af sine Børn?
 »Hvor tidt begræd din Søn dig, ulykkelige Biørn!

»Saa sigte sære Frasagn: Min Fader tidlig misted
 »Sin Moder, Ragnhild Fagre. Da Kongen havde fristet

- »Slig Skiebne, Gubben meldte: »»Man lever kun eet
 Liv,
 »Jeg søger mig ad Aare paa ny en Venneviv
 »»For den, mig Døden røved.«« Han sendte sine
 Mænd
 »Til søndre Land, at finde sig Hustru igien.
 »Men snelt et rædsomt Uveir dem jog fra varme Kyst.
 »I sorte Bølger Havfruer med skumhvide Bryst,
 »Med Lyn i røden Øie, drev Snekken op mod Nord.
 »Mellem Isens Stumper den standsed i en Fiord
 »Fiernt i det nøgne Finmark; hvor Granen meer ei
 staaer;
 »Hvor selve Fyrren slipper; hvor Birken Aar for Aar
 »Kun voxer som et Ukrudt, en liden fattig Hæk;
 »Hvor ingen Fisk meer findes i Elv eller Bæk;
 »Hvor Mosset trives kummerligt, har tabt sin Farve grøn,
 »Og sortebruunt sig strækker mod Klippen.
 »En Bøn
 »Til Aserne de gjorde, de vented Døden brat.
 »Den hvide Snee dem hylled i bælmørke Nat.
 »Da bleve de vaer i Ørken i Nattens kolde Gys
 »Langt borte som en Stjerne, det var et jordisk Lys.
 »Did deres Vei de styred. Hvad troer du vel de saae?
 »Som under en Glarklokke sig hvæved Luften blaa
 »Høit om en deilig Grønning med spraglede Blomster-
 bed.
 »Min Farfars bange Sendemænd gyste derved,
 »Thi Grønningen med Luftblaa stod midt i Sneens Nat;
 »Snee gled fra klare Hvælvning, mens den daled brat.
 »Og i den brogede Runddeel, bestraalt som af en Sol,
 »Saae de to skønne Qvinder, hver paa sin gyldne Stol,

»At binde Blomsterkrandsen i Skyggen af et Træ,
»Hvor Purpurfugle qviddred i lune Birkelæ.

»De smiilte, da de tydeligt i Nattens Gnistersnee,
»Ved Skimt af Lys derinde, grandt kunde see
»Forfrosne Kæmper skiælve; de bød dem gaae i Lund.
»Da mælede den Ældste med Smilet paa Mund:
»I undres ved at see os i dette Vintermørk?
»»En Foraarslund i Vaaren, hensat i Finmarks Ørk.
»Man Kunsten vel maa bruge, man som et Barn
 har lært,
»Fra Undergang at redde, hvad Hiertet har kiært.
»Hiin gamle Finnekonning, en Gubbe mere kold,
»Sølvgraa meer, end Vintren med Isens klare Skiold,
»Har beilet til min Datter, den ranke Lilievand,
»Med Rette kaldet Sneehvid; thi Sneen ei kan
»Bramme med større Hvidhed, end hendes Haand og
 Barm;
»»Dog der den ikke fryser, den blænder ungdomsvarm.

»»For at redde Sneehvid, at undgaae hans Garn,
»»Jeg flygted til Finmark med mit eneste Barn,
»»Men tog lidt med af Vaaren, lidt Blomster, lidt Grønt,
»»Lidt Aftensol, lidt Fugle; det klæder saa kiønt.
»»Nær Isens evige Slotte, Vintrens lange Nat
»»Har vi vor lille Trægaard midt i Sneen sat;
»»Og medens Stormens Ørne derude sig svinge,
»»Med Hyl fra Field til Fielde, paa nordlysrøde Vinge;
»»Mens sorte Mudder vælter iiskoldt, som storknet Blod,
»»Af Skorpens brystne Side til Elivagas Flod —
»»Det morer os herinde, hvor hver fornøiet sidder,
»»At høre Kildens Rislen, lystig Sidskenqvidder,

» » Mens broget Sommerfuglen i Solen flagrer her,
 » » Som Sneens hvide Flokker i Maanskinnet der.
 » » Kom ind, at spise Jordbær, saa modne, saa søde,
 » » Udklækked' i vor Morgen-, i vor Aftenrøde;
 » » Kom ind, at see min Datter; thi hun har intet Graat,
 » » Kun askelyse Langhaar. Det klæder hende godt.« «

» De Sendebud betragted hiin lilieranke Mø;
 » De tænkte: » » Længe rider Kong Hring under Ø,
 » » Før han slig Hustru finder, og længe Kiølen staae
 » » Vi Sømand lade daglig i Bølgerne blaae,
 » » Før vi en Jomfru træffe til vor gamle Drot
 » » Af halv saa sielden Skjønhed. Han vist vil tykkes
 godt
 » » Om denne ranke Sneehvid. Ordsproget taler sandt:
 » » Uventet kommer Lykken, og ofte man fandt
 » » Den, hvor man ei den søgte. Vel er Konning Hring
 » » Ei meer i Ungdoms-Vaaren; det siger Ingenting:
 » » Har Høsten ei sin Skjønhed, skjøndt den er ikke
 Vaar? « «

» De frembar deres Ærind i grønne Urtegaard
 » For Finnekonens Datter; efter hendes Sind
 » Var denne bratte Beilen. Skibet fik Vind,
 » Da Moderen med Sneehvid berørte Dækkets Kant;
 » Strax den skønne Trægaard i Sneen forsvandt.
 » Med gunstig Bør de hurtigt Finmarken forlod,
 » Og seiled til Opland, hvor Brylluppet stod.

» Men stakket kun var Glæden. Til Husbondens Vee
 » Sneehvid blev imod ham kold, som hviden Sne;
 » Han hende var for gammel, hun fødte ham ei Børn.

»Men skøn var hendes Stedsøn, Ungersvenden Biørn.
 »Hun med forelsket Øie paa Gutten daglig skued;
 »Stærke Flammer voldsomt i hendes Hierte lued.
 »Hun tilstod ham sin Attraa med frække Frillesind,
 »Da pletted en Kindhest den rosenrøde Kind,
 »Han opbragt hende stødte tilbage med Foragt.
 »Sneehvid, over Slaget til Rasenhed bragt,
 »Strax brugte sine Kunster; en Ulvehandske tog
 »Hun op af Sølvskrinet, dermed hun ham slog.
 »Da brat han sig forvandlede: de lysegule Lokker
 »Blev sorte Biørnebørster; til Kløer og til Sokker
 »De smukke hvide Hænder; hans Ansigt, som før
 »Ligned Freirs, naar han smiler i Valaskialfens Dør,
 »Bedæktes af en Hætte, med Ører tykke, smaae;
 »Munden lod hun spaltet til Ørerne staae.
 »En tyk og lodden Finmut indhylled ranke Liv.
 »Da raabte spodske Sneehvid: »»Foragt nu Kongeviv,
 »»Og beil til Bondedatter; skynd dig i Skoven ud,
 »»I Hulen ved Elven du træffer din Brud.««

»Bera, Svendens Fæstemø, saa længselfuld mon
 staae;
 »Men da en Biørn i Skoven hun nærme sig saae,
 »Forfærdedes den Fagre, hun vilde Flugten tage.
 »Endnu engang paa Veien hun saae sig tilbage —
 »Hun stirred i hans Øine, da kiendte hun ham brat.
 »Øiet, Siælens Vindve, slører ei Nat
 »Ved Hexens Tryllekunster. Ved Seid hun ofte kan
 »Forvandle til en Slange, til Fugl, til Dyr en Mand;
 »Men Øiet af et Menneske dog altid han beholder
 »I Pelsen som en Biørn, som Orm i Slangefolder.

»Knap stod hun i Hulen med Biørnen, før igien
 »Til Menneske forvandlet blev hendes Hiertes Ven.
 »Der samledes de ofte ved mørk Midienat;
 »Men neppe skinte Solen i Østerlide brat,
 »Før Biørnen som et Rovdyr med Labber og Skiæg
 »Faldt ind i Kongens Hiorder paa Hyrder og Qvæg.
 »Vel han sig maatte vogte, naar Morgnen var nær,
 »At grumt han ei myrded den, der var meest ham kiær.
 »O, min usalige Fader! Han ønskede selv sin Død,
 »Og ei han ventede længe. Konningen bød
 »Paa Dronningens Begiering sit Hof i Vaaben staae,
 »Mod denne grumme Mandbiørn paa Jagten at gaae.

»»Hør,«« qvad min gode Fader, da sidste Gang i
 Lunden
 »Han taled med min Moder, »»for dig Forløsnings-
 stunden
 »»Sig nærmer, kiære Bera! Min Død stunder til;
 »»Mig bæres for, at Sneehvid sin Hevn smage vil
 »»I al sin bittre Sødhed. Men ville de mig fælde —
 »»Jeg viser dem i Skoven dog først min Manddomsvælde,
 »»Og kiøbe skal den Onde min kiærkomne Død
 »»Med sine Venners Nedlag.«« — Beras Taare flød;
 »Men Biørn, min kiække Fader, saa vedblev sin Tale:
 »»Ei kan en Mand sin Skiebne ved Klynken forhale,
 »»Ei heller eier Livet for mig særdeles Gammen;
 »»Dog trøster det i Nøden, at her vi fandtes sammen.
 »»Saa hør mig, kiære Hustru! Naar nu af Landsesting
 »»Jeg fældet er til Jorden, da finder du den Ring,
 »»Som du mig gav i Fæste, som end min Finger bær,
 »»Dit Troskabspant i Livet, du mig til Døden kiær!

- » Fuldt op i Biørnedrabet paa Husbonds Forliis.
 » Men Sneehvid drev sin Ondskab mere vidt: hun lod
 » Den dræbte Bamse stege, da rundet var dens Blod.
 » Derpaa hun før min Moder usalig monne gaae
 » Med Biørnekiød paa Brikken, skar det i Stykker smaae,
 » Tvang hende til at spise, og trued, mens hun slog,
 » Med piinlig Død paa Stedet. To Bid min Moder tog
 » I rædselsfulde Jammer; men tredie Gang hun skreg:
 » » Giv heller strax mig Døden! « « og sank til Jorden bleg.
 » Da vendte hende Ryggen med Haan den fæle Dronning,
 » Og qvad: » » Din Biørn ei deler med Bera meer sin
 Honning.
 » » Skynd hen dig til dit Leie. Nu har mit Hierte Ro.
 » » Uhyrer skal du føde, maaskee det bliver to! « «

- » Min stakkels Moder i Løndom fødte Sønner tre.
 » Elgfrode var den første, til Navlen at see
 » Som Elsdyr, den Usæle. Den anden, Thorer god,
 » En deilig Dreng forresten, men med en Hundefod.
 » Det voldte Biørnekiødet. Jeg var det tredie Barn,
 » Aldeles uden Lyder, jeg undgik hendes Garn.
 » Min Moder døde fra mig i spæde Barndomsdage.
 » Om Thorer, Elgfrode jeg Intet veed. Tilbage
 » Jeg blev hos gamle Ragnvald; men i mit tolvte Aar
 » En Midnat han mig viser Høien, hvor Sværdet staaer.
 » Mens Maanen giennem Døren straalte rædselfuld,
 » Jeg fandt min gode Snertir, uddrog den af Muld.
 » Før Mangen havde prøvet at tage Sværdet der;
 » Men, som i Stenen voxet, det sad for andre qvær;
 » Jeg drog det, som man drager af skiøre Jord en Rod,
 » Og stedse mig i Kampen min Snertir var god.

- »Kong Hring var længe gravlagt. I Throndelag i Strid,
 »Ved Hærværk, ved Manddom forgik min Ungdomstid.
 »Jeg Ære mig indlagde ved Hildurs blodige Leg,
 »Og Biarke man mig kaldte, liig Barken af en Eeg.
 »Den uselige Sneehvid faldt blodig for mit Sværd.
 »Tilgiv, min gode Snertir! hun var dig ikke værd.
 »Jeg haabed at gienvinde min Faders Eiendom,
 »Men kunde ham kun hevne. Da Hrolfs Rygte kom
 »Til Norge, som en Trækfugl, der siunger høit i Vaar;
 »Og ned fra Dovrefieldet jeg drog til Leiregaard.
 »Nu veed du Alting, Hottur. Heel trofast i Færd
 »Drager for Kong Hrolf jeg Snertir, mit Sværd;
 »Kun denne Biørnejagten — er høist min Siæl forhad,
 »Og dog maa Bamsen bløde før Stierneblink i Nat.«

Her taug den gode Bodvar; han saae i Bækkens Flod,
 Mens Hottur nysgierrig og hiertegreben stod
 Og støtted sig til Spydet, han vilde høre meer. —
 »Hvergang en Biørn i Skoven jeg ene vandre seer,«
 Vedblev alvorlig Biarke, »jeg paa min Fader tænker.
 »Ei Biørnen kiender Ulvens, ei Lossens, Rævens Rænger;
 »Er sielden blodigt Rovdyr, skiøndt den er lagt for Had;
 »Melk er dens bedste Drikke, Honning dens bedste Mad.
 »Et Menneske den ligner, naar den paa Bagbeen staaer;
 »Tungsindig, helst alene, den om i Skoven gaaer,
 »Lytter heel opmærksom til Fossens Suselyd,
 »Ved Lurer, ved Trommer, som Helt, den finder Fryd,
 »Angriber sielden Bonden; men, saaret af hans Pii,il,
 »Frygter den ei Døden, forfølger med Iil
 »Hevngierrig stolten Fiende med Kløer og skarpe Bid.
 »Biørnen har tolv Mænds Styrke, dobbelt Mandens Vid;

- »Vee, hvo den ikke fælder ved første Pileskud.
 »Dog vil jeg uden Vægning lyde Kongens Bud.
 »Jeg hører dybt alt brumme den vilde Bamse hist.
 »Han ruser frem i Harme, brækker Skovens Qvist;
 »Han æder Dødmands Legem, vanartet fra sin Slægt.
 »Hvis Pilen ham ei dræber, da falde du med Vægt
 »Paa ham, min stærke Snertir! Thi Hotturs blege Kind
 »Mig lover liden Bistand; han fegter kun med Vind
 »Og med de rædde Fiske.«

Som talt var disse Ord,

Bodvars Piil fra Strængen i Biørnens Bringe foer.
 Ei dødeligt var Skuddet, og Bamsen styrted mod
 Hiin drabelige Kæmpe; paa Pelsen flød Blod.
 Biarke vilde drage sin Snertir da paa Stand;
 Men udi Taskeremmen indvikled stærke Mand
 Den frygtelige Glavind. Det vorden var hans Død.
 Da glemte Hottur Frygten; sit Spyd dybt han skød
 I Biørnens venstre Øre, han styrted mod den kiæk.
 Kun for Fosterfaderen han følte Dødens Skræk,
 Sin egen Fare glemte; hans Banghed forsvandt.
 Bamsen snart i Gutten en tapper Fiende fandt.
 Hott' raabte: »Plumpe Niding! slig Helt vil du myrde?
 »Har han mig ei forsvaret, som sine Lam en Hyrde,
 »Da Kæmperne paa Leire mig hugged vildt med Been?
 »Nu vilst du sønderslide hans Krop bag Skovens Green?
 »Nei, det til Løgn skal vorde, du pralerske Fæ!
 »Din Aand du skal udgive bag dette Bøgetræ.«
 Saa talt, han altid stinged; den var alt længe død;
 Men Hottur i sin Iver gientog de stærke Stød. —
 Ved Kilden havde Biarke sig sat, høit han loe,
 Drengens raske Idræt ham Hiertet gjorde fro.

Han mærked, der var Evne, Villien var stærk,
Og gottede sit Øie ved det fuldendte Værk.

Derpaa han skrued Laaget af gyldne Drikkehorn,
Med Mundgodt velforsynet, gød bag en Slaaentorn
Deri af Biørneblodet; saa rakte han med Tak
Det Hottur hen i Hornet, og sang, mens Drengen drak:

- »Naar Odin vinker,
- »Naar Sværdet blinker,
- »Er Helten glad;
- »I røde Strømme
- »Med Liig, som svømme
- »I Birtingsbad,
- »Paa Lynets Vinger
- »Han iler kold,
- »Naar Skøgul svinger
- »Sit røde Skiold.

»Siig, mærker du ei Noget?« ham spurgte Stridens
Mand. —

»At mine Kræfter voxer, jeg fuldvel mærke kan,«
Svared den unge Kæmpe. Da Biarke Spydet stak
I Jord, hvor den var blodigst, og sang, mens Drengen
drak:

- »Hans Vaaben runge;
- »Den blanke Tunge
- »Han svinger stærk.
- »Til Valhal rider,
- »Naar Sværdet bider
- »I Pandsersærk,

- »Den raske Kæmper
- »Hvis Mandemod
- »Ei Skrækken dæmper
- »Blandt Liig og Blod.

»Siig, mærker du ei Noget?« var Bodvar Biarkes Ord. —
 »Nu Frygten faldt som Taage, som et Hexeflor,«
 Giensvared unge Kæmpe. Da Biark' af Egen brak
 En Qvist, vandt den om Spydets, og sang, mens Dren-
 gen drak:

- »Odin med Flammer,
- »Thor med sin Hammer,
- »Med Kølle Tyr,
- »Og Kampens Piger
- »Til Jorden stiger,
- »Naar Vaaben gnyer.
- »Naar Luren tuder
- »Som hungrig Biørn,
- »Da lokkes Guder
- »Til Kampens Børn.

»Siig, mærker du ei Noget?« ham spurgte Klippens
 Søn. —
 »At Hildurs Leg er herlig og Heltens bedste Løn,«
 Giensvared unge Kæmpe. Da med et Glædesblik
 Velsigned Biarke Bægret, og quad til Svendens Drik:

- »Hvad er vel Livet?
- »Et Pust i Sivet,
- »Som synker ned;

- »Et Spil af Kræfter,
- »Som higer efter
- »En Evighed.
- »Til Evigheden,
- »Saa morgenrød,
- »Gaaer Vei hernelen
- »Kun giennem Død.

»Siig, mærker du ei Noget?« ham spurgte Fiendens
Øder. —

»At Asa-Thor fortrolig min Aand i Skyen møder,«
Svared den unge Kæmpe; »jeg hører Miølnirs Klang
»Paa stærke Kobberskiolde.« — Da Bodvar Biarke sang:

- »Blandt Miød og Piger,
- »Du danske Kriger!
- »Blandt Blod og Liig
- »Du rask dig svinge,
- »Til Nornens Vinge
- »Bortvifter dig.
- »Med Sværd fra Belte,
- »Med Egekrands
- »Sig sømmer Helte
- »Den sidste Dands.

»End mærker du ei Noget, da Hornet er udtømt?«
Ham spurgte norske Kæmpe. — »For Signe Hiertet ømt
»Med Freias Ild skal brænde, til ei det banker meer,«
Svared Hottur heftig; »men nu jeg hende seer
»Forvandlet til Valkyrie, den blide Gefions Mø.
»For Hrolf, for Biarke, Signe hvor let, hvor sødt at døe!

»Jeg viger ingen Stridsmand i Leirekongens Bo,
 »Selv ikke Bodvar Biarke. Vil du mig ikke troe,
 »Saa lad os Kræfter prøve!«

Da den Fiirskaarne sprang
 Fra Stenen, greb den Ranke; paa græsgrønne Vang
 De brødes længe, tumledes bag skyggefulde Træ.
 Ikke Biarke mægted at sætte ham i Knæ.
 Hott' slog med vældig Næve, greb saa med stærken Arm
 Sin Pleiefar om Livet, og bøied ham i Harm,
 Som Stormen Egen bøier; men Egen ei knak.
 Biarke raabte: »Manddom af Blodet du drak;
 »Men jeg har ogsaa drukket. Du svækker ei mit Mod.«
 Som tvende haarde Klipper ubøielige stod
 De længe mod hinanden. Da raabte Biarke: »Nok!
 »Langt borte seer jeg Kongen hiddrage med sin Flok;
 »Nu vil en Skiemt vi øve.«

En Rustning, smeddet ny,
 Han havde med i Skoven, den Hottur han mon flye.
 Hielm og Bryniehoser drog selv han Gutten paa;
 Smukt kneised unge Fisker i Staalbrynien blaa,
 Med Hielmenettet draget dybt over Pande, Mund.
 Som en fremmed Kæmpe paa Bakken i Lund
 Stod rank han der med Spydet; stærkt funkled hans Øie.
 Bag Hækken giemte Biarke hans Hat og Fiskertrøie.

Kongen kom med Rude, sin ældste Søster huld,
 Med sine tappre Hirdmænd samt med den stolte Skuld
 Paa sorte, røde Gangere; men Kongens Hingst var hvid.
 Hrolf hilste Bodvar Biarke med Høviskhed blid.
 Sin Høg, den kiække Habrok, han holdt paa sin Haand;
 Den længtes efter Jagten, at slippe fra sit Baand.

Da Hrolf opdaged Biørnen, som senestærk og stor,
 Af Spydet giennemboret, i Blod laae paa Jord,
 Han raabte: »Bodvar Biarke! Thor signet har dit Skaft,
 »Du fældte Biørnen ene, skøndt den har tolv Mænds
 Kraft.«

»Nei, Herre!« svared Biarke, »jeg monne den ei
 fælde.

»Seer du hiin ranke Kæmpe, som kneiser med Vælde
 »I prægtiglyse Brynie? Han kom til Hielp i Nød,
 »Da Bamselabben trued mig med den visse Død.
 »Just som jeg vilde drage mit Sværd til Dyrets Drab,
 »Blev det i Remmen viklet. Alt aabned sin Flab
 »Hevngierrig vilde Bamse, mens jeg stod værgeløs;
 »Da kom til Hielp i Nøden hiin drabelige Knøs.
 »Han har Uhyret fældet, som slugte Køer og Faar.
 »Og til dig tro at tiene beredt min Kæmpe staaer,
 »Vilst du ham række Sværdet og tage ham i Ed.«

Danerkongen rakte med vante Høviskhed
 Den Fremmede sin Glavind. Han Troskabseden svor.
 Men see — da Hielmenettet fra Svendens Pande foer,
 Da kiendte Hvermand Hottur.

»Ha,« raabte Hrolf, »du har
 »Dig viist i denne Morgen som sielden Kæmpe svar.
 »Du dobbelt haver tient mig, thi først du Biørnen vog,
 »Saa hindred du, at ei den min Biarke sønderslog,
 »En Helt, som ei jeg misted for hundred Biørnes Død.«
 At beholde Sværdet til Løn, ham Kongen bød,
 Det skønne Gyldenhialte, og qvad: »Fra denne Dag
 »Skal Hottur hedde Hialte; Biørnens Nederlag
 »Derved erindret være!«

Som af en Drøm opvakt
Stod Hialt' i Skoven ene. Til den fierne Jagt
Henreed alt snelle Skare. Men, da han atter saae —
Mødte ham med Elskov to Jomfruøine blaae,
Og et Par Arme hvide, med gyldne Ringe smykt,
Sig aabned for den Kiække. Da blev til Hiertet trykt,
Hialte! du af din Signe. »Min Konning og min Mø!«
Raabte den Hugprude. »Nu, Odin! lad mig døe;
»Ei mere høit kan Aanden sig svinge fra sit Støv.« —
»Jeg fletter lyse Roser i dine Egeløv,«
Svared, smal i Midie, den fagre Lilie snelt;
»Med Ast og kiælen Elskov dog lønnes bedst en Helt.«

FIERDE SANG.

Saaledes havde Biarke til Helt forvandlet Hialte,
Men ofte foer i Baad han paa Voverne salte
Med Fostersønnen fagre; Hialte danned ham
Til Giengield til en Fisker. Ei agted de for Skam
I Fredens Tid at stride mod Storm og Kastevinde.
En ædel Siæl forgietter ei stolt sit Ungdomsminde;
Og Svanen, skjøndt den flyver høit over Krat og Tiørn,
Overgaaer i Skjønhed selv stærken Kongeørn,
Forsmaaer dog ikke Sivet, men pladsker tidt i Dammen
Med tamme Gæs og Ænder — som Børn de legte
sammen.

Den vilde Larm i Hal var ei efter Biarkes Sind;
Heller han i Jollen sig mored med Vind.
Og tro var Hialte Havet, som en oprigtig Danske,
Skjøndt det tunge Slagsværd han bar i pladet Handske.
Han elskede Forældrene, selv deres ringe Stand.
Trende Fisk i Skioldet han bar, i sølvblaa Vand.
Saadan Vaulundurs Vidrik med dybe Helteskrammer
Bar, som Kong Didriks Kæmpe, sin Smedetang, sin
Hammer.

Det gamle Nordens Helte, som Græker, skatted Kunst
 Og hver en sindrig Idræt. Middelaldrens Dunst
 Først taabelig foragted, hvad ikke den forstod;
 Og manges Nutids Daarskab sprang ud af denne Rod.

»Siig mig,« — adspurgte Biarke den unge Helt
 engang,

Da de i Havblik angled, og Tiden faldt dem lang —
 »Hvad fattes Kongens Søster, den hulde Rude? Sielden
 »Man hende seer i Hallen. Helst vandrer hun i Qvælden
 »Dybt udi Skoven ene til dunkle Midnat silde,
 »Hvor Nattergalen klukker ved Hroars klare Kilde.
 »Hun har et deiligt Ansigt; men over hvalte Bryn
 »Ruger stille Sørgmod, og slører hendes Syn.
 »Selv Kongen, skiøndt saa venlig og tapper, er ei fro;
 »Jeg saae ham ofte sukke, naar høit hans Kæmper loe,
 »Mørk, som den ranke Fakkell, der nærer Lysets Glands,
 »Kulsort, som Natten, kronet med Stierners Konge-
 krands.« —

»At Hrolf tidt stille sørger,« ham svared Svipurs Søn,
 »Er intet Under, Biarke! Ham græmmer dybt i Løn
 »En ulyksalig Skiebne, som Intet ændre kan.
 »I Blodskam blev undfanget Nordens største Mand;
 »Og skiøndt ved sieldne Dyder han tvætter ud sin Skam,
 »Saa den af Alle glemmes, den glemmes ei af ham.
 »Mig tykkes, just for Helten det er en Ære stor,
 »At bedste Frugt i Solen paa Giødningbænken groer.
 »Dog ikke Fødslen ene har Hrolf bedrøvet gjort;
 »For en huldsalig Kvinde slog hans Hierte stort,
 »Hun som en Lilie blegned i Ungdoms fagre Vaar.
 »Men hvorfor Rude stille med Sorg i Skoven gaer,

»Jeg gierne dig fortæller; dog lad os først i Læ
»For Solen styre Baaden bag dette Piletræ.«

Hurtig hialp ham Biarke did Baaden hen at roe,
Men da i Pileskyggen nu sadde svalt de To,
Blev Hialte ved sin Tale: »Vor Konges fagre Søster
»Et daarligt Løfte græmmer, Intet hende trøster;
»Thi ei i hele Skoven, saa vidt og grøn den gaaer,
»Voxer en Urt, som mægter at læge hendes Saar.
»Et ubesindigt Løfte, ret som en Sygdom fuul,
»Sundheden undergraver bag hemmelige Skiul;
»Jeg daglig seer den Syge, jeg har Medlidenhed,
»Men Raad for Banesaaret selv Eir ikke veed.«

»Hvem gav hun da sit Løfte?« spurgte Biark' i
Harm. —

»Berømt for sielden Kiækhed i Bryst og Heltearm
»Var fremfor alle Hirdmænd Agnar Ingilsøn,«
Svared Hialt' Hugprude; »og til en værdig Løn,
»Fordi han Danerkongen hialp paa Odinsø
»At fælde den gierrige Rørik, ukiendt hiin væne Mø
»Ham loved Haand og Hierte. Men da hun Agnar saae,
»Graaned hendes Himmel, og var ei længer blaa.«

»Var han da fæl og vanskabt?« vedblev den norske
Herre. —

»Han kneiser stolt, som Auk-Thor, der ager i sin Kærre,«
Svared Hialt' Hugprude. »Men fast som Gudens Lyn
»Ildrødt ham Haaret brænder; de mørkerøde Bryn
»Han spænder som en Bue, der skyder giftig Piil.
»Som Malurt Læben snerper, han drager sin til Smiil.

Stod Egene paa Stranden, med Hov'derne de nikke
 Ad Ungdoms lystige Lege. Som Svalerne paa Jord,
 Dybt Maagerne paa Havet med dalende Vinger foer.
 Da begyndte Braget, forfærdelig var Larmen.

»See,« hvisked Hialte sagte, »seer du ham ei paa
 Karmen

»Med sine skiæggede Bukke? Jeg Hiulet gnistre saae,
 »Bukkeskiægget lyste. Nu vil han snarlig slaae
 »Med Miølnir Tordenskraldet, den vrede Auka-Thor;
 »Freir naade den, han træffer! See kun, hvor Bølgen
 groer

»Fra Tuer op til Bakker. Vi Landet søge vil.

»Jeg øiner alt derude den fæle Marbendil,

»Havmanden, som sig viser, naar Døden forestaaer;

»Han svømmer i Skælbrynie, med lange røde Haar.

»Den Hielm, han har om Issen, det er Ægirs Hielm,

»Den gier ham tolv MandsStyrke. Langspydet af en Elm

»Han under Armen holder, derved han svømmer let.

»Nu vedder jeg, Margyge med sine lumske Net,

»Er langt ei borte. Manden at følge hende lyster,

»Til Bæltsted som Qvinde; Stierthale, lange Bryster,

»Og Hinden mellem Tæer og Fingre vise klart

»Dog, at hun er en Havfru, og det af slettest Art.« —

»Lad af at drømme!« Biarke giensvared; »jeg vil vedde,

»Det er en Mand i Havsnød, som snart vi maae redde.«

Da Hialte hørte Biarkes Forsikkring om en Mand,

Han brugte vel sin Aare; snarlig da paa Strand

Den Fremmede de bierged, lagde ham paa Gruus,

Hvor selv han kraftig opsprang, og gik i Svipurs Huus,

Fulgt af de tvende Fiskere. Fornøiet der han skued,

Hvor lystigt Arne-Ilden luun i Hytten lued.

Han tørred sine Klæder ved varme Skorsteensglød,
 Afpudsed sine Vaaben; og knokkelstærk, rød
 Han stod nu der — som Agnar. Ham Hialte kiendte
 strax,

Men Agnar Ingen kiendte. Bæltets Vaabensax
 Han lagde blank paa Bordet, tømte Svipurs Kruus,
 Og medens Stormen ude sagtned sine Bruus,
 Han stormed høit i Hytten:

»Det lyktes dig kun slet,
 »Lumske Ran! at qvæle Grams, Humbles, Hadings Æt.
 »Om end mit Skib forliste med alle tappre Mænd,
 »Stærken Agnar Ingilsøn tilovers blev igien,
 »Nok til at tugte Biarke med samt hans Fosterbarn.« —
 »Hvad«, spurgte Fiskerhelten, halvskiult bag Hyttens
 Garn,
 »Har du saa stort mod Biarke? Kiender du ham,
 Helt?« —
 »Først nylig«, svared Agnar, »han over Hav og Bælt
 »Til Danmark hid er dragen, mig ufordragelig;
 »End kiender jeg ham ikke, men han skal kiende mig.
 »Om Kongen end vil taale, forfængelig meer, end god,
 »Høit berømt i Norden — sær for sit Taalemod;
 »Om Kongen end tilsteder, at man hans Hal igien
 »Med paltuge Stakarle, med ringe Almuesmænd
 »Til Væmmelighed fylder, saa taaler jeg det ei.
 »Naar Agnar staaer i Hallen, maa Hialte gaae sin Vei.
 »Hvor tør en Fiskerpebling sig dristig understaae
 »Med Konge-, Jarlesønner i Fosterlag at gaae?«

»Min Herre,« svared Biarke, veltalende, med Vægt,
 »Kun svag mod rige Guders er Menneskenes Slægt,

- »De største Manddomsevner mod Asernes kun smaae,
- »Og dog, saa smaae de ere, de ere sieldne, faa.
- »Nødvendig Frugt ei findes, hvis Kongen ei har Lov
- »Med Viisdom den at søge i hele Landets Skov.
- »Naar du et Skib vil bygge, mon du et Gierde slaaer
- »For nogle gamle Stammer, og siger: kun hvo staaer
- »Paa denne Side Gierdet, til Snekkekiøl skal bruges?
- »Mon trøsket tidt ei Egen af Myrerne sluges?
- »Naar nu til døde Skibe man Biælken vælge maa,
- »Hvor den end ogsaa voxer — mon ei de Mænd,
som slaae
- »Mandhaftige paa Dækket, behøve sligt et Valg?
- »Troer du maaskee, at Helten, som en Træl, er til Salg?«

Forundret ved hans Kiækhed Agnar paa ham saae;
Men Biarke vedblev rolig i Sømandstrøien blaa:

- »At Trællen ei tilstedes at bære Skiold og Sværd,
- »Nu, der er Syn for Sagen: til dristig Herrefærd
- »Den Æt ei længer duer med døsigkolde Blod,
- »Uden Helteraskhed, uden Ædelmod.
- »I mange hundred Vintre forkuedes af Frost
- »Finnerne, deres Fædre. Ved tarvelig Kost
- »De trives bedst bag Ploven; til Manddoms Idrætter
- »Skiælve de, som Dverge, der gaae mod stærke Jetter.
- »Maaskee med Tiden, Herre! forædlet deres Æt
- »Med Fiendblodet tvætte vil ud den sorte Plet.
- »De stolte Sønner svinge Sværd maaskee den Dag,
- »Da mangan gammel Stamme visner oldingsvag.
- »Nu skeer dem Ret. Men Hialte, hvad har mod ham
du?« — »Ti!«

Raabte den vrede Agnar. — »Er Hialte selv ei fri,«

Vedblev den vise Bodvar, »af ærlig Fiskerstand?
 »Hvad har du mod en tapper, fattig Almuesmand?
 »Hvad har du mod en Fisker, som reddet har dit Liv?«

»En Krands jeg under Fiskeren af Havgræs og Siv,
 »Men ei af Egeblade,« svared stolten Kæmpe.
 »Jeg ingen Mand foragter, som farer spag med Lempe.
 »Jeg eder strax betaler, I bolde Svende to!
 »Med hviden Sølv min Redning, Opholdet i jer Bo.
 »Men faaer jeg fat paa Biarke!« — »Hvad har dig
 Biarke giort?«

Spurgte den Fiirskaarne. — »Hans Navn er mig for stort,
 »Det maa min Sax beklippe,« svared stolten Herre;
 »Min Nidkiærhed han turrer; jeg kiender intet Værre.
 »I Drottens Hal han gielder for Leires bedste Helt;
 »Bør Sligt en Budlung taale, født ved det danske Bælt?«

»Nu,« raabte Bodvar Biarke, »eet Land ei altid kan
 »Opvise til sin Ære den stærkeste Stridsmand;
 »Hvis Biarke denne Sinde selv Agnar overgaaer,
 »Maaskee den mere Stærke staaer op om nogle Aar,
 »Med danske Rug opfostret.« — »Det norske Barkebrød
 »Opfostred Bodvar Biarke til sin visse Død,«
 Raabte stolten Agnar. »Ved Odins sorte Ravn,
 »Hylder han i Hallen ei mit for hvert et Navn,
 »Mig som den første Kæmpe; udjager selv han ei
 »Fiskerdrengen Hottur til Ægirs vaade Vei,
 »Hvorfra han ind sig voved i Dankongens Hal —
 »Hans Hoved ham fra Skuldren min Høthing hugge skal.
 »I Hallen Agnars Ansigt, forfærdeligt at see,
 »Snart farver Hver, som staaer der, med Skrækkens hvide
 Sne.«

»Nu,« svared Bodvar Biarke, »du har ei langt at gaae;
 »Hvis du vil Biarkes Hoved fra Skuldren ham slaae,
 »Behøver du ei, Herre! langt bort dig at begive.
 »Han og hans Fostre Hottur endnu er her i Live,
 »Ei langt fra Fiskerhytten. Vi strax dig dem vil hente;
 »Skjøndt kun ringe Maage, jeg frygter ingen Glente.«

Derpaa sig Begge skyndte, bied ei paa Svar,
 Gik ud, kom tilbage, hver i sin Brynie klar.

»See, her staaer Bodvar Biarke: skjøndt fostret op
 med Bark,
 »Ei bange for med Agnar en Kamp i aaben Mark;
 »Her Hialte hiin Hugprude, kun fostret op med Fisk,
 »Dog viger han ei Agnar ved Dankongens Disk.
 »Nu selv bestemme kan du i ringe Fiskerbo,
 »Hvem du vil Kampen unde. Du est ei nok til To,
 »Og trænger først til Hvile. Skibbrudne, stolte Mand!
 »Æd, drik, og sov i Hytten; og naar i sølvblaa Vand
 »I Morgen Solen skinner, lad os i Kredsen gaae.
 »Valkyrierne svinge sig giennem Luften blaa.
 »De Seieren bestemme!«

»Nei,« raabte Agnar gram,
 »Hofmodige! du skal bløde ved Nattehundens Glam.
 »Nu, jeg min Fiende kiender, ei hvile Sværd og Skaft!
 »Troer du, vaaden Skibbrud svækked Agnars Kraft?
 »Hvad taler du om Hvile? Jeg Hvilen ikke finder,
 »Før dit Blod, norske Praler! i Herthadalen rinder.«

»Vel,« svared Bodvar Biarke, »paa din Taknem-
 lighed
 »For Giestfrihed og Redning, Hottur at skjønne veed.

»Her staaer hans Fosterfader, ham til at hevne næst;
 »Saa kom, du stolte Fiende! nu ikke meer vor Giest!« —
 »Nei,« raabte den Hugprude, Hialte den Helteraske,
 »Jeg selv vil Agnar straffe, jeg brænder ham til Aske,
 »Hans Been skal Krukken giemme før næste Aftenrød.« —
 »Jeg skulde mig besudle med Fiskerpiltens Død?«
 Fnøs Kæmpen med røde Lokker, »før kæmpe Thor
 mod Træl!«

Da rysted Bodvar Biarke de blanke Panderskæl,
 Som Klapperslangen Ranglen, og raabte: »Ha, ved Thor!
 »Nu skal kun Værget tale; jeg væmmes ved dit Ord.
 »Som paa en opbragt Qvinde det flyder af din Mund,
 »Som Muddervand af Pølen. Høit glammer Nattens Hund,
 »Maanen og Stierne lyse. Saa lad nu Maanens Skin
 »Med Blegheden sig blande paa den Dræbtes Kind;
 »Kun lad som Mænd os tie, men kæmpe! Man skal see
 »I Hallen snart dit Ansigt med Skrækkens hvide Sne.
 »Dermed du stolt har pralet; jeg sværger ved Thor,
 »Opfyldes skal dit Løfte, jeg holder dit Ord.«

Da gik de To at stride. Agnar, stærk og lang,
 I skønne gyldne Vaaben, i Haand af Staal en Stang,
 Det prægtige Sværd ved Siden. De røde Lokker faldt
 Om Halsen rigt og Skuldren. Sølvhelmen hvalt
 Var fæstet om spidsen Hage; de dybe Øine laae
 Spodsk under Buskebrynet, Foragt man i dem saae.
 De stærke Knokkelfingre som Tænger Spydet greb,
 Bag de smalle Læber han Tænderne sammenkneb.

Biarke, den bolde Nordmand, et Hoved mindre var;
 Paa Heltens aabne Pande ham klædte godt et Arr.

Hans fyldige Ansigt smiilte, rødmosset, selv i Strid
 Godmodigt, for at hielpe sin Ven i Trængslens Tid.
 Fiirskaaren, stærk af Lemmer, han raabte: »Bort med
 Spær!

»Lad paa baade Hænder i drabelige Færd
 »Os vore Slagsværd svinge, kaste Skioldet paa Ryg;
 »Bag egne Manddomskræfter Helten stande tryg,
 »Som Padden ei bag Skallen.« — »Vel, Biarke! jeg
 er din,«

Raabte de Frisers Bane, og med et hurtigt Hviin
 Foer Spæret hen i Marken. De lange røde Haar,
 For ei at hindre Sværdet, der lynte Banesaar,
 Bandt Agnar i en Knude, høit i Hielmens Kam,
 Hvor fælt en Slange hvæsed i skællet Søilverham.
 Da hviinte Staal mod Staalet i haarde Kæmpehænder.
 »Din Overmagt i Noget jeg, Agnar! erkiender,«
 Raabte den vrede Biarke; »vi Ligemænd er ei:
 »Et Hoved høiere, Budlung! velmaalt du er, end jeg.
 »Men Kæmper bør være lige.« Han satte paa en Stub
 Sin Fod ved denne Tale, traf Agnars Hovedknub,
 Og Hov'det fløi i Græsset; høit Blodstraalen sprang
 I det blege Maanskin fra Heltekroppen lang.
 Den længe stod og vakled, før den til Jorden faldt.
 »Hvad?« raabte Bodvar lystig, »er endt nu Kampen alt?
 »Saa kom, min bolde Hialte! lad til Sengs os gaae,
 »Imens den Døde sover under Luften blaa.
 »I Morgen skal paa Leire hver Mand hans Ansigt see,
 »Det skal farve Kæmper med Skrækkens hvide Sne.«

I Kongens Hal beredtes til Bryllup en Fest;
 Hver Dag tilbage ventedes den uvelkomne Giest.

Dog Intet Rude mæled, ei tolked sin Nød;
 Skiøndt den Væne heller var gangen til sin Død,
 Gav Læben ingen Klage. De stærke Heltefædre
 Saa godt, som vi, ei talte; men de taug meget bedre.
 Man fandt sig i sin Skiebne.

Nu prydedes med Løv
 Kongshallen, og med Blomster; der taaltes ei Støv.
 Med hviden Aske skuret blev Egebord og Bænke.
 Hvad hialp det, at den glimred, den gyldne Trælle-
 lænke,

Der Rude bandt til Agnar? Hun sukded i Qvæld,
 Betroede først sin Kummer til mørke Kildevæld.
 Skulde kun sig fryded til denne Bryllupsfærd;
 Hendes onde Glæde var hendes Hierte værd.
 Ved Rudes blege Kinder hendes mere blussed;
 Thi deilig var den Falske. Kæmperne studsed
 Ved hendes store Skionhed, naar hun lod dem see
 Barmens, nøgne Skuldres kugelrunde Sne.
 Hun ældre var, end Rude, dog syntes hun meer ung;
 Ei hendes falske Hierte blev knugt af Sorgen tung.
 Som Duggens Vand forfrisker spraglede Blomsterbed,
 Saa Urten i Perlestænket gienfødes derved,
 Forfrisket Badet Skulde; naar hun af Bølgen steg,
 Det lod, som hendes Alder for Øieblikket veg,
 Og medtog alle Rynker. Den ranke Rude gik
 Med dybtbekymret Aasyn, med stille Sørgeblik,
 Og dulgte bleg sin Kummer; men, som en lystig Ravn,
 Der nærer sig af Aadsler, til Nydelsers Favn
 Foer Skulde med sorte Lokker i prægtig Foraarsbram,
 Og Badehusets Biælker skiulte hendes Skam.

Nu vented Alle Agnar; Hrolf i Hu var mod:
 »Vil dette Bryllupsgilde feires uden Blod?«
 Tænkte Drotten gode. Han frygted Agnars Sæder.
 »Medbeiler han ei taaler i Hal til sin Hæder.
 »En Torn i Øiet Biarke ham vorder ganske vist;
 »Knap træder han i Hallen, før han ypper Tvist.«

Det vared ikke længe, før Smaadrenge forkyndte,
 At Agnar sig til Leire fra Strandbredden skyndte.
 Sækkepiben, Trommen høit sig høre lod;
 I blanke Rader staalklædte Kæmperne stod.
 Hrolf sad paa Gaffelbænken, hos ham hans Søster Rude,
 Den Blege, Hiertegrebne, ulykkeligst af Brude.
 Hun havde sig til Festen smykt i sorte Skrud,
 Ved Tegn sin Sorg tilkiendegav den yndige Brud.
 Men Skulde, rød som Rosen, med spodske Miner, glad,
 Skiulte de skarpe Torne bag det bløde Blad.

Nu opsprang Hallens Døre; men Ingen Agnar saae.
 Biarke monne langsomt fra Gaarden indgaae,
 Fulgt af den ranke Hialte. De mæled ei et Ord.
 Med Skalk, sin Svend, sig nærmed Agnars tomme Bord
 Biarke den Fiirskaarne — og der til Alles Skræk
 Agnars blege Hoved tog han af en Sæk
 Og satte taus paa Bordet, med Staalhielmen paa.
 Som Horn de døde Øine brystne monne staae,
 Og stirred fælt i Hallen; det klamme blege Skind
 Spændte sig stramt om Knoklen paa rødskiægget Kind,
 Af levret Blod besudlet. End kommen ei til Ro,
 Det lod, som Dødninghov'det spodsk efter Døden loe.
 Ved Sværdets Slag i Krampe drog sig den smalle Mund,

Og viste de hvide Tænder.

Da giøede Kongens Hund,
Der smuttet var i Hallen, ad dette Skrækk billed,
Som et Spøgelse hæsligt for Kæmperne stillet;
Da forstummed Piben, Trommen taug, et Suk
Lød sagte giennem Salen.

»O, hvor han nu er smuk!«
Raabte den frække Skulde; hun slog en Latter op;
Det klang, som naar ved Midnat i Granens Gyngetop
En hornet Ugle skriger.

»Fy!« sagde Biarke, »skal
»Din Latter kun bifalde min Daad i Kongens Hal?
»Saa maa den god ei være. Tilgiv mig, ædle Drot!
»Hvis om Biarkes Idræt du ikke tykkes godt;
»Men Eden strengt mig binder, thi Agnars stolte Pral,
»At skrække dine Hirdmænd med Blikket i din Sal,
»Jeg loved at opfylde. Først redded vi hans Liv,
»Da han i Stormen kæmped mod Bølger og Siv;
»Men da vor Hielp ham ærgred, da han mig Kampen bød,
«Saa tog jeg Livet fra ham, og gav ham heller Død.
»Nu Skalk! tag Agnars Hoved, læg det ved hans Krop.«

Fra sit Sæde hurtig Dankongen sprang op;
Men da han Alting hørte, han Biarke Bifald gav.
Sin Brudeseng fandt Agnar i bælmørken Grav,
Man brændte ham til Aske, i Krukken kom hans Been,
Paa Høien satte Hrolf ham en stor Bautasteen.
Men ingen Siæl sig græmmed ved denne Kæmpes Død,
Ingen Krands blev flettet, Ingens Taare flød.
En Steen fra Rudes Hierte der faldt samme Nat,
Mere tung end Stenen, paa Heltehøien sat.

FEMTE SANG.

Ved Venersøens Kyster i Sverrig en Hytte stod;
Der boed' en fattig Enke. Hendes Husbonds Blod
Flød varmt paa Vener-Isen for tvende Vintre siden,
Da Sønnen, den raske Vøggur, endnu var saare liden.
Vøggurs tappre Fader, skiøndt fattig Almuesmand,
Fulgte tro sin Konge paa det tilfrosne Vand,
Da Upsalsdrotten Adils mødte den norske Drot
Ale, der forstod sig paa Hildurslegen godt.
De kæmped midt paa Isen; der faldt saa mangt et Liig,
Hvor Laxen og hvor Giedden med Smaafisk førte Krig.
Hrolf med sine Kæmper da hialp den svenske Herre,
Der foer, som paa Bravalla Hildetand, i Kærre,
Slog til begge Sider med Sværd, som han kunde bedst;
Men Hrolf og hans Bersærker i Harnisk var til Hest.
Velskoet var Hestenes Hove, skærpet vel med Søm.
Vøggur sig erindred endnu, som i en Drøm,
Hvordan ved Moderens Side paa Stranden fiernt han
saae

Skarerne sig bevæge derude med Brynier blaae

Paa Isen i tykke Sneefog; hvordan for Klingen blank
 De Stridende nedstyrted, i Vandet Mangen sank.
 De overvundne Nordmænd da veg i brystne Plader;
 Men dyr var Kampen Vøggur, den kosted ham hans
 Fader.

Hrolf bistod Konning Adils i denne Farens Stund.
 Til hver af Hrolfs Bersærker af Guldet trende Pund
 Adils maatte love; men Hrolf fik Hildesviin,
 Den dræbte Konges Staalhielm, dertil hans Brynie fiin,
 Findsleif, silkestukken, med Plader; ligerviis
 Til Løn han fik den Guldring, som kaldtes Sviagriis.
 Men da det skulde sendes til Danmark som Skat,
 Negted Konning Adils at holde Løftet brat.
 Thi rustede sig Dansken paa ny til tapper Strid;
 Da syntes Upsalsdrotten forsonet, venneblid,
 Lod, som han vilde holde sit givne Kongeord.
 Ved Freier han i Upsal paa Blodringen svor:
 »Jeg er din Skattekonger, med dig i Svogerskab,«
 Han sagde, »lad os enes, lad os undgaae Drab.
 »Du hevnet har din Frænde, den fredegode Hro;
 »Kun ved din Skaansel sidder jeg, Hrolf! i Upsals Bo.
 »Din Moder og din Søster Yrsa, den væne Viv,
 »Tilbragte ved min Side Hælvten af sit Liv.
 »Først vandtes hun ved Sværdet, hun sig i Skiebnen fandt,
 »Ved venlig Omgang siden Adils hende vandt.
 »Saa skaan da nu din Svoger! Man siger, du est god;
 »Giest mig som Ven i Upsal, lad os spare Blod.«

Saa talt, han let forsoned den ædle danske Drot;
 Men Adils i sit Hierte udruged intet Godt.

Paa Svig han kun tænkte, han var en Blodmand stærk,
 Slagtede Mænd til Guder i hviden Offer-Særk.
 En Graneskov i Svithiod stod der skummel, mørk,
 Skilt fra fjerne Dale ved Klipper, som en Ørk;
 Der saae man Freiers Gravhøi, rummelig og stor,
 Der sad paa Stol hans Billed, forgyldt, ved et Bord.
 Ei langt fra Høien i Skoven paa Fieldets Væg et Dyr
 Var hugget ud i Klippen, saare liigt en Tyr;
 Og i det store Gudehuus, hvor Solens Straale faldt
 Fra Taget giennem Biælkerne, der saae man Freiers Galt
 Staae paa en mosgroet Klippe, klar af Guld hiin røde.
 Der maatte blege Trælle for Steenkniven bløde.
 Adils, den grumme Blodmand, med vilde Sværmerlyst
 Jog selv dem Flintekniven i det skiælvende Bryst,
 Og raabte, medens Blodet flød ud af Banesaar:
 »Skienk, Asa-Freir, mig Freden, skienk et frugtbart Aar.
 »Yngve du jo kaldes, Ynglinger efter dig
 »Upsalske Kongestamme. Forbarm dig over mig!«

Paa slig Viis Konning Adils opløftede sin Aand,
 Alfader! til din Almagt med Morderkniv i Haand.
 Af alle Offergoder han høilig blev priist,
 Bifald af stærke Kæmper blev lidet ham viist.
 Thi Overtroens Taage saa tyk ei længer stod
 Om Afguds-Billedstøtter. At sone dem med Blod
 Af Heste, Haner, Hunde, deri man sig fandt;
 Men hemmelig man gyste, naar Menneskeblodet randt.
 Dog voved Ingen Dadlen; og Adils, naar han sang
 Sine vilde Galdre, Steenkniven svang
 I hvide Flaggerklæder i Gudernes Forgaard,
 Med Egeløv i Guldring kring de tynde Haar,

Udbredte Skræk og Taushed, skøndt han ligned meer
 En Hex med rynket Ansigt, i Finmark man seer,
 End Upsals mægtige Konge.

Ved Venersøen gik

Offergoden Sigvald, saae med mørke Blik
 I Vøggurs muntre Øie. Thi ved den ferske Strøm
 Gik Gutten ved hans Side, fortalte sin Drøm:

»Mig tyktes, at jeg dræbte en uretfærdig Drot,
 »Som vilde hæрге Landet til evig Skam og Spot.
 »Jeg Sværd ham jog i Brystet, og monne gierne døe,
 »Agtet af hver Kæmpe, begrædt af hver Mø.«

»Min Søn! din Drøm er Guld værd,« svared den
 lumske Gode;

»Vidste du, i Danmark hvor Hrolf den Niding boede,
 »Du skyndte dig som snarest, at faae din Drøm opfyldt.
 »Sin Død har Leirekongen ved Slethed forskyldt.
 »Snart nødes Konning Adils at give ham til Priis
 »Hildesviin sin Brynie, Ringen Sviagriis,
 »Samt altsit Guld til Kæmperne, der stred paa frosne Sø.
 »Hvor din Fader, Vøggur! for Sværdet maatte døe.
 »Hvis Konning Hrolf du dræbte, hvis du ihiel ham stak,
 »Sikker du kunde vorde paa Adils' Løn og Tak.«

»Ei troer jeg,« svared Vøggur, »at Adils gavmildt
 lønner;

»Men Egennytte driver ei tapre Sveasønner.
 »I Dalene hist fødtes min Fader, hvor en Mand
 »Til Frihed, Styrke hærdes med Byggryn og med Vand.
 »Om Guld jeg ikke spørger, trænger ei til Suul,
 »I min Vadmelskofte jeg fandt mod Kulden Skiul;

»Jeg beiler ei til Naade. Ei Upsals Ynglingsæt
 »I Dalene just yndes. Dog, Ret bør være Ret:
 »Ei skal en fremmed Budlung tvinge svenske Mænd.
 »Det Liv, mig Guderne skienkte, giver jeg dem igien,
 »Hvis jeg mig kan udmærke ved en svar Bedrift,
 »Hvad agter jeg paa Legemet den lille røde Rift,
 »Hvoraf min Siæl sig svinger til Valhal paa Stund,
 »Naar Menneskeøiet brister? Det er Smaating kun;
 »Kun at den Rette bløder.«

»Min Søn!« var Godens
 Svar,

»Tænk paa Ynglingstammen, saa agtet og saa svar,
 »Udmærket ved Bedrifter. Hvor skjønt, for den at vove
 »Sit Liv i Leirehallen bag Herthas Bøgeskove!«

»Nu,« svared rasken Vøggur, »hvad har hiin Slægt
 vel giort

»Saa hæderligt, min Gubbe? Hvad virked den saa stort?
 »Svedger blev bragt i Klippen en Aften af en Dverg,
 »Da drukken ei sin Høisal han skielned fra et Biørg.
 »Vanland, forfulgt af Hexen, af hende sær forhadet,
 »Blev redet af en Mare, qvalt ved Midienat.
 »Visbur forskød sin Hustru, skiøndt hun var tro og
 skiøn,

»Til Løn han indebrændtes af sin egen Søn.
 »Domald, da Hungersnøden var over hele Landet,
 »Slagtede Mænd til Guder, blev slagtet selv, forbandet.
 »Domar og Dygve døde Sotdød, og foer til Hel.
 »Dag paa Fugletale forstod sig saare vel,
 »Dog vared den ham ikke, da Trællen af Hæren skød
 »En Høtyv mod hans Pande, gav ham Smædedød.

- »Agnar sin Viv fra Finland med Vold bort monne føre,
»Til Giengield lod hun Smykket om Halsen fast ham
snøre.
- »Alrik og Erik, Brødre, blandt Ryttere de bedste,
»Ihiel hinanden sloge med Bidslet af deres Heste.
»Alf, Yngve, Brødre, loved Bera, den samme Viv,
»Myrded saa hinanden, en daarlig Tidsfordriv!
»Hugleik var Hexemester paa Harpe som paa Gige;
»Men dog, af Hexen fældet, han Livet maatte vige.
»Erik blev dræbt i Kampen, ei Seir ham blev skienkt.
»Jørund, som Sørøver, blev i en Galge hængt.
»Men Aun var dog den Værste. En Bøddel mod sit
Barn,
»Hvad kalder du ham, min Gubbe? jeg kalder ham
et Skarn.
- »Sædvanlig elsker Faderen sin Søn meer, end sit Liv,
»Med Aun var det dog modsat: for Drottens Offerkniv
»Blødte de bolde Dreng; Odin gav ham Aar,
»Hvergang en Søn han slagted. Reiser sig dit Haar
»Ved slig Bedrift at mindes? Tilsidst han blev graa,
»I Stol han maatte bæres, kunde meer ei gaae;
»Da offred han den sidste, ei rørt over Drengen,
»Skiøndt han alderstegen, udlevet laae paa Sengen,
»Kunde meer ei nyde sit Øl, ei Kiød og Korn;
»Som nyfødt Noer han lalled, og died af et Horn.
»Egil overvandedes i Krigen af en Træl;
»Den danske Frode Frækne hialp ham til Riget vel,
»Men Asa-Tyr forbittreredes, omskabte sig til Dyr,
»Egil til Døde blev stanget af den mandolme Tyr.
»Da vilde Sønnen Ottar som Helt sig vise brat,
»Svor, han ei betalte til Danmark ydmyg Skat;

»Men svag paa Vendil endte han sine Levedage;
 »Af Træ udskaaret sendte Dansken Sverrig en Krage
 »Til Spot, fordi med Pralen hiin faldt i Liimfiords Havn,
 »Og Ottar Vendilkrage blev Drottens Øgenavn.«

»Hold op, Søn!« raabte Sigvald, »viis Ærbødighed.
 »Afmægtigt Ord ei river Kæmpehøien ned,
 »Som bovner over Helten. Paa denne Friggas Jord
 »Nat vexle maa med Dagen. Hvor Lysningen er stor,
 »Maa Skyggen ogsaa mørkne.« — »Jeg skuer lidet Lys«,
 Svared den raske Vøggur, »blandt disse Nattegys.
 »Hos os i Dalene, Fader! man kalder Ingen stor,
 »Som viser sig saa liden.« — »Tæm dit Drengoord,«
 Raabte med Skiæg til Bæltet stolten Offergode;
 »Det kunde dyrt dig vorde.« — »Hvad koster det?
 Mit Ho'de?

»Tag det, maa det ei tænke. Mit Hierte? Giennemsting
 »Det strax, hvis det skal føle herefter Ingenting.«

»Dig Hovedet og Hiertet endnu er begge unge,«
 Svared listig Goden; »ha, Vøggur! tæm din Tunge,
 »Bedøm ei kaad og daarlig, hvad ei du end forstaaer.
 »Kraft har du alt i Armen, Forstanden først med Aar
 »I stolten Pande kommer. Dog kunde du din Kraft
 »Vel Fædrelandet skienke. Jeg vier ind dit Skaft,
 »Og Sværdet skal jeg signe, hvis du med dristig Harm
 »Det drager, som ærlig Svenske, mod Danerkongens
 Barm.«

»Nu,« svared ungen Vøggur, »jeg Intet love vil.
 »Til rask Bedrift at vove, der Mod hører til,
 »Og Mod mig mangler ikke; kun een Ting vist jeg veed:

- »Mere stærk, end Modet, det er Samvittighed.
 »Har Hrolf fortient at blegne som Ildgierningsmand,
 »Da skiller ingen Klipper, ei fersk og salte Vand
 »Ham fra min Hevn, den Grumme. Behandler han
 mit Folk
 »Foragteligt og nedrigt, da vorde Sværdet Tolk
 »For Vøggurs vrede Hierte. Og stod han i sin Hal
 »Omgivet end af Hirdmænd, som Krebs i sin Skal,
 »Jeg skal ham sikkert dræbe.« — »Nei,« raabte Sig-
 vald, »nei!
 »Hvi skal du dig opoffre? Paa eenlig Landevei
 »Kan du ham i et Baghold vel allersikkrest møde.
 »Den, som Hrolf har fældet, fortienter ei at bløde.«

»Hielp, Baldur!« raabte Vøggur, »er, Graaskiæg!
 du forrykt?

- »Til Stimand mig at gjøre? Ha, voxte dig saa tykt
 »Ei Skiægget, varst du Yngling, du skulde det undgielde.
 »Nei, den maa gaae i Døden, som vil den Stolte fælde.
 »Den, som til Odin sender Hrolf paa Danerstrand,
 »Maa følge ham til Valhal som uforfærdet Mand.

»Dog — Ingenting jeg lover. Skiøndt du har Skiæg
 som Snee,

- »Du med mit eget Øie tillade mig at see,
 »I Fald jeg selv skal handle. Hvordan end Sagen staaer,
 »Endnu den Dag i Morgen til Danmark jeg gaaer.
 »Jeg saare længes efter at see det fierne Land.
 »Veedst du hvorfor?« — »Nei,« svared ham Gubben.
 »Dette Vand,«

Vedblev den raske Vøggur, »den hele Venersø

- »Staaer nu, hvor Landet blomstred, som udgjør Siø-
lunds Ø.
- »Gefion, den høie Disa, har pløiet Øen ud
»I Østresaltets Vover med sneehviden Stud.
- »Hun var en deilig Qvinde, til Kong Gylfe kom,
»Bad om Egn til Ophold i Drottens Eiendom.
»Rørt af hendes Skønhed han skienkte hende Skoven,
»Som her paa Bakkerne grøntes. Da spændte hun for
Ploven
- »Fire Jettesønner, som gik i hendes Aag,
»Af Kiærlighed beruset. Det store Øielaag
»Omhvælved deiligt Øiet. De gierne sig paatog
»Skikkelser af Øxne, til Havet Øen drog.
- »Hun lagde selv paa Ploven de trinde Liliehænder,
»Høie Bølger svulmed med Skum om hendes Lænder.
»Hun lod sig ei forskrække, gik paa Havets Gruus;
»Havfruer, Nøkker blæste paa Luur af Sneglehuus.
»Ei Dybets fæle Jetter, selv Ran ei hende standsed;
»Hun pløied Øen i Havet, hvor sølvblaa Bølge dandsed,
»Med Ege, Bøge, Blomster, med Fugle, Fiske, Dyr.
»Lyse Alfer svæved i Himmelblaat paa Sky'r,
»Saa glade ved denne Færdsel. Hvergang dette Vand
»Jeg skuer, længes Siælen at see det kiære Land,
»Som fordum her sig strakte. Jeg stod, som lille
Dreng,
- »Mangen Qvæld ved Stranden, før jeg gik i min
Seng,
- »Og naar en Luftning kuled, naar en Bølge klang,
»Det tyktes mig: om Øen den mig en Vise sang.
»At see det kiære Siølund, jeg drager freidig frem;
»Det er jo dog et Stykke kun af mit eget Hiem.«

»Den Dreng«, tænkte Sigvald, »opfylder knap sin
Drøm.

»Mordtanker sielden hidse den Barm, der føler øm.«
Han vilde talet mere; men Vøggur fra ham gik:
»Jeg maa min Moder skienke det sidste Øieblik,
»Afsked med hende tage.«

»Hvor vilst du hen, min Søn?«
Spurgte den gode Qvinde. — »Jeg søger Heltens
Løn,«

Svared raske Vøggur; »jeg gaaer i Heltefærd;
»Men, Moder! du maa signe min Faders gamle Sværd.
»Maaskee du aldrig seer mig i denne Verden meer.
»Velan! hvad Vøggur hændes, hændtes Kæmper fleer.
»Som Helt at gaae til Valhal, hvilken Lykke sød!
»Men største Skam for Manden, at lide Sottedød.« —
»Ak,« svared den gode Qvinde, »din Død blier min
Qval.

»Sandt nok, Kæmper lønnes med Fryd i Odins Sal;
»Paa Bænken hist med Herian de ere daglig Giester,
»Hvor det i Hallen lyser fra tusind Sværdefæster.
»Da spises af Sæhrimner, drikkes Øl og Miød;
»Da strides lystigt, dræbes, og leves op fra Død.
»Valkyrierne fylde de tømte Bægre brat —
»Dog skiller fra din Moder dig Dødens lange Nat.
»Hun aldrig meer dig favner, dig ei i Øiet seer;
»Til Bords du hos Gulhindur aldrig sidder meer.
»Maaskee, min raske Vøggur! du i din Evighed
»Imellem dog dig ønsker til Venersøen ned,
»Sad før ved Moderside ved tarvelige Fad,
»End midt i Valhalsglandsen i prægtig Helterad.«

»Ha, Moder!« raabte Vøggur, ham Taaren i Øiet
 stod,
 »Du kommer vist i Folkvang, thi du est blid og god;
 »I Breidablik til Baldur. Der skal jeg ved din Side
 »I Løvsal ofte sidde, til dig paa Bifrost ride,
 »Naar Heimdal skøn paa Broen hos Farvemøerne staaer,
 »Blæser i Giallerhornet med aftengyldne Haar.
 »Baldur skal see min Taare, men Asa-Thor min Daad.
 »Farvel nu, Moder kiære! stands med din Graad.«

Saa vandred han til Danmark i Dage mangelund,
 Sat over af en Færgemand ved smallen Øresund.
 Han stod i Danerskoven; da Bøgen der han saae,
 Da Nattergal han hørte ved Kildevældet slaae,
 Det tyktes ham, at Løvet en Gaade løste brat,
 Som Venersøens Bølger før sused mangan Nat.
 Med Bønderne han taled, med Fisker, med Helt,
 Ja selv med dorske Trælle; men ved det danske Bælt
 Var kun om Hrolf een Stemme: at han var mild og stor;
 At Baldur atter leved blandt Helte paa Jord;
 At Kongen var retfærdig; men at han, kæmpestærk,
 Som en Thor i Slaget, var glad ved Hildurs Værk.

I Vøggurs Siæl det dagedes; Hrolf den Godes Lov
 Stod lys, som Morgenrøden i dunkle Leireskov.
 Til Guderne bad Folket hver Dag for Kongens Liv.
 Ei Vøggurs Daggert længer var nogen Morderkniv.
 Alt hørte han i Svithiod, i Skaane, som overalt,
 Idel Godt af Mængden om Kongen blev fortalt;
 At Hrolf forlangte Skatten af Adils, men med Ret;
 Thi ei af Guld og Blodet Nidingen blev mæt. —

Forunderlig til Mode stod rasken Ungersvend;
 Han haded Hrolf ei længer, dog var han ei hans Ven,
 Han følte sig ydmyget, han blev i Panden rød,
 Naar paa sit Sværd han stirred, og tænkte Helten død.

I disse sære Tanker han gik, og saae sig om;
 En herlig Qvæld i Høsten ad Leire til han kom,
 Blev vaer en velskabt Kæmpe, som under Bladelæ,
 Overkors med Armene, med Ryggen mod et Træ,
 Opstirred stivt mod Maanen. Did ogsaa Vøggur saae.
 En kulsort Sky, særdannet, paa Nattens Mørkeblaa
 Sig nærmed lysen Skive. Den skønne Kæmpe sprang
 Fra Stenen, drog sin Glavind, saa det i Balgen klang,
 Mod Himlens Hvælving trued, og raabte: »Lumske
 Dyr!

»Tak Loke for din Frelse, du skiuler dig bag Sky'r.«
 Men da ham Vøggur hilste, skamfuld over Vreden
 Stak atter ind han Sværdet, gyldensmykt, i Skeden.
 Den Fremmede han hilsed, og qvad: »Jeg mig bedrog;
 »Den sorte Sky for Ulven i Tanker jeg tog,
 »Som skal opluge Maanen engang i Ragnarok.
 »Nu folder Skyen venligt ud sin lyse Lok,
 »Og er en Ulv ei længer. Før i min bistre Harm
 »Den stod livagtig for mig, sortbruun, som Maanegarm,
 »Det fæle Dyr, den Jette, den Utgards galne Hund,
 »Som vilde den alt Lyset sluge med sin Mund.
 »Hvi skal det Onde seire? Hvi synker Thor i Døden?
 »Men smuk, skøndt den er blodig, min Ven! er
 Morgenrøden,
 »Naar Solen atter stiger; da ved Straalen stærk
 »Skal Helten styrte Lumskhed og hvert Nidingsværk.«

Forvirret slog til Jorden sit Øie Vøggur brat,
 Og skammed sig ved Rødmen, skøndt det alt var Nat.
 »Mon denne Helt mig kiender?« tænkte Svenden bold;
 »Nei, Talen mig ei gielder, jeg er ingen Trolde.«

Opmærksom stirred Vøggur paa Helten, som i Kamp
 Mod Ulven vilde stride, skøndt det kun var Damp.
 Den unge, raske Kæmpe smiilte saa stolt og trygt;
 Med Guld, meer end sædvanligt, hans Brynie var smykt,
 I Skioldet under Træet i sølverlyse Rand
 Saae man tre Fiske malet i et blaaligt Vand.

»Herre, du est en Kæmpe fra Leire, kan jeg see,«
 Raabte den raske Vøggur. Da monne Hialte lee,
 Og svared: »Jeg kan høre, du est en Svenske, Ven!
 »Du kiendte mig ved Øiet, ved Øret dig igien
 »Hialte hiin Hugprude, saa kaldt, troer jeg, til Spot,
 »Fordi jeg ikke tyktes om Bamselabben godt,
 »Da den min Fosterfader i Skoven vilde dræbe;
 »Men forekom Skovgubben.« — Med venligt Smiil paa
 Læbe

Qvad Vøggur: »Hil min Skiebne, da her jeg træffer
 dig!« —

Da sagde Hialt' Hugprude: »Siig til Giengield mig,
 »Min unge Ven fra Fastland, saa kraftig, saa bold!
 »Hvad bringer dig til Leire? hvad fører du i Skiold?« —
 »Mit Skiold«, giensvared Vøggur, »er ikkun slet og ret;
 »End har det intet Mærke, men heller ingen Plet.« —
 »Har Kongens Helterygte hidbragt dig denne Vei?«
 Spurgte Hialt' Hugprude. — »Nei,« raabte Vøggur, »nei!
 »Enhver om Kongen taler i Sverrig ei saa godt;

- »Dog troer jeg, Ondskab sværter, bagtaler ham til
Spot.« —
- »Ja,« raabte Hialte med Latter, »tro mig, Kulbrænder
god
- »Er Adils, Drot i Upsal; og med sin sorte Sod
»Han sværter hver en Ædling, han ei kan farve rød,
»Steenhietet med sin Steenkniv, til skiændig Offerdød.
»Skam, at de tappre Svenske skal slig en Konning lyde,
»Der koger Seid med Qvinder i blodig Hexegryde,
»Som kører feig til Kampen, mere feig derfra,
»Og holder ei det Løfte, han helligt loved, da
»Ham tappre Nordmænd trued. Hrolfs Ædelmod og
Magt
- »Han skylder kun sit Rige; Hrolf har ham underlagt.
»Men Intet er ham helligt, i Svig, i Træskhed stærk,
»Uden Egennyttens, eget Nidingsværk.
»Men nødes vi at binde ham Tugtens hvasse Riis,
»Skal selv i Upsal hisset vi hente Sviagriis —
»Da vil det til ham svie! I denne sidste Tid
»Rused vi frem i Saxland, i seierrige Strid.
»Nu i tilstundende Vinter vor Juul vi holde vil
»I Rolighedens Glæde ved Drik og Harpespil.
»Men neppe seer man Isen i Vaar paa Søen smelte,
»Før selv med kolde Plader vi dækker os som Helte.
»Da Vee dig, lumske Adils! Ham offre lad til Freir!
»Freir ynder den Retfærdige, Thor ham skienker Seir.«

Med disse Ord i Hallen Hialte Vøggur tog.
Barmen den unge Svenske stærkt bag Koften slog,
Imens han Hialte fulgte. »Er virkelig saa stort,
»Konning Hrolf, dit Hierte? har Uret jeg dig giort?

»Est ikke blot du tapper, men vennesæl i Fred?
 »Est du saa stærk i Taalmod, udi Gavmildhed?
 »Det gjelder dog en Prøve.«

Saa tænkt, han brat gik ind,
 Og saae sig om i Hallen. Alt Kongen lagde Vind
 Tre Aar paa at indføre høviske Sæder der,
 Og Biark' og Hialte hialp ham. Ei som i Røverhær
 Hirdmænd længer støied, ei op fra Bænken foer,
 Hver sad taus beskeden paa Hyndet ved sit Bord,
 Og hørte gladopmærksom Bragi den Gamles Sang.
 Sølvskiægget ham til Bæltet i lange Tapper hang,
 Som frossent Vand fra Taget; han rynket var, som Bark
 Paa Egens gamle Stamme, dog i Danemark
 Var Ingen Skialdens Lige. Hans Øie funkled Ild,
 Som Ungersvendens henrykt, naar Møen smiler mild;
 Dog saae han ei paa Nøgen, han ud af Lugen saae,
 Hvor Himmelvognen blinkte fra Nattens Mørkeblaa,
 Og sang, imens hans Fingre lod Harpens Streng bruse:
 »Det dages! Morgenhanen sin Vinge lader suse!«

Disimellem Vøggur for Dankongen stod,
 Hvis gyldne Haar fra Issen flød i en flammet Flod;
 Han støtted Haand til Kinden, fro ved Skialdens Sang.
 Vøggur ham betragted: Hrolf var smal og lang,
 Heel smuk og kraftig bygget; den Kummer, Hiertet leed,
 Paa Legemet sig præged dog med lidt Magerhed.
 For Kongen nu at prøve, der hilste ham igjen
 Med Venlighed, da Hialte for Hrolf ham bragte hen,
 Den unge Vøggur raabte: »Ei! ei! hvad seer jeg her?
 »En lang afhugget Krake paa Bænken sidder der!

»Et Træ, heel smalt i Stammen, hvis Grene maatte vige.
 »Er det den steile Trappe, hvorpaa man nu skal stige
 »Til Odin og Valhalla?« Han taug ved disse Ord.
 Forbauset stirred Kæmperne fra Bænk over Bord
 Paa Kongen og paa Vøggur; hver begierlig var
 At vide, hvad den Dristige fra Kongen fik til Svar.

Af Guld to store Ringe Hrolf bar om hver Arm;
 Han smilte, saae paa Vøggur, og svared uden Harm:
 »Du har mig Tilnavn givet: Hrolf Krake fra i Dag
 »Skal mine Mænd mig kalde. Men du — i Evne svag —
 »Hvad kan i Navnefæste du skienke den, som fik
 »Tilnavnet af dig, Vøggur?« Han taug et Øieblik.
 Derpaa den ene Guldring han strøg af Armen, klar,
 Og qvad: »Saa maa den Rige vel den, som Intet har,
 »En værdig Gave skienke. Tag Ringen!«

Uden Tak
 Tog Vøggur hurtig Ringen, paa høiren Arm den stak,
 Og skiulte saa paa Ryggen den anden, medens stolt
 Han gik omkring i Hallen, og høit den Høire holdt. —
 »Hvad«, spurgte Kongen atter, »betyder Vøggurs
 Færd?« —
 »Den venstre Haand, Herr Konning! er ei den høire værd,
 »Den blues ved sin Armod, den er saa rigt ei smykt,«
 Svared den unge Svensker, og saae paa Kongen trygt. —
 »Ei skal den længe blues«, qvad Hrolf, »for Ingenting;
 »Den Mangel let kan hæves.« Han tog den anden Ring
 Og stak om Svendens Haandlede.

Da, Vøggur! Angersgraad
 Fyldte med Glands dit Øie; smeltet ved hans Daad,

Du styrted Hrolf til Fode, bedækked Kongens Haand
Med Kys og hede Taarer, og raabte fro i Aand:

»Nu er hver Tvivl forsvundet. Ja, Hrolf! du est god,

»Saa god, som stor og mægtig; Vøggurs Hierteblod

»Skal for Hrolf Krake flyde. O, hvilken Skiebne sød!

»Ja, Hrolf! i Fald du falder, jeg hevne skal din Død.«

Da smiilte mildt Hrolf Krake, saae fra sit Herresæde

Paa sine Kæmper, og sagde: »Lidt kan Vøggur glæde.

»I ringe Bondekofte han taler som en Jarl.« —

»Ja,« raabte Hialt' Hugprude, »det er en Dalekarl.«

SIETTE SANG.

Ved Biarkes, Hialtes Bryllup flød intet Offerblod,
Hrolf var ingen Blodmand, den ædle Herre god.
Det Skulde stærkt forbittred, hun ei til Bryllup gik,
Misundelsen udtindred af hendes stolte Blik,
Nidkiær paa Rud' og Signe, som lykkelige fandt,
Hvad uagtet Skiønhed aldrig Skulde vandt:
Et mildthengivent Hierte. Men stolt hun sig tilstod
Ikke selv sin Svaghed. »Et Bryllup uden Blod
»En Afsky er for Guder,« hun raabte; »Vee Enhver,
»Som formastelig tager Deel i slig en Færd!«
Hun lukked paa sit Kammer sig inde Dag og Nat,
Med hvide Hænder klapped sin gnistersorte Kat.
Med falske gule Øine den paa hende saae
Fælt med Hexeblikket. Hun tog den i en Vraa,
Og sønderskar den Struben, den sprætted, hende rev,
Arr af Kattens Negler lang Tid i Armen blev.
Hun agted det kun ringe, græd i sin Arrighed,
Løi for sig selv, forsikkred, at Intet hun leed.

Nu aabned sig Folkvanger for lykkelige Par.
Hialte med sin Signe høist lyksalig var,
Og Biarke med sin Rude.

I Nat fandt Hrolf ei Ro,
 Fulgt af den raske Vøggur han gik til Skovens Bo.
 Der stirred han paa Maanen, bevæget dybt i Sind;
 En stor, hellig Taare faldt fra Heltens Kind.
 Saalunde kom de begge i Skoven til en Høi
 Afsides mellem Træerne, skilt fra Dalens Støi.
 Den lille Dør til Graven Dankongen oplod,
 I Hal af Kampestene nu Heltene stod.
 Mod Maanen vendte Døren; blege Midnatskin
 I Gravens mørke Hvælvning fortroligt smutted ind,
 Oplysende Dødens Bolig. Dybt monne Kongen sukke,
 Han taug, og stirred længe paa sorten Askekrukke
 I Hulens dybe Baggrund, lys af Maanens Glands,
 Hvor de klare Straaler legede med en Krands
 Af falmede Kornblomster, dog alle blaae endnu.
 »Hrolf Krakes visne Foraar«, han sagde, »finder du.
 »Sæt dig hos mig paa Stenen, paa dette stille Sæde!
 »Mindet af mine Sorger er dog min bedste Glæde.
 »Hos Freia i Folkvangur jeg Drifa seer igien;
 »Til des maa Venskab trøste. Saa hør mig, unge Ven!

»Paa mine fierne Toge jeg tugted Saxers Drot,
 »Som længe mig havde tirret til Kamp med sin Spot;
 »Jeg traf hans Flok i Marken, med min Hær ham slog,
 »Men bort fra Land og Rige Haki dog ikke jog,
 »Jeg tog ham ei til Fange, skjøndt det er Krigerskik,
 »Tilfreds alt, naar jeg Skatten aarlig af ham fik.
 »Min Stigbøile holdt han, jeg reed til hans Gaard.
 »Ved Borgeled jeg mødte hans Viv, svøbt i Maar.
 »Knap saae jeg hende, Vøggur! før Freias Straale varm
 »Fra hendes Øie trængte dybt i din Konges Barm.

- »Jeg venligt hende hilsed, axlede mit Skind,
 »Gik i Høielofte for Qvinder, Møer ind.
 »Jeg saae paa ingen Anden, jeg ene Drifa saae,
 »Hun mødte tidt mit Øie med Øine store, blaae.
 »Vi taled lidet sammen, langt fra hinanden skilt:
 »En Rad af Skialde, Qvinder var mellem os opstilt.
 »Paa Bænkene sad Kæmper; der lød om Hrolf en
 Sang,
 »Men ei hans Øre hørte Skialdeharpens Klang.
 »Som Lilien feir paa Qviste, sad hun i Hakis Gaard,
 »Guld var om hvide Hænder, det perlestukne Haar
 »I askelyse Fletning til Hoften vandt sig ned;
 »Den bedste Pryd, hun eied, var dog Blufærdighed.
 »Jeg elskte, men jeg skiulte min Ast i mit Bryst.
 »At gieste Haki stundom var min bedste Lyst.
 »Guldtavel over Borde jeg tidt med hende leged,
 »De hvide Fingre, ringsmykte, deiligt sig bevæged;
 »Sig Tærningen mon vende, den løb saa snelt om-
 kring —
 »Disligest løber Lykken forblommet i Ring.
 »Det var min høieste Glæde.
 »Haki ved Mord og Vold
 »Sad i sin Broders Rige; han plettede sit Skiold
 »Ved nedrige Bedrifter. Med døsiglumske Blik
 »Beskæmmet han sin Manddom, umaadelig i Drik
 »Og væmmelig i Vellyst. En Frilleflok han holdt;
 »For den hulde Drifa var hans Hierte koldt,
 »Kun Nidingsværk ham hidsed. At hendes Øine blaae
 »Kiærligt og uskyldigt paa Dankongen saae,
 »Det kunde han ei taale. Dog voved han ei Ord,
 »Ærbødigt var hans Adfærd.

»Bedrifter til Nord

»Atter din Herre kaldte. Da mig det Budskab lød
»Forfærdeligt fra Saxland, at Drifa var død.

»Ved Kamp og Krigertoge jeg hende vilde glemme;
»Men altid høit mig kaldte fra Hiertet en Stemme,
»Drev mig til Saxlands Kyster. Mig Haki mødte fuult
»Med falsk, paatagen Kummer; under Panden huult
»Stirrede lumsk hans Øie. Jeg gik til hendes Grav,
»Frit Løb mine Taarer i Eensomheden gav,
»Og blev der mange Nætter. Men, Vøggur! sidste Nat,
»Da jeg til Afsked dvælte, traadte for mig brat
»En hæsleg Dverg, en Gubbe, med lurvet Kofte paa,
»Fra Gravens mørkeHvælvning. Paa tykke Been og smaae
»Han stod, med plumpe Hoved; hans Pande Trædskheds

Præg

»Bar i de dybe Rynker, hans Kind et falmet Skiæg,
»Bæltet et Nøgleknippe. — Med hæslege Smiil
»Han hviskede: »»Kom, Herr Konge! Bedrift kræver Iil;
»»Dig venter Dronning Drifa. Med Rette sørger du;
»»Thi snarlig døer den Væne, skiøndt ikke død endnu.
»»See, denne Ring, Herr Konge! hun medgav til dig,
»»Den levende Begravne, at troe du skulde mig,
»»Og følge mig i Hulen.«« Jeg Ringen tog, jeg saae —
»Jeg kiendte den, o Vøggur! Ædelstenen blaa
»Som hendes Øie lyste. Tidt glæded den min Aand,
»Naar jeg saae den funkle paa hendes hvide Haand.
»Jeg fulgte ham, han aabned i Skovens mørke Nat
»En Løndør med en Trappe; vi nedstege brat.
»Blændlygten frem af Barmen han tog; i snevert Kammer
»Jeg da paa Bænken øined ved Lygtens matte Flammer

»Min kiæreste Veninde. Hun rakte mig sin Haand,
 »Ei længer som en Rose, som en Gravens Aand.
 »Bleg var den skønne Læbe, bleg indfaldne Kind,
 »I halvbrustent Øie dog end et himmelskt Sind
 »Med Baldurs Blidhed straalte. Alt, hvad af hendes Vaar
 »Tilbage var at skue, det var de fagre Haar,
 »Den askelyse Fletning. Men da hun saae mig, strax
 »Med sine sidste Kræfter greb hun skarpen Sax,
 »Afklipped, rakte Skatten, og med sin Stemme sød
 »Hun qvad: »»Hør din Drifa, Hrolf! før hendes Død.
 »»Min Husbond mig indspærred, begrov i Fængslet mig,
 »»Fordi mit Hiertes Tanker, min Ven! tilhørte dig.
 »»Ravnen flyver om Aften, om Dagen den ei maa;
 »»Den maa døie Sorgen, som ei kan Glæden faae.
 »»Mig aldrig Haki loved, af Ast han ikke veed;
 »»Kun ved Sandserusen forstaaer han Kiærlighed.
 »»Hans vilde Hierte svulmed, det gav ham ingen Ro;
 »»Troskab af den han fordred, hvem aldrig han var tro.
 »»En Elskov reen, uskyldig, en Alf, som lever øm
 »»Af Mindet og af Længslen, huldsalig i en Drøm,
 »»Begriber Sligt et Hierte, som hærder sig i Synd?
 »»Der daglig, som Skarnbassen, sig vælter i Dynd?

»»Lumsk lod han mig en Midnat herved i Hulen
 bringe;
 »»Dog stækked ikke Nøden, o Kiærlighed! din Vinge.
 »»Paa Hrolf jeg ene tænkte, den Tanke var sød,
 »»At nu dit Helteøie græd over Drifas Død.
 »»Men snart mig svækked Kummer, hvor jeg i Bierget
 sad
 »»Bag kolde, fugtige Mure; for sidste Gang dog glad

- »Den Tidende mig gjorde, at Drifa du var nær.
 »Ved Gaver og ved Løfter vandt jeg Dvergen der.
 »End aldrig har min Læbe sagt, hvad i Hiertet boer,
 »Saa hør da nu i Døden Drifas sidste Ord:
 »Jeg elskte dig paa Jorden, skal elske dig hos Frei.
 »Livets Skiebne gielder for Evigheden ei.
 »I Livet Hakis Hustru, jeg var min Husbond tro,
 »Men din er jeg i Døden, og din i Freias Bo.«
 »Saa kyssed hun min Læbe, saa trykte hun min
 Haand,
 »Saa bøied hun sit Hoved, og udgav sin Aand.

»Hvad skal jeg meer fortælle dig om min Smerte,
 Ven?

- »En Haarlok, en Guldring af Drifa var igien.
 »Til Hevn mod hendes Morder jeg brat i Vaaben gik;
 »Han mødte mig med skumle, ængstelige Blik.
 »Jeg fordred ham til Tvekamp; Ringen og min Lok
 »Jeg bar som Tegn paa Hielmen. Den Usle kiendte
 nok
 »De dybt bebreidende Mærker; han feig tilbagegøs.
 »Med min gode Skofnung jeg vilde hugge løs —
 »Da vakled han, og raved, blev i sit Ansigt blaa,
 »Et Krampeslag ham fældte, han kunde meer ei staae,
 »Sank slap i raslende Plader. Som Offeroxen mat,
 »Naar Hofgodens Hammer den Panden knuser brat,
 »Faldt Haki ned til Jorden. Da lød et mægtigt Raab
 »Fra Kredsen, som omringed os, fra den store Hob:
 »»En Svartalf ham fældte, han var ei bedre værd.
 »»Han sank i Sottedøden, ei for Kongens Sværd;
 »»Hos Hel ham Straffen venter.«

- »Med Kummer, stille Taa!
»Jeg hos min Drifa dvæled, mens paa røden Baal
»Det hulde Legem brændte. Men samme Midienat
»Jeg drog igien til Leire med min hele Skat —
»Ring, Askekrukke, Haarlok.«

- Vøggur paa Skaalen saae
I Høien, og paa Krandsen, hvis Blomst endnu var blaa,
Og raabte dybtbevæget: »O, Hro! dig ei bedrøv;
»Her hviler Drifas Aske, men hun er ikke Støv.« —
»Nei,« svared Hrolf, og vendte sin gyldne Ring omkring,
»Siælene forbindes ved Evighedens Ring.
»Blaa straal Stenen, Krandsen; og Himlen hist, den
 høie,
»Er blaa med klare Hvælvng, from som hendes Øie.
»Den askelyse Fletning jeg ogsaa har igien,
»Den knytte skal mit Hierte til mangel trofast Ven.
»Velan, min bolde Vøggur! i ærlig Heltefavn
»Jeg hylder Thor og Mimer, men glemmer ei mit Savn.«

- Da Hrolf og Vøggur traadte fra Skoven ind i Hal,
Hvor de gode Kæmper sad udi Flokketal,
Da selv i sit Høisæde sig Drotten havde sat,
Da meldte ham en Skosvend: »To stærke Riser brat
»Sig nærme, Herre Konge! De kom fra Isefiord,
»Hvor deres Snekke ligger. Mangel Kæmpe stor
»Jeg seet har i din Kongsgaard og i din Helteflok,
»Dog aldrig saae jeg Mage til sig en Mandeblok.«

- Knap Svendens Ord var mælet — sig aabned Hallens
 Dør,
Og alle Kæmperne sanded, hvad Trællen sagde før;

Thi store var de Fremmede. Med stolte Blik de saae
 Paa Leirekongen. Klædte de var i Jernet, graae.
 Næsten ei man troede, de var af Askurs Slægt;
 De ligned Klippestykker, med Vinteriis bedækt.
 Haar og Skiæg, som Tangen, paa hver en Kæmpe høi
 Fra Pandens dybe Skrammer, fra spodske Læber fløi.
 Hrolf bød dem ned at sidde. Den Ældste spurgte:
 »Hvor?»

Hrolf sagde: »Fremmed Kæmpe har Adgang til mit Bord,
 »Men ikke mine Hirdmænd bør vige fremmed Mand.
 »Sidder ned, I Giester! hvor Plads I finde kan.«

Den Ældste svared: »Herre! tillad os lidt at staae;
 »Og dersom du opmærksom vor Saga hører paa,
 »Saa vil vel Pladsen findes.« — »Vel,« sagde Hrolf,
 »fortæl!« —
 »Hvis ei det os tillades, skeer det alligevel,«
 Med Smil den Fremmede mælte; »thi end vi aldrig
 skialf
 »For nogen Kæmpes Vægning. Du har vel hørt om Half,
 »Den norske Helt, som sættes bør først i Heltetal?
 »Men Asmund var en Niding, og Half gik til Valhal,
 »Af Mængden overvældet.«

»Jeg Lidt om ham har hørt,«
 Svared Danerkongen. »Hvad Daad har han ud-
 ført?» —
 »Han var saa stor en Viking,« til Svar Kæmpen gav,
 »At naar med sine Snekker han pløied Ægirs Hav,
 »Da flygted Maage, Sælhund og Marsviin af Skræk,
 »Mens hans skiæggede Kæmper sang paa Skibets Dæk.«

»Fælt skurred da nok Visen,« gav Hrolf til Svar
med Smil.

»Nei, Herre! men den var en Valkyriepiil,«
Den fremmede Kæmpe mæled. »Thi den, Kong Half
fandt værd

»At tage med paa Manddrab i Vikingefærd,
»Den først, med tolv Mænds Kræfter, ei maatte være
seen,

»Men løfte ham i Gaarden den mosbegroede Steen.
»Ei Nogen maatte klage, sig vaande ved sit Saar,
»Og aldrig skifte Farver i Smerte, nok saa haard.
»Med stakkede, korte Sværde gik vi mod fremmed
Hær,

»For ret i Øiesynet at have Fienden nær.
»Om nok saa stærk af Saaret os Blodet mon rinde,
»Aldrig dog før næste Dag lod vi os forbinde.
»I Havne vi ei ankred; for Næsset laae vor Orm,
»Og aldrig strøg vi Seilet for Vind i en Storm.«

»Nei,« svared Hrolf, »saa vidt gaær hos os ei
Modets Bud.

»For Mænd vi ikke vige, men Kraften af en Gud
»Vi ei at trodse vove; mod Niord man kæmper slet,
»Den drabelige Stormer af Vanernes Æt.«

»Vi agte ham kun ringe,« qvad Kæmpen. »Half
uddrog

»Engang med os paa Viking; Vinterstormen tog
»Saa stærkt i Kongesnekken, mens den paa Havet drev,
»At sønder sprang en Planke, læk da Skibet blev.
»Vi havde gjort stort Bytte, vort Gods og Guld var godt;

- »Det skulde nu bortkastes for Skib at gjøre flot?
 »Nei, skilles ved vor Rigdom af Ran i salten Elv
 »Ei vilde vi, vi heller os skilte ved os selv.
 »Da rafled vi med Tærninger i Hielm om, hvo paa Stand
 »Skulde selv sig drukne: af tredsindstve Mand
 »De tvende Trediedele; og den, som Lodden traf,
 »Han glædte sig, høit loe han, han stolt blev deraf.
 »»Straaløst er det for Stolpen!«« han qvad, i det han
 sprang
 »I skumdækte Vover. Det var hans sidste Sang.
 »Han meente: Giestesalen var ikke strøet med Straa,
 »Men at nu snart Makrelen ham giested, hvor han laae.«

Hrolf rynked sine Bryne, han svared: »Hæslig Vold
 »Udfører ogsaa Loke samt Utgards fæle Trolde;
 »Den kan jeg ei beundre. Den Daad, som blier belønt
 »Hisset af rige Guder, maa virke noget Skjønt.
 »Hvad vil I her i Leire?«

»Vi vil dig tiene troe,
 »I Fald du os vil unde den Plads i din Bo,
 »Som selv vi os forskaffe, som det hos Half var Skik.
 »Der, naar fremmed Kæmpe for Kongen indgik,
 »Da maatte han strax prøves, selv skaffe sig sin Rang,
 »Fra Bænken gaae til Bænken; den, han af Sædet tvang,
 »Ham maatte Pladsen vige. Tillader du os det,
 »Herr Konge! skienker Styrken, som billigt, du sin Ret,
 »Da skal den for dig stride.«

Skjøndt det var Hrolf imod,
 Og skjøndt det farved Panden ham med et Rosenblod,

Han maatte det tilstede. Thi for en Helteæt
Blier Styrken dog det Første, der altid har Ret.

Nu gik de stærke Vikinger, og med et hurtigt Slæng
De kasted bort fra Bænken, som om det var en Dreng,
Een Kæmpe paa den Anden. Det ærgred Kongens Sind ;
Men da de kom til Biarke, til Hialte, — da hans Kind
Snart atter lystigt smiilte. Thi Biarke, Hialte tog
Dem i de brede Skuldre, dem ned til Jorden slog,
Saa høit det skialv i Hallen. De stærke Brynier sprang,
Fylde Kongesalen med drabelige Klang.
De tørned mod Bielkerne, de styrted til Væg,
Og Splinten store Taver rev ud af deres Skiæg.

Instein og Hrok hiin Svarte blev Kongens, da de faldt ;
Men Instein blev stivarmet, og Svarte Hrok blev halt.

SYVENDE SANG.

Misundelsen, en Svartalf af allerværste Slags,
Som Bræmsen over Hinden, faldt paa Skulde strax
Ved Rudes, Signes Lykke. Dybt lagde den sit Æg
Umærkeligt om Natten i Hiertets skiulte Læg;
Da voxte snarligt Trolden. Af et forbitret Hierte
Krøb den med runkne Vinger, forvoldte hende Smerte.
Da indfaldt Svanebarmen ængstelig og tung,
Da var Helges Datter i lang Tid meer ei ung.
Rosen svandt fra Kinderne, Glæden monne flye;
Svartalfen under Øiet malte Streger med Bly,
Fortærte hende Kiødet, hun vakled, naar hun gik.
Som en Glød, der slukkes, stirred hendes Blik.
Den fæle Trolld ei derved endnu det blive lod:
Til en farlig Feber blev hidset hendes Blod.
Hun syntes, at det regned i Nætter, Dage tre;
I Vandet voxte Lilier, hvide som en Sne.
Af Marken blæste Græsset; Siv stod overalt,
Duggen hele Dagen giennem Luften faldt.
Lammene bleve Svaner, Kalven blev en Sæl;
Alt, hvad Haar var forhen, forvandlede til Skæl.

Da hørte hun det pladske; med deilig Læg og Fod
Tangkiær, hendes Moder, i Fladvandet stod,
Og treen i hendes Kammer.

»Min Datter!« Huldren sang,
»Før skilte fra dit Buur mig græsgrønne Vang;
»Nu kan jeg dig besøge. Den Vei, som jeg skal følge,
»Der maa Fisker svømme, der Voverne maae bølge.
»Dit stolte Hierte græmmes, og græmmer sig med Ret;
»Er ei Alfeslægten meer, end Askurs Æt?
»Og skal to Støvets Qvinder nyde de Livets Goder,
»Som Skiebnen negter Skulde, der elskes af en Moder,
»Udødelig som Havet? Med letsindigt Brum
»Ikke jeg dig fødte, som Bølgen føder Skum.
»Du est mig kiær, du Væne! Din Fader var en Mand,
»Som ofte blandte varmt Blod i Tangkiærs kolde Vand,
»Naar Kampen stod paa Havet. Han blev mig tro;
hans Barn
»Skal Hel nu ikke fange med Sottesengens Garn.
»Min Flod skal dig forfriske. Følg til Ran, min Frue,
»Frygt ikke for at druknes i vandgrønne Stue;
»Jeg vogter dine Lunger.«

Saa tog hun hende med.
Skulde, modig ellers, gyste dog bleg derved,
Thi det var fæle Syner. Sær blev hun angst og bange,
Da hun i Havet skued hiin frygtelige Slange,
Midgardsormen grønne, der sig i Halen beed.
Af Skuldes kolde Pande sprang den kolde Sved,
Da Ormen paa hende skeled; for Tangkiær dog tam,
Lod den af bløde Hænder sig klappe stiven Kam.

Saa foer de ned paa Dybet til Ran. Hun var ei smuk,
 Den bedste Sang, hun hørte, var Livets sidste Suk.
 En Krone vel af Perler hun bar, som Duens Æg;
 Men skøndt hun var en Qvinde, stridt var hendes
 Skiæg.

Af Tang de Lokker grønne vildt om Panden stod;
 End blodig var om Munden hun af det friske Blod,
 Hun drak af Dødmands Hierte. Der laae de overalt,
 Strøet som Faar paa Marken, af hendes Hænder qvalt.
 Dog saae man end paa Liget det uforfærdede Blik,
 Hvormed den danske Søgut steds i Døden gik.

Tangkiær for sin Dronning klaged Nøden stor;
 Men høit hun maatte skrige, gientage sit Ord,
 Thi døv var Gudinden, skøndt paa Bunden Vandet
 Skyllend ei med Støien, med Grums af Stranden blandet,
 Men holdt sig grønligdunkelt i gyselige Ro. —
 Tilsidst dog Ran forstod det, afskyeligt hun loe.
 Hun raabte: »Kiære Tangkiær! du kommer tilpas.
 »Solen dæmrrer sparsomt giennem mit tykke Glas,
 »Dog seer jeg Skuldes Bleghed. Jeg hader Hrolf,
 som du;
 »Sparsomt Dødmands Legem offerer Snekken nu
 »Fra den Tid, han blev Herre. Daaren elsker Fred,
 »Gid Hel ham indebrænde med Leireskovens Ved.
 »Jeg gierne vilde redde din Datters visne Vaar,
 »Men kan kun ødelægge, paa Hielp mig ei forstaaer.
 »Dog kiender jeg en Læge, skøndt lænkebunden Mand,
 »Der fremfor alle Jetter og Aser fik Forstand;
 »Hans Raad vi ville høre. Thi Skade, min Veninde,
 »Gierne løser Lænken, som selv hun monne binde,

»Naar Ran derom hende beder. — Jeg haaber, Lokes
 Kløgt
 »Ender Skuldes Qvide. Følger uden Frygt!«

Saa tog hun Tangkiær, Skulde med op til Havets
 Flade,
 Der taarned sine Bølger til Bierge; thi Skade
 Blev ikke længe borte paa kulsorten Hest
 Med Flaggermuusvinger, som vifte Storm og Blæst,
 Hvis Vrinsken sender Drønene, saa truende, saa hule,
 Mens Skummet stænker Vandet fra Bidslet og dens Mule.
 Det var en bælmørk Midnat; men høit fra Finmarks Iis
 Paa Himlen voxte Nordlys, forfærdelige Riis.
 Og grandt paa øden Klippe ved Skin af Nordlysflammen
 Saae Skulde Ran og Skade fortroligt sidde sammen
 Paa Klinten, medens Hesten stod bunden ved en Blok.
 Da brat forstummed Stormen. Freias Stiernerok
 Nedglimted giennem Skyen. En Snekke foer forbi,
 Saae Klippen — dreied Roret, blev for Skibbruddet fri.
 Og høit et lystigt Hurra fra Mandskabet lød,
 Som paa et Haarsbred streifed nær Kysten af sin Død.
 De tvende grimme Qvinder saae Mandskabet frelst,
 Og ærgred sig derover; thi altid saae de helst,
 At Mennesker foer ilde; dog maatte denne Gang
 Talen ei afbrydes, og den var qvindelang.

Tilslidst de vinkte Skulde. Med sin Moder tryg
 Hun satte sig hos Skade paa Stormhestens Ryg,
 Og foer igiennem Luften over Kattegat,
 Over Norges Biergaas i frygtelige Nat.
 Ved Dovrefield de standsed, af Gangeren steg;

Fieldets lukte Side som Dør tilbageveg
 For Havets, Stormens Diser. Med selsomme Sind
 Skulde fulgte Skade dybt i Bierget ind
 Giennem de brune Haller, hvor Klippeblokken hang,
 Hvor bag vældige Søile med sidste Svanesang
 I Dybet Fossen styrted. Tilsidst blev Alting stille;
 Vandet meer ei støied bag Kampestenens Pille.
 De vandred i en Løngang, hvor Guldstenen smuk
 Ved Nattens Fakkellyste. Men dybe Hiertesuk
 Fra fierne Hvælving toned. I Hulen de treen —
 Guldets, Sølvets Aarer, som i en Marmorsteen,
 Spraglede Klippevæggen. Krystaller Loftet bar,
 Tap ved Tap i Mængde, som Diamanten klar.
 Men græsselig i Hallen tilvisse dog var Nøden:
 Udstrakt paa trende Blokke forgieves vented Døden
 En Mand af sielden Skønhød, bleg som et Lüig;
 Smerten i hans Øie blandte sig med Svig.
 Fra Issen sorte Lokker dybt ned til Jorden naae;
 I Qval med hvide Tænder han beed sig Læben blaa.
 Med matte Haand forgieves, Usalige! du tænker
 Fra Bryst og Been at løfte de gyselige Lænker,
 Som binde dig til Klippen.

Men ved hans Hoved stod
 En Kvinde, mindre deilig, men kiærlig og god.
 Et Aasyn, fuldt af Kummer, sin Mand i Døden tro,
 Hun viste taareblandet, mens haanligt han loe.
 Med Skiælven i sine Hænder hun holdt et Søilverkar
 Over Fangens Ansigt. Til Randen fyldt det var,
 Da Skulde treen i Hallen. Den Kummerfulde tog
 Fra Mandens Pande Skaalen, gik bort, ud den slog.

Da, Drømmersken opdaged, hans Øie stirred stivt
 Mod Hvælvingen i Angst for en Slange, hvis Forgift
 Ham drypped ned paa Kinden. Den var spraglet, blaa
 Paa Ryggen, gul paa Bugen; i Lænker hun den saae
 Ham over Hov'det hænge.

Det levende Liig

Udstødte giennem Bierget forfærdelige Skrig,
 I Krampetræk sig vaandende. Da vakled Fieldets Grund,
 Mens ham den tykke Fraade stod for blege Mund.
 Da skiælved Jordens Søiler. Af Skræk faldt Skulde ned.
 Men Skade løste Fangen, da først han med Eed
 Loved igien at komme til Fængslet næste Nat.

Skulde giennem Luften til Leireskoven brat
 Blev ført i Lokes Favntag. Under Luften blaa
 Saae hun ham i Skiønhed trædske for hende staae:
 Med hvide Marmoransigt, ravnensorte Haar,
 Der glindsende med Lokker ham ned til Hælen naaer,
 Med stort og lysbruunt Øie, med hvalte Øielaag;
 Men uden Troskab Blikket, skiøndt Ingen mere klog.
 Han Skulde tog i Favnen, gav hende mangt et Kys;
 Længer ei hun bæved af Ængstelse, som nys. —
 »Du har mig vederqvæget, et Øieblik mig løst,
 »En liflig Honningdraabe mig i mit Bæger øst,«
 Han qvad; »det skal jeg lønne. Du ønsker dig et Raad,
 »Din Sundhed at gienvinde? Det er en ringe Daad.
 »Hør Asa-Lokes Tale: Du Guderne maa forsone.
 »Ikke meer de smile til Leires Bøgekroner,
 »Hvor Offerstenen stander i Solen uden Tvæt
 »Af de Myrdedes Hierter, uden hellige Plet.

- »Med et Menneskeoffer du dristig, skønne Glut!
 »Aserne formilde, skøndt Hrolf det har forbudt.
 »Og for ham ret at saare, — hør Asa-Lokes Ord:
 »Du veed, at hist i Hytten Enken Gundvar boer
 »Med Datt'ren liden Drifa. Det Barn Kong Hrolf har
 kiært;
 »Vilst du ret ham krænke — det har dig Loke lært —
 »Da lok hiint Barn i Qvælden engang til Gudehuset,
 »Mens Hrolf paa Bænken sidder med Kæmperne beruset;
 »Dræb det paa Offerstenen, og ved dets sidste Suk
 »Gienvinder du din Friskhed, blomstrer dobbelt smuk.«

Saa taled Asa-Loke, forsvandt med Drømmen brat.
 Skulde sig paa Leiets fandt i mørke Nat;
 Snart var hun kold som Sneen, snart som Ilden heed,
 Febertørsten vexled med Pandens klamme Sved.
 Men sikker paa sin Helbred stod op hun næste Morgen,
 Med Mordtanken i Hiertet den Grumme glemte Sorgen,
 Som Ulven, der sig sniger med rovbegierligt Mod,
 At vinde tabte Kræfter ved et uskyldigt Blod.

Ved Herthadalens Bakker, i Krands af grønne Skove,
 Hvor i Søen flyder sølverklare Vove,
 Der blandte før sin Susen med Trælles bange Skrig,
 Naar dem Goderne drukned, naar steenbetyngte Liig
 Sank tilbunds i Dammen, med lænket Been og Arm;
 Naar i Vandets Bølge var tvættet hellige Karm,
 Der førte Friggas Billed — ved denne klare Sø,
 Hvor, siden Hrolf blev Konning, Ingen maatte døe;
 Som endnu deiligt flyder, omkrandst i Herthas Skiød.
 Tidt til Sommerlystfart Axels Søner bød —

Der boede Gundvar Enke, hvis Mand var Kongen kiær.
 Han Glutten havde vatnet, som legte sorgfrit her,
 Og givet Navnet Drifa. Den kiække Fader faldt
 I Kampen for sin Herre; hans Hielm af Staalet hvalt
 End hang i Gundvars Stue. Kong Hrolf besøgte tidt
 Enken i Herthadalen; Barnet legte frit
 Paa Skiødet af Leiredrotten, paa Bænk i Hyttens Vraa.
 Alle store Hierter elske de hulde Smaae.
 Nedstiger ei til Jorden Alfen hver en Vaar
 Som Barn? Han ikke Skikkelsen af Barnet forsmaaer.
 Ofte den lille Drifa blev op til Gaarden bragt,
 At lege med Dankongen, naar ei han tog paa Jagt;
 Thi let hun, som en Sommerfugl, fløi om i grønne
 Gaard,
 Smuk hun var, som Rosen, hvis Knop i Løvet staaer.
 Med kløge Falkeøine hun var ei sky, men tam;
 Kiælen var hun, venlig, som hvide Dæggelam.
 Syv Somre kun hun skued, syv Somre grædt og leet
 Hun havde, med sit Øie Sol og Maane seet.
 Nu skulde Øiet briste for lumske Morderkniv,
 Nu ønskede Huldrens Datter at ende Barnets Liv.

Selv turde Skuld ei komme, hun sendte did en
 Svend,
 Som bad den liden Drifa, til Kongen, hendes Ven,
 Paa Gaarden op at ile. Det skete før saa tidt.
 Gundvar Barnet sendte, da det var pyntet lidt,
 I hvide Lærredskiortel, i Hue sømt med Skind,
 Med lysblaa Sløife bundet under den røde Kind.
 I Skoven mødte Skulde liden Drifa skiøn,
 Gav hende Honningkage; paa Fyrstindens Bøn

Hun gik til Gudehuset, at see forgyldte Billed:
 Odin med sine Ravne paa Skuldrene stille.
 Hun fulgte gierne Skulde, skialv ei for Livets Tab.
 Saa styrter Fugl fra Træet i Slangens aabne Gab,
 Og Myggen ind i Lyset.

Men Drifas Fylgie god
 I Nød bevared Barnet, skiondt hende den forlod.
 Den fløi til Kongens Kammer, hvor Hrolf i Tanker sad
 Med Haanden under Kinden. En Krands med visneBlad
 Hang nær paa Biælkevæggen, af Barnet ham forært;
 Hver Blomst, han fik af Drifa, var Hrolfs Hierte kiært.
 Fylgien ad Lugen fløi ind, usynlig Giest,
 Af Sømmet Krandsen kasted paa Gulvet, som en Blæst.
 Hrolf saae Krandsen falde, snoes om i Hvirvelvind —
 Til at see den Lille længtes Drottens Sind.
 Han gik til Gundvars Bolig, opdaged trædske Svig,
 En Træl ham alt forraadte, blegnende som et Liig.
 Men som en Storm, der styrter igiennem aabne Bierg,
 Foer Hrolf til Gudehuset — og saae en hæsliq Dverg
 Hen over Offerstenen at holde den lille Mø
 Med Haanden tæt for Munden, at taus hun maatte døe.
 Men Skuld, som Hel i Hulen, fast i sit Ansigt blaa,
 Blev seet af Danerkongen, med Flintekniven staae
 Mod Barnets bange Hierte.

»Fordømte Nastronds Aand!

»Hvad gjør du?« raabte Kongen. Kniven af hendes
 Haand

Faldt ned, og sprang i Stykker paa Gulvets Flisesteen.

»Ha, varst du ei min Søster, da skulde dine Been

- »I Pinsler svede Blodet,« optændt af Vredens Lue
 Da Danerkongen raabte. »Viig bort, du giftige Flue
 »Med Glands paa smukke Vinger, der flagrer kun til
 Synd!
 »Orm, som dig ei opløfter en Tomme fra dit Dynd!«

Som Hulens Skygge viger for Faglens klare Skin,
 Saa veg forfærdet Skulde, da Konningen treen ind;
 Forlod sit Rov, som Ravnen paa Mark med Vinger slaاعر,
 Naar pludselig en Bonde den fiernt i Møde gaaer.
 Men skelende tilbage med Fingren paa Mund
 Hun opbragt hviskede sagte — saa giøer paa Flugt en
 Hund —:

- »Søn af din egen Søster! du Plet paa Leirestol!
 »Snart synker i sin Afgrund din pralende Sol.
 »Til Mord har Asa-Loke viet min Offerkniv.
 »Den søndersprang — fleer Knive kan hvæsses mod dit
 Liv.
 »Og da først aander Skulde, befriet for Qval og Harm,
 »Naar hun kan støde Daggerten, Hrolf! i din egen Barm.«

Ei Kongen Truslen hørte; fast i sin Arm han holdt
 Barnet, som af Rædsel endnu var stivt og koldt.
 Han kyssede det bekymret, og bad det ei forsage.
 I Drifas Øie vendte snart Livet tilbage,
 Hun smilte, som en Lysalf; og Hrolf med Graad paa Kind
 Vendte sig med Barnet mod Aftenrødens Skin.
 »Alfader!« qvad den Bolde, »det Offer, som dig ret
 »Behage skal i Gimle, det er en god Idræt.
 »Du vil ei, at din Skabning skal gaae i Qval fortabt;
 »Du vil ei øde Livet, du som har Livet skabt.

»Forbandet vær til Nastrond alt skummelt Nidingsværk!
 »Ei Ondskab skal seire, saalænge Hrolf er stærk.«

Faurt smyktes Vesterhimlen af rødliggule Skiær,
 Sidste Glimt af Solen faldt i Leiretræ'r,
 Da Kongen vandred ene; han satte sig tilfreds
 I Skov paa Dommersædet i store Stenes Kreds,
 Hvor Landet han mon bygge hver Dag med Lov og Ret.
 Atter slog hans Hierte med Venlighed let.
 Da saae han trende Kæmper i Skoven vandre hid
 I skønne Vadmel's Kiortler: en rød, en blaa, en hvid.
 Han kiendte dem, og smilte; han havde Dragterne givet
 De bolde Leirekæmper med Bælter om Livet.
 Biarke hviden Vadmel: det tyded Norges Sneer,
 Isens evige Toppe, som kiækt mod Himlen see.
 Det grønne Bælte Granen betød, paa Sneen grøn,
 Som frisker op dit Øie, Norges stolte Søn!
 Blaakiortlen klædte Vøggur; Sverriges Fiorde blaae
 Høit op fra Østresaltet i Fastlandet gaae,
 Hvor Søer og Elve mødes. Hans Bælte, guult som Halm,
 Tyded rige Biergværk med lyseblanke Malm.
 Danmark er Syd i Norden, der rødmer Frugten sød,
 Hyppigt staaer i Græsset Kiærminden, Rosen rød,
 Og Havet Alt omslynger: Om Skarlagenskofto
 Bar Hialte lysblaat Bælte, spændt om ranken Hofte.
 Saa traadte de for Kongen, og hilste, men ei froe;
 Mørk var deres Pande, Læben ei loe.
 De tause saae til Jorden.

Da raabte Hrolf: »Hvad nu?
 »Hvor er den gamle Munterhed? Biarke! siig os du,

»Hvad mørkner Leirestierner?« — Han svared, men ei
 kiæk:
 »Mænd, som ei ellers frygte, betages af Skræk.
 »Vi elske Hrolf, vor Konge, vi vide: Hrolf er god;
 »Men hvis den gamle Gode, Herre! vi forstod,
 »Da maatte vi vel gyse.« — »Hvad har dig Goden sagt?«
 Spurgte ham Kongen venlig. — »At Hrolf har Ringeagt
 »For Valhals store Guder,« var Bodvar Biarkes Ord;
 »At ei paa Vingolfs Aser dit Hierte længer troer;
 »At du din Tillid sætter til eget Sværd og Skaft,
 »Ugudelig, og stoler kun paa din egen Kraft.
 »Er dette sandt, min Herre? Skienk vore Hierter Ro!
 »Kan den vi Troskab holde, som ei er Guder tro?
 »Dog — naar vi see dig, Konge! saa tillidsfuld igjen
 »Paa Dommersædet sidde, da haaber Hiertet end.
 »Saa smiler ingen Niding.«

»Nei, Biarke!« raabte rørt
 Hrolf Krake, »hør nu Alting, da du har Noget hørt.
 »Jeg bøier Knæ hver Morgen for ham i høie Himle,
 »Alfader! for den Store, som raader i sit Gimle;
 »Hvem Ragnarok ei fælder; som skabte Sol og Jord.
 »Jeg ærer Tapperheden, og troer paa Asa-Thor.
 »Mit Hierte slog for Elskov; hvo seer den grønne Mai
 »Med sine skønne Blomster, og tvivler om Frei?
 »Den stærke Moder Frigga mig favner i sit Skiød,
 »Og nærer mine Kræfter hver Dag med sunde Brød.
 »Ægir i Havet hersker, Niord i den friske Vind,
 »Baldur i mit Hierte, Mimer i mit Sind,
 »Alfadens Aser alle. Op til hans Valaskialf
 »Vinker mig den lyse, bortskyer mig svarten Alf.

- »Men den jeg ikke frygter — mig derfor ei bebreid! —
 »Den lumske Hexemester, som kogte Qvinde-Seid;
 »Den Boler, som Gunløde bag Fieldet har forført;
 »Hvis Eventyr med Rinda har op mit Hierte rørt;
 »Og kaldte han sig Odin — en Aand, som ei er god,
 »Hvis Bautasteen kun plettes af uskyldige Blod,
 »Aldrig for ham Hrolf Krake skal bøie stolten Knæ,
 »Og bede til hans Billed af ormstukket Træ.

- »Nu handler, som Jer lyster! Ængster eders Ed,
 »Saa løses her I fra den. Forlader mig med Fred!
 »Jeg frygter ei min Skiebne, har Kronen ei saa kiær,
 »At jeg den skulde købe for et Skyggeskiær,
 »Der flyer for Sandheds Straale.«

- De trende giæve Helte
 Taug længe. Bodvar Biarke da først for alle meldte:
 »Tilbeder du Alfauder, saa kald ham, hvad du vil!
 »Til Biarkes Hierte brister, det Hrolf hører til.« —
 »Dutroer paa Folkvangs Freia,« qvad Hialte, »jeg min Ed
 »Ei bryder dig, som hylder huldsalig Kiærlighed.« —
 »Dutroer paa Baldur, Mimer,« qvad Vøggur, »det er godt;
 »Ugudelig er ikke med slig en Tro min Drot.« —
 »Jeg troer paa Venskabs Vælde,« qvad Hrolf, og fav-
 ned hver.
 »O, havde Nordens Sønner, som vi, hverandre kiær,
 »Da Danmark, Sverrig og Norrig i hæsliq Broderstrid
 »Ei spildte Kraften længer i uheldsvange Tid.«

OTTENDE SANG.

Nu stander til at siunge, hvorledes Hrolf en Dag
Sad med sine Kæmper i lystigt Drikkelag.

Han vidt sit Øie kasted i Hallen rundt omkring,
Sigende: »Mægtig Styrke samles her i Ring.« —

»Ja,« svared Bodvar Biarke, »man længe søge skal
»Slig Drot, slige Kæmper i een og samme Hal.

»Rundt om paa alle Kyster os Skialden Drapa qvæder;

»Men een Ting dog forringer, Hrolf! din Kongehæder.« —

»Hvad«, spurgte Kongen, »fattes da til din Herres
Tarv?« —

»At du af Adils kræver med Vaaben ei din Arv,«

Svared ham den Fiirskaarne. »Paa uforskammet Viis

»Forholder han dig Skatten.« — »Troer du, Sviagriis«,

Spurgte Hrolf med Latter, »saa dyrebar mig er,

»At jeg for den Sag skulde fremkalde Danerhær?« —

»Ei for Guldet at vinde,« giensvared Biarke kiæk;

»For Nidingen at tugte med angstkolde Skræk.

»Thi sømmer det sig, Herre! dig, mægtigst Drot i
Nord,

»Ustraffet den at lade, som svigter dig sit Ord?« —

- »Nu,« sagde Hrolf, og smilte, »jeg reise har i
Sinde;
- »Jeg giester Adils i Upsal — ei for Guldet at vinde,
»Min Moder jeg besøger. End een Gang i mit Liv
»Vil jeg til Hiertet trykke den hulde Danneviv.
»Som Ven, ei som en Fiende, og kun med Kæmper tolf,
»Giester ham i Upsal om nogle Dage Hrolf.
»Hvo vil mig did ledsage?«

Op sprang alle Helte,
Som fulgte til Bedrift Dankongen, naar det gieldte.
Men Hrolf stod ved sit Forsæt: med tolf Bersærker kun
At gieste falsken Svoger, med Høg og med Hund,
Med Gram, den store gule, der ved hans Fødder laae,
Som med ærligt Øie paa sin Herre saae,
Naar ei han var paa Jagten. Vel prøved Rude blid
Kongen at advare; men Skulde sig i Strid
Gav med den ædle Søster, spottende hendes Frygt.
Hun sagde: »Paa sin Skofnung vor Broder stoler trygt.
»Hvi vil hans Mod du svække? Hvi vil hans Sind
du vende?

»Hans Villie — det er en Bue, som selv han kun
kan spænde.

»Lad af at drage Strængen med Qvindehaanden blød!
»Den giver dog ei efter.« — »Han iler til sin Død,«
Raabte den bange Rude. — »Nei,« svared Skulde suurt;
»Man siger, ellers voxer for Døden ingen Urt;
»Men Biarke, Hialte, Vøggur, Svibdag, Beigal, Vøt,
»Hardrefil, Hake, Haklang, Hvitsærk har Farer mødt,
»Som overgik langt disse. Det har ei mindste Nød.« —
»Og Skuld med tørre Øine begræde vil vor Død,

»I Fald vi ogsaa falde,« qvad Hialte. — »Salten Vand
 »Jeg græder,« qvad den Skionne, »som Bølgen ved
 den Strand,
 »Hvorfra man Hottur hentet.« — Da Kongen bad sin
 Skiald

I Harpestræng at gribe, for Freden i sin Hal
 At skaane, for at skaane sin Søster for Skam,
 Skiondt hun det ei fortiente, thi ei hun skaante ham.
 Bestemt blev Reisen hurtig; næste Morgenstund
 Indskibed de deres Heste, foer over Øresund.

Der reed den ædle Konning nu over Skaanes Mark
 Med sine stolte Kæmper, hver som et Træ i Bark
 Saa blomstrende, saa frodig, i Hielm, Pandserplader.
 Det var en Lyst at see dem: snart de traved i Rader,
 I Flok snart Hestene sprunge. Dagen var saa klar;
 Men hen ad Aften lagde sig dog en Taage svar
 Over Skov og Elven, over Mark og Enge.
 Et Nattely de rundtom forgieves søgte længe.
 Da mælede Svibdagger: »Her see vi Adils' Kunst;
 »Det hele Land indhyller han i en Taagedunst,
 »Blot for os at forvilde. Jeg kiender ham: han slaaer
 »Som Barn kun med Sværd, men som Mand han for-
 staaer
 »Vel sine Tryllegaldre.« — »Ei brydes Sværd og Stang«,
 Svared Kongen lystig, »af daarlig Galdresang.«
 Svibdag paa Hovedet rysted, til Beigal mæled sagte:
 »Jeg tør, hvad Helt kan vove; men platud at foragte
 »Jetternes skiulte Vælde, deri han farer vild.« —
 »Jeg gaaer for ham i Kamp giennem Vand, giennem Ild,«
 Svared Beigal Tappre; »min Stang jeg for ham bryder,

»Men bryder ei mit Hoved, om hvad meer det betyder.
 »Hvo ei derover grubler, derved ei ængstes svart.« —
 »Heller ei har Svibdag i Balg sit Sværd forvart,«
 Svared stolten Broder, »hvor der var Kamp paa Færde;
 »Men slet paa Taagen bide de skarpslebne Sværde.
 »Hvor findes Huus i Aften? Et Biarkemaal dig syng,
 »Og stræk din Krop paa Marken i de vaade Lyng;
 »I Morgen vil vi see da, hvor flink du er Giest.
 »Her er ei Træ, hvorved man kan binde sin Hest,
 »Og Hest er mere kiælen, end Mand, som reed derpaa.
 »Hvor findes Hø? hvor Havre? til Strøelse hvor Straae?«

Som saa de taled sammen, i Taagen blev de vaer
 Et Huus, som stod paa Marken. I Luft, mere klar,
 En Mand de saae i Døren, stor af Væxten, høi;
 Han kaldte nogle Duer, som over Taget fløi.
 Kulsorte to sig satte, een fik han paa hver Skulder.
 Nu nærmed sig Leirekæmper med Hurtighed og Bulder
 Eenøiede gamle Bonde. Rød blussed hans Kind
 Med Munterhed og Styrke. Han bød dem venligt ind.
 De sorte Fugle paa Skuldren tamme siddende blev,
 Undertiden Næbet de mod hans Øre drev;
 Det lod, som de til ham hviskede. Knap Manden var
 paa Ord,
 Indbød dem til en Skinke, som damped paa hans Bord.
 Øl gød han i Bægeret, om gamle Tider sang,
 Forunderligt hans Stemme hen i Taagen klang.
 Han prised Konning Adils, fordi han Odin loved;
 Han sagde: »Odin vogter Kronen paa hans Hoved;
 »Heste, Hunde, Haner han slagter, og har Mod
 »Til stundom ham at offre Menneskenes Blod.

»Thi Blodet smager Odin, som Miød en Helt i Hal,
 »Naar det i Luften bydes ham i en Pandeskal.«
 Derpaa han dem et Kammer aabned i Nattens Stund.
 De sov, men frøs bag Dækket; Tænderne dem i Mund
 Klapprede, som af Kolden. Han ledte dem paa Vei
 Næste Morgen, sagde Farvel til Afsked ei,
 Og borte blev i Taagen.

Svibdagger raabte bange:

»Var det ei Odin Gamle, saa tage mig til Fange
 »Den første, bedste Niding!« — »Siig, hvi du dette
 troer!«

Spurgte ham Hrolf Krake. — »Først, for han var saa
 stor,«

Raabte den rædde Svibdag. — »Haklang har samme
 Høide,«

Svared Danerkongen. — »Men ikke samme Drøide,«
 Mæled den lystige Vøggur. — »Han har jo kun eet Øie,«
 Vedblev i Vrede Svibdag; »han vil din Frækhed bøie.«
 »Hvis det beviser Odin, at han eenøiet seer,
 »Da est du selv Hærfader; thi du har ikke fleer,«
 Raabte den muntre Vøggur.

Da loe de alle: »See,

»Der rider Odin Gamle!« Selv Svibdag maatte lee;
 Han hug i Spøg mod Vøggur, men Vøggur ham undgik,
 Pludselig han bag fra Svibdag om Livet fik.

Da var al Frygt forsvunden; oprømt var Alle. Snart
 Hen over Taageheden sattes der i en Fart.

Men Taagen ei vilde vige, sig ei fra Marken flytte;
 Det Aften blev, da fandt de, som før, en Bondehytte.

Det var den samme Bolig, det var den samme Bonde
 Medsorte Fugle paa Skuldren. — »Her leger Alfer onde,«
 Qvad den rædde Svibdag. »Staaer der ei Friggas Mand,
 »Saa vil med mine Hænder af Staal jeg vride Vand.
 »Det er jo forrige Stue, forrige Stol og Bord.« —
 »Men ufortært paa Bordet staaer frisk en Skinke stor,«
 Qvad Hrolf; »i blanken Bæger atter Mundgodt staaer,
 »Som ei, min ærlige Svibdag! du drukket har i Gaar.
 »Giv dig tilfreds! Ei mægter dig Modet stærke Mænd
 »I Kamp at bøie; siig da, hvi est saa ræd en Svend
 »For Sagn du og for Drømme? En høist naturlig
 Ting:

»I Taagen ere paa Heden vi redet om i Ring.
 »Den gode Gubbe viser os Giestfrihed; han troer
 »Paa Oldtids Dæmesager, men han er ingen Thor,
 »Saalidt som han er Odin. Han vil os venligt favne.
 »De tamme Duer paa Skuldren er ei Hærfaders Ravne.«
 Ved denne Tale trøstet, Svibdag paa Skinken løs
 Gik med fornyet Iver, og drak, til ei han frøs.
 De vaagnede næste Morgen, da var det taaget ei;
 Bonden hen mod Upsal dem gerne viste Vei.

Paa Veien mødte Svibdag mangan gammel Ven,
 Som den bolde Svenske kiendte strax igien;
 Der misfornøiet med Adils var for hans Nidingsværk;
 Som ærede Hrolf Krake, den Herre viis og stærk.
 Sveakonningens Hofgaard de nærmede sig til Hest;
 Da meldte bolde Svibdag, som reed Kongen næst:
 »Nu ville vi ei sige, hvo her af danske Kæmper
 »I Flok er Leirekongen; thi Adils neppe dæmper
 »Sit Had og sine Rænker. Derfor mig tykkes ret,

»Vi møde ham i Vaaben; nedslagne Hielmenet
 »Ansigtet for ham skiule! Thi skiøndt kun svag i Krig,
 »Er han en listig Vingler, Mester udi Svig;
 »Og skiøndt med lovet Leide du møder paa hans Slot,
 »Ei blot som Giest i Venskab, men som Overdrot,
 »Jeg frygter dog, han pønser paa nogen Underfund.«

Alle Hielmenettet for Øine drog og Mund,
 Og reed i Borgegaarden, saa Stenene gav Skrald.
 Deres gode Heste bragte de til Stald.
 Svibdagger kaldte Karlene, dem vogte bød paa Stand
 Med Flid de stolte Hingster. Hvilken Riddersmand
 Elsker ei sin Ganger, og vogter den for Skade?

Men Adils, som de Danske hierteligt monne hade
 Og vilde dybt fornærme, gav hemmelige Bud
 Til Trællene, der frygted Kongen som en Gud:
 Man skulde fare listigt, snedeligt i Mag,
 Afskære Hestenes Haler til den blodige Bag,
 Afklippe deres Manker, og giøre dem Fortræd,
 Saa at Pandeskindet afflaaet fulgte med.

Deraf slet Intet vidste de danske Kæmper gode.
 De trøstigt gik i Hallen, skiøndt de monne formode,
 At der var Svig paa Færde. Til Hallen dem en Gang
 Førte, som var knudret, mørk og kroget, trang.
 Men med Sværd i Høiren, men med Skiold paa Arm
 Ginge de Pandserklædte med Kiækhed udi Barm.

I Hallen brændte sparsomt kun hist og her en Spaan.
 »Adils Skattekonige modtager mig med Haan,«

Sagde da Hrolf Krake. I Hallen stod de neppe,
 Før store bistre Kæmper fra Væggenes Tæppe
 Treen frem, bedækt med Jernet fra Hoved indtil Taa.
 »Her gielder det at lade tunge Sværde slaae,«
 Raabte Danerkongen. Da Striden var begyndt:
 Bersærkerne fra Leire sig snart havde skyndt,
 De rydded op i Hallen. En Skare Døde laae.
 Da paa Gaffelbænken Kong Adils man saae;
 Han raabte: »Hvilket Hærværk! hvilken Misforstand!
 »For Skiemt jeg ikkun prøved, om Hrolf var en Mand
 »Saa kiæk, som Rygtet lyder. For Spøg en liden Skræk
 »Jeg vilde jer indjage.« — »Du spøger som en Giek,«
 Svared vreden Biarke; »og disse døde Mænd,
 »Saalænge Solen skinner, ei spøge vil igien.
 »Alvorlige de funde Døden ved dit Skiemt;
 »Nu er dem Overmodet af vore Sværde tæmt.«

»Den, som med Lyset leger, tidt brænder sig der-
 paa,«

Raabte Hialt' Hugprude. Da lod af mørken Vraa
 Adils de Døde drage, bære bort paa Stand.
 Han raabte: »Kierterne tænder! at jeg betragte kan
 »De velkomne Giester. Nu tænder Ild paa Baal,
 »At det kan deiligt blinke fra Leirekæmpe-Staal!«

Da tændte Trællene Kierter, øgede Baalets Ild,
 Som midt paa Gulvet brændte. Røgen slyngte vild
 Sig under Loftets Biælker, giennem det aabne Tag.
 Da blev det lyst i Hallen, som paa en Sommerdag.
 Inderst i Kongesalen med Hielm, i Harnisk sad
 De Danske; Sveakongen med sine Mænd i Rad

Ved Lugen og ved Tæpperne, hvor der var Dør ved Dør,
Hvorfra de væbnede Stridsmænd i Hallen traadte før.
Bag Leires Kæmper høined sig tyk en Biælkevæg.

Da raabte Konning Adils med tynde hvide Skiæg:
»Velkommen, bolde Svibdag! Jeg kiender dig igien.
»Jeg troede, med dine Brødre du varst ei Svea-Ven.
»Dit Fædreland forlodst du, drogst til Isefiord;
»Hvad bringer dig til Fieldet igjen, hvor Jernet groer?«

»Herre!« svared Svibdag, »I spørger, hvad I veed.
»Lang Tid med mine Brødre med tro Tapperhed
»Slog jeg for eders Vælde. Jeg Nidingsflokken fandt,
»Som hærged i jert Rige, jeg den overvandt,
»Og skaffed eder Freden. I dengang monne love,
»Da I var stedt i Nøden, Guld og grønne Skove,
»Men glemte Løftet siden. Jeg glemte dog jer Svig,
»Nedslog eders Fiender, og gjorde mangt et Liig.
»Men da i sidste Feide mod frække Oprørmænd,
»I Baghold skiult, I speided, hvor Seiren heldte hen,
»Før frem I turde træde med Hielp for dem, som
vandt,
»Skiøndt jeg, som Odin, havde mit Øie sat i Pant,
»Hæder i Kamp at skaffe — da var jeg Eden qvit.
»Eet Øie var nok at miste, for den, som kun saa lidt
»Paa Troskabs Gave skiønner. Jeg med det andet saae
»Hrolf i Leiregaarden ved Isefiorden blaa.
»Han skiønner paa Bedrifter, paa ærlig Trofasthed;
»At kun jeg har eet Øie, hos Hrolf jeg ikke veed.
»Han seer med Faderomsorg paa sine Kæmpers Tarv;
»Hans er mit andet Øie, hans min sidste Marv.«

»Jeg«, svared Konning Adils, »har megen Agt for
Hrolf,

»Som hid til Upsal kommer med Kæmperne tolf.
»Hvi skiuler han sig for mig, med lukt Hielmenet?
»Slig Adfærd af en Herre, som han, mig huer slet.
»Er han for Adils bange?« Hrolf Krake monne vinke
Til sine Mænd, og sagde: »Vi ei med Øine blinke
»Ved slig en Sol at skue.« Han slog med disse Ord
Sit Hielmenet tilbage; da fra hver Pande foer
Nettet ved samme Tale. Men over Ilden kiæk
Stirred de danske Kæmper paa Adils, som af Skræk
Nær daanet var paa Bænken ved slige Mænd at skue.
At Thor var kommen fra Valhal paa brogede Regnbue,
Troede den rædde Seidmand, at tugte ham til Straf.
Forfærdeligt Hrolfs Øie den blege Niding traf.

Han sagde: »Kiære Svoger! velkommen i min Hal.
»Freden, jeg har lovet, jeg ærligt holde skal.
»Lad os som Venner drikke, glemme hvert et Nag.
»Skatten, jeg dig skylder, faaer du end i Dag.
»Tilgiv, jeg ei den sendte! Blandt sine Helte raske,
»Jeg veed, Hrolf agter Guldet ei meget meer, end Aske;
»Og mens af Elskovs Kummer din Kind blier daglig
vaad,
»Din Haand det Malm bortødsler, som kaldes Freias
Graad.«

Hrolf qvad: »Med egne Heste jeg kiører helst min
Kærre.
»Over egen Gavmildhed jeg selv vil være Herre.
»Min Ven jeg gierne skienker Guld, Sølv, Sværde nye;

»Min Fiende mig aftrodser ei mindste Stykke Bly.« —
 »Nu,« mæled Adils, »Skatten paa dig længst monne
 vente;
 »Jeg vidste nok, du vilde med Tiden selv den hente.« —
 Hrolf svared: »Ei at hente det usle Pengeskriin
 »Jeg kom, men for at trykke til Hiertet Moder min,
 »Og for dig at formane til Ærlighed mod den,
 »Som du est undergiven.« — »Da kommer du som Ven,«
 Skreg Adils. »Iler, Trælle! Bægeret til Rand
 »Fylder! Første Bæger er Odins. Hrolf ei kan
 »Det laste, skiøndt jeg hører, han ei paa Guder troer.« —
 »Det første Bæger vier jeg ind til Asa-Thor,«
 Svared ham Leirekongen; »saa bruges i vor Egn.«
 Over sit Horn med Sværdet han gjorde Hammertegn.

Midlertid paa Ilden de svenske Trælle kasted
 Alt meer og mere Brænde; de røde Luer hastad
 I Veiret under Loftet, knitted i Røgen tidt.
 Længer ei man aanded i Salen sundt og frit;
 Thi forsmædelig Heden udbredte sig med Qvalm,
 De tykke Brændeknuder brændte saa let, som Halm.
 Paa Bænk de svenske Kæmper alt vege meer tilbage;
 De sadde fiernt ved Tæpperne, de let sig kunde drage
 Hen mod de aabne Døre. De Danske Flammen saae
 Nær ved deres Fødder, indklemt i Biælkevaa.
 Fast sved Ilden Haaret paa deres Øienlaage,
 Paa Biælkevæggen Tiæren begyndte stærkt at koge;
 Men Skioldene Bodvar, Hialte for deres Konge holdt.

Adils qvad: »I Hallen er det ei længer koldt;
 »Hvad siger det saa mere, hvis Ilden ei er fiern?»

- »En Ed Dankæmperne binder: Ei Ilden eller Jern
 »De svore nogensinde, hvor det saa var, at skye.
 »Ei, meensvorne Nidinger, de feigt for Baalet flye.«

De Danske blev forbausede ved Konning Adils' Ord,
 Og stirred paa hinanden; thi Eden høit ved Thor
 Var svoren: ei at flygte for Jernet eller Ild.
 Alt stærkere blev Branden; den fortærte vild
 Bænken, hvorpaa de sadde, den Klæderne tog fat;
 Alt indhyllad dem Røgen i den lange Nat,
 Fyldte de tappre Barme med Dødens qvalme Luft.
 Alt syntes tabt — men tabt var endnu ei Hrolfs Fornuft.
 At Ingen Eden svigted, at Død han foretrak,
 Skiøndt det glødende Pandser alt i Heden sprak,
 Det forudsaae Dankongen; selv var han Eden tro;
 Men midt i al den Rædsel Hrolf Krake lystigt loe.
 Han raabte, mens han kasted paa IldSkioldpladen haard:
 »Den skyer ei Ilden, Venner! som giennem Ilden gaaer.
 »Nu drager eders Sværde, hugger paa baade Hænder,
 »Men kaster de brede Skiolde, hvor stærkest Flammen
 brænder!«

Knap var Ordet givet, neppe var Budet sagt,
 Før Baalet var i Hallen med Skioldene belagt.
 Og let, som Gutten springer paa Isen, før den brast,
 Styrtded de danske Kæmper giennem Flammen i Hast.
 I sorte Jernbrynier, med Sværd over Hielmen høit,
 De hug, som Bonden hugger, der kløver Knuden drøit.
 Alt sloge de ned for Fode. Hvo dem i Flammen saae,
 Troede Surtur i Luen i Ragnarok at staae.
 Da tonede Biarkemaalet fra deres vrede Læber.

Hvor en Niding dvælte, fandt han sin visse Dræber.
 De sloge sig giennem Hallen, stode paa Marken brat;
 Og Maanen til dem smiled i køligklare Nat.

Paa Mark dem Ingen fulgte; Branden i Kongens Hal
 Gav Mængden nok at vare. Høit hvirvlede med Knald
 Ildtungen giennem Taget. Konning Adils forfærd
 Frygted sit Guld at miste, glemte Fiendens Sværd.
 Han skulde sin Gaard forlise, saa kostbar, herlig bygt;
 Gierrigheden drev ham, den overvandt hans Frygt.
 Nær de vilde Flammer saae man ham raadvild staae,
 Tvang Trælle til af Karret paa Ilden Vand at slaae.
 Men lidet kun det baaded, det Olie var paa Ild.
 Rødgrøn med gule Strimer Flammen sig snoede vild
 Mod Nattehimmels Mørke. Giennem Røgen graa
 Stierne fra Himlen ned udi Hallen saae,
 Da Gavlen alt var brusten; saae gamle Heltebænk
 Brænde, nys besudlet af Blodets røde Stænk;
 Saae Biælkerne som Gløder, der blanke Brynier bar;
 Mødens gamle Tønde, Kæmperne dyrebar:
 Den laae i Krogen i Hallen, af den blev drukket ei
 Uden ved store Fester. Sagnet fortalte: Frøi
 Havde selv den tømret og brugt i Oldtids Dage.
 Af gamle Minder Intet der længer blev tilbage.
 Kommer i Menneskebolig først Ildens vrede Gud,
 Med røden Finger sletter han alle Mærker ud;
 Ham Intet meer er helligt; Aarhundreder det hæged,
 Med Oldtidsmærket Hierterne saa mægtigt det bevæged, —
 Det synker dog for hans Vrede, det smuldner hen som
 Løv;

Af den hellige Levning blier kun en Haandfuld Støv.

Hiartvar, Adils' Frænde, som følte Skattens Værd,
 Sig voved ind i Ilden, at redde Freiers Sværd.
 Det hang ved Gaffelbænken, der halv var styrtet ned.
 Rusten var i Skeden den gamle Glavind bred;
 Den Ingen mere brugte, men Ed derpaa man svor.
 Hiartvar, bolden Ungersvend, velvoxen og stor,
 Den havde tidt betragtet med Ærefrygt som Dreng;
 Nu voved han sig i Hallen; af skimlet Læderhæng
 Han Sværdet drog, og bragte sin kongelige Frænde
 Det selv i Borgegaarden. — »Ha, lad det Tant kun
 brænde!«

Raabte den vrede Gubbe; »bring mig mit Sølv og
 Guld!« —

»Det smelter kun i Ilden, det sluges ei af Muld,«
 Svared forvovne Hiartvar; »men den fortiente Tak,
 »Som Freiers hellige Glavind dig ud af Ilden trak.«

De Danske saae paa Marken Upsalgaarden brænde,
 Ei vidste de, ved Midnat hvor de sig hen skulde vende.
 I Staldene deres Heste de atter funde vel;
 Helhestene de ligned, hvorpaa til gustne Hel
 Den blege Dødning traver: med Pandebenet bart,
 Med Øiet dorskt og livløst. De Gangere, som i Fart
 Med Vrinsken, flagrende Manker til Æren dem havde ført,
 Med matte Knæe nu vaklede. Da Kæmperne blev rørt,
 Taarerne paa Kinden de ædle Helte brændte;
 Thi Gangerne deres Herrer endnu i Døden kiendte,
 De lode sig af dem klappe, de slikkede deres Haand,
 Saa sank de ned, og døde. »Har Hesten ingen Aand,
 »Som gaaer til Thor i Thrudvang?« spurgte Hialte varm.
 »Hvi ager Thor med Bukke kun for sin Tordenkarm?

»Mig tykkes, det klædte bedre, hvis høit han foer til
Hest.

»Det ædle Dyr af alle dog kommer Manden næst.«

Hrolf taug, og gik, forbittret ved dette Eventyr.
Da gned sig op ad Kongen hans Hund, det kiælne Dyr;
En Braag den bar i Munden; den havde Kongen glemt
I Hallen, da bag Baalet han hardt var indeklemmt.
Sin Taske Hrolf af Tænderne tog paa snelle Gram;
Han sagde: »Hunden og Hesten tidt Mennesket gjør
Skam.« —

»Ja,« raabte Bodvar Biarke, »gid Adils havde kun

»En Gnist af Hestens Troskab, og var en ærlig Hund!«

NIENDE SANG.

Paa Marken dem en Skare sig nærmede. De Tolf
Stillede sig til Værge, fremst i Spidsen Hrolf
Med Skofnung, goden Glavind. »I Græsset skal vi bide
»Maaskee, men først, som Børne, om Seieren dog
stride,«

Sagde den ædelig Herre. »Jeg agter ikke svart
»Livet, kiære Venner! Jeg eders havde spart
»Dog helst til større Værker. Vi er i Fiendens Vold;
»Vel Sværd i Haand os blinker, men vi har intet Skiold,
»Og Kampen os al har trættet.« Da, ved en Flamme klar,
Der steg fra brændende Kongsgaard, saae de, hvad
det var:

En Kvinde sig dem nærmed, fulgt af velklædte Svende.
Hrolf ved Ildebranden tydeligt kiendte hende,
Skiondt stærkt hun var forandret fra sidst, han hende saae.
I lange hvide Klæder og med Guldkrone paa
Kom den ædelig Dronning; men under Kronens Krands
Et falmet Ansigt smiled, af deilig Ungdoms Glands
Var sidste Levning svundet. Dog Siælens ædle Træk
Udsletter ingen Sygdom, ei Kummer, eller Skræk;

Og Sorgen, naar den træffer et høit og kiærligt Sind,
 Adler Tankepanden og venligblege Kind
 Med Veemods hellige Mærke.

Hun hilsede sin Søn;

Da vendte Kindens Roser tilbage, hun blev skøn.
 Ilden i hendes Øie gienfødtes, hendes Barm
 Svulmed; Yrsa trykte Kong Hrolf i sin Arm,
 Og qvad med Moderglæde: »Nu vil jeg gierne døe.
 »Den visne Blomst har nedlagt velsignet rige Frø,
 »Der voxet er til Stamme. Som Barn min Hrolf jeg
 hæged,
 »Da ligned han en Lysalf, der sødt med Blomster leged.
 »Jeg skuede dig som Yngling: Skirnir, den halve Gud,
 »Rasken Svend i Valhal, Asernes Bud,
 »Du lignte, naar han iler til Hest fra Sky til Jord.
 »Men, Hrolf! nu est du vorden mandelig og stor;
 »Nu trykker du din Moder fast til din Heltebarm
 »Med Asa-Baldurs Ansigt, med Seiergudens Arm.
 »Nu lad mig gaae til Freia! Jeg aldrig vender meer
 »Tilbage til den Niding, hvis Gaard du brænde seer.
 »Lang Tid alt, alt for længe, tilbragte jeg mit Liv
 »I den Forræders Nærhed; thi, ak — jeg var hans Viv!
 »Forgieves daglig jeg prøved ved Offret af min Fryd
 »Med Raad og Daad at mildne Steenhietet fromt til Dyd.
 »Ak, alt for bløde Qvinde! dit Haab forførte dig;
 »Ei vidste du: en Niding er uforbederlig.
 »Saa kom, min Søn! min Eneste! stands din Moders
 Graad.
 »I denne Nat er brusten den sidste svage Traad,
 »Som Yrsa bandt til Adils. Men dobbelt stærke Baand,

»Hrolf! binde til dit Hierte min glade Moderaand.
 »Jeg følger dig til Danmark; og Kilderne, der saae
 »Helge som en Yngling blandt Blomsterne staae,
 »Skal suse ved min Gravhøi.«

Yrsa til hver Giest,
 I Stedet for den dræbte, gav en herlig Hest.
 To hundred Mænd i Plade da kom med hvasse Sværd,
 Rede til at tiene Kong Hrolf, tapper hver,
 Opbragt ved Adils' Feighed, ved hans Underfund.
 »Hrolf er vor Overkonge!« raabtes med een Mund;
 »Han har i ærlig Feide vundet sig denne Ret,
 »Han er en vældig Skioldung af gammel nordisk Æt,
 »Han eied her alt Riget, nøiedes dog med Skat;
 »Nu vil hans Skattekonige forraade ham i Nat!
 »Nei! bedre med en Ædling at gaae til fremmed Færd,
 »End at i Fædrelandet Landsmænd drage Sværd
 »Mod deres egne Brødre — smaae Søkongers Rov,
 »Der aldrig drak ved Arnen, under sodet Biælke sov.
 »Nei, Hrolf! du skal ei falde for Adils' Nidingshaand.«
 Saa qvad hver ærlig Svenske, rakte ham tro sin Haand.

Langt droge de i Natten alt fra den brændende Gaard.
 Hen ad Morgenstunden flinke Trælle slaaer
 Op Teltet, bringe Davren. Svensken og Dansken drak
 Som Venner af samme Bæger; roligt Sværdet stak
 Dybt i den prægtige Skede. Da Vøggur raabte: »See!
 »Svibdag, Hvitsærk, Beigal er svenske Brødre tre,
 »En Dalekarl er Vøggur; blandt sine Kæmper tolf
 »Tæller alt fire svenske Mænd i Hallen Hrolf,
 »Saa troe, som Siællandsfaren og Jyden. Biarke, der

»Frivillig kom fra Norge, han veier op en Hær.
 »Nu grunder Hrolf et Rige for Nordens tapre Folk,
 »Som gjør os alle til Brødre. Sproget er vor Tolk,
 »Een Tunge vi alle tale, Frigg er vor fælles Moder;
 »Saa lad nu Dansk og Nordmand og Svenske vorde
 Broder!«

Alle Kæmperne tyktes vel om Vøggurs Ord.
 Haklang, den Helt fra Ribe, stod op ved Davrebord,
 Og greb i gyldne Harpe. Den havde han stedse med,
 Naar Kong Hrolf med Hirdmænd drog til et fremmed
 Sted.

Thi gamle Bragi længer i Kamp ei kunde drage;
 Skiøndt ung af Siæl og Hierte, Gubben dog blev tilbage,
 Naar Heltene drog i Leding. Men Haklang Harpen tog
 I Striden med, og slog den, naar Hrolf sin Fiende slog.

Saa qvad han denne Sinde, til Lyst for alle Mænd,
 Om ungen Humbles Tvekamp med Sigvard Snarensvend.
 Hvordan i Vaande Humble kom til Vaulundurs Vidrik,
 Der sig i Bern udmærked hos den tapre Didrik.
 Vidrik hialp i Nøden da tro den unge Helt,
 Der med ham var dragen did fra det danske Bælt;
 Laante ham sin Skimmung, sin stærke jydske Hest,
 Der i Didriks Toge løb fremfor alle bedst.
 Han laante ham sin Ganger, som hans gode Ven,
 Skiøndt han vented aldrig at faae den karsk igien.
 Han frygted, Sigvard vilde sin Glavind mod den vende;
 Thi Sigvard var en starblind Svend, saae ei sit Sværd
 til Ende.
 Hans Spær let kunde Hesten for Manden giennem bore;

Det løb omkring i Sigvards Haand, som Kringlen udi
Spore.

Heller ei var det vorden Humble til stort Gavn:
Fra Sadelbue kastet, trykt udi Sigvards Favn,
Han laae paa Græsset i Vaande. Da nævnte han sin
Slægt,

Og strax tog Sigvard Snarensvend ham i sin Varetægt,
Thi han var Humbles Frænde. »Nu bind mig til en
Eeg,«

Han sagde, »gak til Kongen, og siig, du vandt den Leg!«
Indtreen unge Humble, han kasted sit Sværd paa Bord:
»I Skov staaer Sigvard bunden, og mæler ei et Ord.«
Da meldte Vaulundurs Vidrik: »Du farer nok med Tant;
»Det var vist med hans Villie, i Fald du Sigvard bandt.«
Vidrik kaldte sin Smaadreng, lod sadle Ganger graa:
»Jeg rider mig i Lunden, hvor Sigvard monne staae.«
Sigvard stander i Skoven, seer Vidrik fremride:
»Findes jeg, han hugger mig Ribbeen fra min Side.«
Hesten med ung Vidrik hen imod Sigvard rendte;
Sigvard rykker Egen op, han tør ei hannem vente.
Dronningen i Høieloft fra Vindvet seer saa vide:
»Hist kommer Sigvard Snarensvend med Egen ved
sin Side.«

Smiled Dronning Eline, da hun saae Sigvard komme:
»Saamænd du gjorde det af Nød, togst op tilligemed
Blomme.«

Kongen stander ved Borgeled udi i sin Brynie ny:
»Hist kommer Sigvard Snarensvend, han bringer Sommer
i By.«

Der gik Dands paa Bratingsborg, der dandsed alle Helte,
Der dandsed Sigvard Starblind med Egen ved sit Bælte

Saa sang for Kæmperne Haklang; af Visen de alle loe,
 Over de Danskes Idræt i fremmede Lande froe.
 Heel meget blev da skiemtet over hiin Helteleg,
 Over stærken Sigvard, som rykked op en Eeg.

»Hvor stor var Egen, Haklang?« spurgte ham Hialte prud.

»Var den i Fior først plantet, da var det et ringe Skud;

»Stod den fem hundrede Vintre, hvor findes slige Mænd

»I alle Kongens Lande, som Sigvard Snarensvend?«

Selv Yrsa smiilte muntert. »Jeg seer til Borg ham
 komme,«

Hun sagde, »Egen ved Siden, ved Roden den lille
 Blomme.«

Derpaa Hrolfs ædle Moder Klenodier tog frem,
 Hun havde vel dem bierget fra Branden i sit Hiem:
 De herligste Guldbægre, Pendinge, store, smaae,
 Ogsaa Ringen Sviagriis de Danske blandt Skatten saae.
 Og Gangerne de raske, det var det Allerbedste,
 Hun bragte dem til Giengield for deres dræbte Heste;
 Thi Adils var Staldmester, paa Heste sig forstod,
 Og agted meer en Ganger, end Undersaatters Blod.

En Flok Trælle bragte fremdeles Kæmperne bolde,
 I Stedet for de mistede, de skønneste Kobberskiolde
 Samt fleer nødvendige Vaaben; da Ildebrandens Magt
 Mangen Hielm og Brynie havde dem ødelagt.

Derpaa ved Miøden og Maden fik de fornyet Kraft
 I Teltet, som sig reiste hvidt paa det gyldne Skaft.
 Siofna, Søvnens Disa, som lindrer alskens Kummer,
 Derpaa med Valmublostmsten dem dyssed dybt i Slummer;
 Hun qvægede de Stærke. Kong Hrolf, den Herre god,
 Udstrakte sig til Hvile tæt ved sin Moders Fod.

Men neppe saae hun blunde ham i Søvnens sød,
 Før varligt hun hans Hoved lagde paa sit Skiød;
 Paa Heltens Ansigt stirred derpaa med Moderfryd,
 Hvor Venlighed var blandet med Dygtighed og Dyd;
 Hun strøg ham Haaret fra Panden, kyssed den Herre stor,
 Og mindtes de Dage forleden, hun havde ham vugget
 som Noer.

Saa mangan Taare visked hun fra sin blege Kind,
 Men følte sig vederqvæget, styrket i sit Sind.
 Morgenstiernen funkled med Glands i Yrsas Øie:
 Saa lønnede du, Freia! den Væne for al sin Møie.

Da blev der blæst i Lurer; Trællene vel gav Agt,
 Af Yrsa hemmeligt stillet omkring paa Nattevagt.
 De kom at vække Dansken. De raabte: »Adils er nær,
 »Han rider over Fyrisvold alt med en talrig Hær,
 »Der snelt er sammenstimlet allevegne fra.«
 Opspringende deres Vaaben Danskerne grebe da,
 Svang sig paa raske Hingster. Hrolf fløi fra Moderbarm;
 Hun uforfærdet fulgte, kiørende paa sin Karm.
 Da tænkte Hrolf hiin Spage: »Med tvende hundrede Mand
 »Ei overvindes Adils, der tæller Folk som Sand;
 »Men han os overvælder.« Thi lød hans kloge Bud:
 Man skulde hænge Smykkerne paa Busk og Træer ud,
 Der stode ved Landeveien. I Morgensolens Skin
 Hang nu de skønne Braser, dingled i Vestenvind,
 De deiligbrogede Ringe, sær Ringen Sviagriis,
 Med Diamant, som Solen i Blink paa klaren Iis.

Alt langt var Dansken vandret; da med Drotter i Flok
 Kom Adils, der i Overmagt var uforfærdet nok.

Han svor Dankæmper Hevnen, han loved dem alle
 Døden;
 Men da de gierrige Drotter skued i Morgenrøden
 Kostbare Smykker funkle, som Frugt paa Træets Qvist,
 De tænkte: »Fienden undflyer ei ved en liden Frist.«

Saa lode de Hæren standse, skyndte sig hver, som
 bedst,

Hen til de rige Grene; hver sprang af rasken Hest,
 Og efter Guldet rakte. Men enige de ei blev,
 Den Ene Smykket af Haanden paa den Anden rev.
 Nu Adils kom i Vrede; han skreg: »I rane frit
 »Hvad, som af Alle vides, dog ene kun er mit.
 »Strax lægger mig i Skioldet, af Sølvet drevet fiin,
 »Den straalende, den hvalte, kostbare Hildesviin!
 »Mig bringer Sviagrisen samt alle Spænder og Braser!
 »Jeg sværger jer ved Odin, ved Freir, ved Valhals Aser,
 »At hvo som frækt mig skiller ved mit Liggendefæ,
 »Skal hænge selv, som Ringen, som Tyven strax paa Træ.«

Da maatte de giengive, hvortil de selv havde Lyst;
 Men liden Drift de føled, for den at gaae i Dyst,
 Som lønte saa karrig Troskab. »Er Guldet meer, end
 Blod?«

De mumled til hinanden; »betaler Heltemod
 »Han med os Byttet at rane? Hvis selv han eie maa
 »Alt Guldet — lad alene ham ogsaa Fienden slaae!« —
 »Nu,« raabte Adils, »iler, Forræderen at forfølge!«
 Men Hrolf med sine Kæmper paa Østersøens Bølge
 Var alt, før hine paa Stranden ved Øresundet stod.
 Fornærmede Drotters Heste kun travede Fod for Fod.

Forbittret skummed Adils, med hevnfuld Nidingsaand;
Dankongen alt paa Skibet slog op med hviden Haand,
Og raabte: »Denne Sinde du kan ustraffet haane;
»Men skiælv, naar Hrolf med Hæren staaer næste Gang
i Skaane!
»Da vrister han dig af Haanden, Skyldige! din Skat,
»At det for Øiet sortner dig i en evig Nat.«

Knap Adils var i Upsal, før strax han tænkte paa
At sone de vrede Guder, for Hrolf i Kamp at slaee.
Han vilde friste Skiebnen; en Vølvæ han indbød,
En saare klog Spaaqvind, som stor Ære nød.
I Bøigdelaget ofte til Giestebud hun kom
Hos Hver, som vilde kiende Fremtidens skiulte Dom.
En gammel Hal i Sigtun fra fordums Dage stod;
Adils, for den brændte, den skiønt indrette lod
I Hast paa bedste Maade. Paa Tryllehiale lae
Med Hanefiære Hyndet; klædt i en Kaabe blaa
Hun satte sig paa Hialet. Kaaben med Stene besat
Blinkte, som klare Stierne fra ravnese Nat.
Glasperler hun bar om Halsen, paa Hov'det af Katteskind
En kulsort Hue; Livet var hende snøret ind
Af hunnisk brogede Bælte. Tøiet var i en Pung;
Spor af svunden Skiønhed hun viste, meer ei ung.
Hun gik med Skoe af Kalvehud, hvorved end Haaret
hang;
Med Kobberstokken hun vinkte, da Bøigden Piger sang,
Vardlokker kaldte man Visen; de qvæded den i Rad.
En Ret af Dyrenes Hierter bragtes ind paa Fad.
Hun brugte Skee af Hvaltand, fik Gedemælk med Grød,
Drak Miød, med Blodet blandet. Da hendes Stemme lød:

»Et kostbart Menneskeoffer, Adils! i Guders Bo
 »Du slagte maa paa Stenen. Da fanger dit Hierte Ro.«

Knap erfoer Konning Adils, at han ved Offring kunde
 Forsone de vrede Guder i mørke Granelunde,
 Før han blev let om Hiertet, og skreg med fæle Fagter:
 »Ei, som Hrolf, er Adils Gudernes Foragter.
 »Jeg veed i Herthadalen et Billed stort af Træ,
 »Som forestiller Odin; forfaldent, uden Læ,
 »Staaer det i Skoven ene bag Eges tykke Stammer;
 »Og naar da Regnen og Haglen i Ansigtet det rammer,
 »Detsynger huult en Vise — hvad mangan Mand har hørt,
 »Som seent forbi om Natten Billedet er kiørt —
 »Om Hrolfs Ugudeligheder. Men Hevn, ha du er sød!
 »Og skiændig, som hans Fødsel, vorde skal hans Død.«

Nu blev et rædsomt Offer af Konningen bestemt.
 Ni og halvfemsindstve Fanger hardt beklemt
 Stod der med blege Kinder, snørede fast i Baand;
 De Livet skulde miste for Godernes Haand.
 Med Aaget af en Oxe de skulde til Døde slaaes.
 Ni og halvfemsindstve Hunde, Haner saaes,
 Som ei til Nøden kiendte; den dyriske Natur
 Med kiække Øine roligt i Lænker og i Buur
 Stirrede paa den Mængde Bønder, som hidkom
 Til Festen og til Gildet i Guders Helligdom.
 Hofgoderne sig skyndte med Harper, Giger, Sang;
 Hlautbollerne med Kiæder over Ilden hang,
 Hvor Blodet skulde sydes; hvor fælt, som onde Trolde,
 Af Hiertets Aarer Goderne ved Dampen af Indvolde
 Skulde spaae sin Skiebne Kongen, som til Hest

Hidiled, at bivaane den drabelige Fest.
 Han var en god Staldmester, gav sine Heste Navn,
 Den ene kaldtes Sløngvir, og den anden Ravn;
 Den han fratog Kong Ale, der fandt paa Isen Grav.
 Af Ravn blev Føllet kastet, som Godegiest han gav;
 Men Ravn, den sorte glindsende, hver anden overgik
 I Fod, i Hals, i Bringen, i Reisning og i Blik.

Ind i Disarsalen Konningen paa den reed,
 Den gamle fæle Blodmand; forfærdelig og vred
 Saae han paa blege Fanger, der skulde bløde brat.
 Da indhyllad sig Solen pludselig i Nat;
 Paa Himlen den formørkedes, skiøndt ei der var en Sky,
 Dækt af en kulsort Skive. Da monne Lyset flye.
 Duggen faldt ved Middag; alle smaae Blomsterkrukker,
 Der sig ved Aftentide for Nattekulden lukker,
 Indfoldede deres Kalke. Bælmørkt blev det ude,
 Bælmørkt i Gudehuset. Hundene monne tude,
 Som skulde paa Stenen slagtes til Aser og til Vaner.
 Pludselig galed ni og halvfemsindstyve Haner.
 Da steilede Kongens Ganger, der skulde gaae omkring
 Stadigt Freiars Billed; den gjorde Sidespring,
 Skummet den stod for Munden, i Øiet blodig Ild.
 Forfærdeligt den vrinsked, og afkasted vild
 Paa Offerstenen Drotten. Ved Ilden ham Folket saae
 Med Pandeskallen knuset; stænket Hiernen laae,
 Og blandte sig med Dyndet.

Da raabte selsomfro
 Vølven, der var tilstede: »Nu har hans Hierte Ro;
 »Et kostbart Mandeoffer han Guderne har bragt.«

Intet meer i Hallen blev der af Mængden sagt,
Skøndt der var flere Tusind. De skiltes fra hinanden.
Da blinkte Solens Skive klart igien med Randen.
Hiartvar, Kongens Brodersøn, bød Alle hiem at gaae;
Ei Fangerne misted Livet. Den døde Konge laae
Med fæltospilede Øine; Hundene ved hans Fod
Løsladtes, blev ei slagtede; de slikkede hans Blod.
Man lukte Gudehuset. Næste Midienat
Blev Adils paa sin Ganger i Kæmpehøien sat.

TIENDE SANG.

Liig Elven, der fra Klippen styrter som en Fos,
Med Gruus og Stene blandet, før den henrykker os
Som rolig Flod i Dalen; men neppe fik den Fred,
Knap sig speilede Træet, Blomsten ved dens Bred,
Før den forsvandt i Havet — saa Dronning Yrsa nød
Kort Fryd paa lange Sorger hos Kong Hrolf før sin Død
Hun sad hos ham i Hallen, hørte Skialdens Sang,
Smiilte tidt veemodigt, mens yndigt Lokken hang
Bleg fra den gyldne Krone langt over Kaabens Rand.
At hun havde været en deilig Lilievand,
Den ædle Skabning viste. Saa vidner brystne Muur
Om Riddertidens Blomstren midt i en ung Natur;
Skøndt Taget længst er styrtet, der smykte Klippens
Huus,
Vedbend, grønne Ranker krandsede dog dets Gruus.
Deiligt end hendes Øine fra Jord til Himlen saae,
Som Himlen var de venlige, sommeraftenblaae;
Og Blikket var en Stjerne, som, naar den funkler ned,
Beviser Menneskehiertet: der er en Evighed.
Nu bæved ei hendes Hierte meer af Angst og Nød.

Tusind Godnat, min Yrsa! nu bragte dig din Død
 Siofna, Søvnens Disa, ved rolig Midnatsstund;
 En dobbelt Valmudraabe paa Laaget krysted hun,
 Da glemte du Jordens Qvide. Hver kiær Erindring gik
 Som Alf med dig paa Skyen til Baldurs Breidablik.
 Hvo sidder hist og græder med foldede Hænder i Løn?
 Er det en Heltekonge? O, nei! det er en Søn,
 Et Barn, som kiærligt føler, hvad Moderen var værd.
 Kong Hrolf! visk Taaredraaben ei af dit Kæmpesværd,
 Lad den paa Bladet funkle. Den smykker Staalet just;
 Det er ei Blod, som pletter, det blier en hellig Rust.

I denne bløde Tilstand, hvor med nysgierrigt Sind,
 Som Barn, vor Aand ad Sprækken paa Døren titter ind
 Til Evighedens Løngang, hvor kun en Straale gul
 Udlyser fra den Dæmring, der holder Alt i Skiul —
 I denne Tilstand Siælen har ei til Strenghed Lyst,
 Hiertet da mere taler, end Forstandens Røst;
 Og Hrolf var hiertegreben.

Han sad ved salten Hav
 Paa Thingets Dommersæde, nær ved sin Moders Grav.
 Paa store runde Stene paa Bakken deromkring,
 Paa Kampestenes Knuder hans Kæmper sad i Ring.
 Da blev der meget talt om, hvo Drot nu skulde være
 For Upsal, Kongekronen efter Adils bære.
 Hrolf meente: den unge Hiartvar, Adils' Brodersøn.
 Svibdag raabte: »Hiartvar er mandelig og skøn,
 »I Haabets Ungdomsalder; men hvis dog Haabet sveg?
 »Jeg kiender Gutten. Livet er blot for ham en Leg;
 »I ham er ingen Alvor, saa lidt som ægte Spøg.

- »Du Blad fra Blad afskrælle kan Hiartvar, som et Løg,
»Og finder ingen Kiærne. Hans Aand er klar — som
Vand,
»Selv farveløs, modtager den Farven ved sin Rand
»Afhvad den kommer nærmest: grøn, rødlig, sort og blaa.
»Jeg som et Siv i Dammen har ofte seet ham staae
»Og svaie hen for Veiret.« — »Han voved sig dog ind
»I Luen efter Sværdet, ei bange for sit Skind,«
Meldte den stærke Biarke. — »Og det var Freiers Sværd.
»Slig Bedrift er altid Roes og Belønning værd,«
Raabte den raske Hialte. — »En Rose paa en Torn
»Er sielden ei at træffe; blind Høne selv et Korn
»Stundom vel ogsaa finder,« svared dem Svibdag klog.
»Jeg aldrig kunde lide Hiartvar som en Pog;
»Han var mig alt for pyntet, forfængelig, for kold.
»Heller næsten saae jeg Adils, leden Troid,
»I Gudehuset rase, end bløde Hiartvar; varm
»Kun, naar hans Øie skotted til Qvindens fulde Barm,
»Og naar man ham beundred.« — »Du dømmer ham
for streng,«
Sagde Hrolf hiin Gode; »han er ei længer Dreng,
»Og han er Adils' Frænde. De svenske Helte helst
»Ønske dog Kongestammen, Selvstændigheden frelst.
»Han ned fra Yngve stammer. Jeg gav ham alt mit Ord,
»Det kan jeg ikke bryde.« — »Husk, Loké daared
Thor,«
Vedblev den ærlige Svibdag; »Hrolf! slaa dig ei til Ro.
»Jeg skuer med eet Øie, hvad du ei seer med to.
»Bedre det var at sætte Biarke til Upsals Drot.« —
»Nei, Tak, som byder! Biarke har her det alt for godt,«
Svared ham den Fiirskaarne. — Da raabte Svibdag: »Nu,

»Jeg trofast eder vared.« — »For ængstelig est du,«
 Meldte Hialt' Hugprude, »i Freden. Kun i Kamp
 «Du ingen Fare frygter; men Spøgelse i Damp
 »Du seer i hver en Taage.«

Med Haanden paa sin Barm
 Svibdag gik fra Thinget, taug, og tvang sin Harm.
 Saa blev da Hiartvar kaaret og buden ind til Leire,
 At sværge Hyldingseden, for Festen der at feire.

Det var en herlig Sommer, en deilig Aftenstund;
 Smukt spillede sig i Vandet fra Strand den danske Lund,
 Da Hiartvar kom fra Skaane. Ved sagte Vestenvind,
 Der svulmed let i Seilet, drev langsomt Snekken ind
 Mod Isefiordens Kyster, liig hvide Lilieblad,
 Der svam paa Bækkens Vove. Tankefuld Drotten sad
 Og stirred hen i Vester, hvor Solens Kugle gled
 Under gyldne Bølger med dobbelt Deilighed.
 Ei Vandet Ilden slukte, den lued med stor Pragt;
 Graalig Sky paa Himlen, med Purpuret belagt,
 Som Græs og som Violer da blomstred. Varme Skiær
 Uformærkt udsluktes; sorte blev grønne Trær,
 Og Bly blev blaalige Bølge. Men Maanen, der saa bleg
 Stirred nys misundelig til Aftensolens Leg,
 Fast som et Liig at skue paa Himlen --- lyseguul
 Nu pludselig fremtraadte prægtig af sit Skiul,
 Udbredte Natteflammen over de dunkle Skove,
 Byggende Sølvbroen hen ad krusede Vove.

Da hørtes Noget pladskende sig Vei paa Bølgen bane.
 Først troede de paa Vandet at see sneehviden Svane;

Men da det nærmere kom dem, da raabte Jarmerik,
Der fierne Ting opdaged bedst med sit skarpe Blik:
»Ha, frels mig, Thor! nu seer jeg, hvad før jeg al-
drig saae:
»En Havfru, som sig bolttrer i Voverne blaae.
»Jeg tydeligt et Ansigt kan skielne, Hænder, Finger.
»Hun iler hid mod Snekken, som om hun havde Vinger.
»Seer I det Særsyn?«

Ragnvald, en høistbedaget Helt,
Som ofte havde faret paa Isefiord og Bælt,
Holdt Haanden over Øiet, og qvad: »I mine Dage
»Jeg skued mangen Havfru ad Bølgerne drage,
»Men hun ei ligned denne. Hun hæslig var, som Hel,
»Under Bæltstedet bedækt med Fiskeskæl,
»Med gamle Kiærlingsansigt og med det slappe Bryst
»Hun viste sig huuløiet at gloe til nære Kyst,
»Med Finner, korte Fingre, med et Haar som Tang.
»Men denne ligner en Jomfru paa grønne Danavang.
»See! Barmen staaer i Vandet med faste Tvillinghøie.
»Hun har jo Rosenkinder, naar hun betragtes nøie,
»Sneehvide Hænder, Fingre saa langlige, vel adskilt.
»See Armen! Hvilke Skuldre! Munden smiler mildt.
»Hun bolttrer sig i Vandet saa liflig og saa frisk.
»Nei, ved Hler Ægirs Vælde, hun er ei Hælvten Fisk.« —
»Tys,« raabte Hiartvar, »skriger hun ei om Hiælp i Nød?
»Udkaster hurtigt Rebet, hindrer hendes Død.
»Nu griber hun om Rebet med Hænders hvide Sneer.
»Hun klavrer op i Skibet —« Han taug for ret at see
De unge skønnne Qvinde. Knap hun paa Dækket staaer,
Saa skiuler hun sit Legem i de kulsorte Haar,

Der tørredes af Vinden. For Øiet ei at lokke,
 Hun stille stod bag Haaret, der hvælveth, som en Klokke,
 Rigeligt fra Issen faldt ned til Hæl og Fod.
 Som Nød i Skallen brune, den hvide Kvinde stod.
 Da raabte hun: »O, skienker et Klædebon mig nu;
 »Men vender mig alle Ryggen, skaaner min Pigeblu!«

Hvor fandtes vel en Klædning? Dog Pigen saae
 ei feil:

I Bagstavnen giemtes hørøde Silkeseil,
 Som man til Høitid brugte. Det skulde spændes paa,
 Naar Svenskerne lod Snekken mod Isefiorden gaae.
 Thi Hiartvar havde nylig det kostet, frygted: let
 Paa lange Vei fra Upsal det kunde fange Plet;
 Derfor det laae bag Bænken, sammenrult i Stavnen.
 Han kasted selv det Møen med Latter i Favnen;
 Hun strakte fyldig Armen fra Haarskiulet ud,
 Og greb med runde Fingre det hørøde Skrud.
 Det vared ikke længe, før ærbar der hun sad,
 Indhyllet i sit Klæde, som en Knop under Blad,
 Og qvad med skønne Stemme, der som en Klokke
 klang,

Fordærvelige Løgne, Hexe-Tryllesang:

»O, Vee mig arme Skulde! Vee mig stakkels Mø!
 »Langt heller fast af Blusel jeg strax vilde døe,
 »End saadan redde Livet af Voverne blaae.
 »Dog, Skeet er skeet disværre. Glemmer, hvad I saae,
 »Og hører min Undskyldning! Jeg med en Legesøster
 »Ofte mig i Vandet i Fiorden forlyster;
 »Thi Sundhed boer i Badet; hvo sig, som en Fisk,

»Daglig der kan tumle, bliver altid frisk.
 »I Vandet Intet visner; Bølgen er ei tung,
 »Som unge Kid paa Marken, den gantes evigung
 »Med sine Følgesvende. Havets Lilie groer
 »Baade Vinter og Sommer lige frisk og stor,
 »Og kiender ingen Falmen; den knækkes heller ei,
 »Flygtig den forsvinder kun paa sin vaade Vei,
 »For atter ud at springe, hvor aldrig man det troede.
 »Derfor tidt i Fiorden med mine Terner gode
 »Jeg svømmer og mig boltrer. Men ei de kappes kan
 »Med Kongemøen Skulde paa det violblaa Vand.
 »Som Høns og Gæs i Gaarden, som Natteskovens Ugle,
 »Der troe, for de har Vinger, at de er ogsaa Fugle,
 »Saa roe med tunge Lemmer de Terner en Stund
 »Faa Favne giennem Vandet; men snart de sank til
 Bund,

»Hvis længer de sig voved. Jeg piler, som en Høg;
 »I Dag dog, jeg tilstaaer det, for dristige Forsøg
 »Jeg ud paa Dybet prøved. Og varst du kommen ei,
 »Fremmede! da Skulde drog hen ad Dødens Vei
 »Bag Havgræs og Steenplanter. Du redded hendes Liv,
 »Det skal hun aldrig glemme. Taknemmeligt en Viv
 »Paa din Velgierning skønner.« Hun greb med hen-
 rykt Aand

Med disse Ord og trykte til Barmen hans Haand.
 Da beed han flux paa Krogen; uden mindste Spræt
 Guldfisken alt var fanget i Skuldes Hexenet.

Skulde, da hun hørte, man kaldte Hiartvar Drot,
 Slog sine Hænder sammen, forstilte sig godt.
 Hun studsed. »Er det muligt?« hun raabte, »Hiartvar du?

»Heller var paa Havets Bund jeg druknet nu,
 »End taale denne Blusel. Jeg haabed, mig befrie
 »En fremmed Sømænd skulde, som drog Landet forbi,
 »Som aldrig kom til Leire. I Viking at hæрге
 »Der drage jo Saamange.« Hiartvar maatte sværge
 I hendes Hænder Eden: med alle sine Mænd
 Ei paa Siølund atter at kiende Skuld igien.

Han sagde: »Hvad du ønsker, du hvide, trinde Lilie!
 »Det ønsker ogsaa Hiartvar; hans Hu er din Villie.
 »Men før du mig forlader, forkynde lad dit Ord,
 »At Eiermand jeg vorder af al den Skiønhed stor,
 »Som undrende paa Havet i Aften jeg har seet!« —
 Skulde smilte rødmende: »Glem, hvad der er skeet!« —
 »Nei, aldrig!« svared Hiartvar; »kun du er nu min
 Tanke;

»Thi før glemmer Hiertet i Barmen at banke,
 »Før Hiartvar glemmer Skulde.« — »Du est en dei-
 lig Mand,«

Hun svared; »men man siger, at Skum kun paa Vand
 »Er Troskab hos et Mandfolk. Du kiender Sagnet vel
 »Om Møen, der blev daaret saa sørgeligt i Qvæld,
 »Og druknet af en Havmand?« — »Det Sagn er kun
 Tant,«

Raabe den unge Hiartvar; »hvis Viser talte sandt,
 »Da maatte meer jeg ræddes for dig i alle Maader;
 »Du ligte før en Havfru.« — »Min Ven! Skiebnen
 raader

»For Fremtidens Lykke,« giensvared Skulde kiælen,
 Og smilte, saa hun suged af Hiertet ham Siælen.
 »Vær varsom og forsigtig! Jeg rækker dig min Haand.
 »Os Havet her forbinder med sivgrønne Baand;

»Og Sivet ikke brister saa let, som Markens Straa.
 »Nu lad i Eensomheden mig atter Buret naae,
 »At Stranden ingen Vidner samler til vor Færd.«
 Troskab han til Døden svor paa sit Sværd,
 Saa vilde han henstyre til hendes Jomfrubuur.
 »Nei, nei!« raabte Skulde; »hvis Nogen stod paa Luur,
 »Det kunde Lykken spille. Nu er jeg Stranden nær,
 »En Tidlang har i Snekken jeg hvilet mig her,
 »Nu kan jeg atter svømme.« Hun lod med disse Ord
 Silkeklædet falde ved det knagende Ror;
 Og neppe sanded Kæmperne med studsende Lyst,
 At hun var skøn fra Ryggen, som fra det hvalte Bryst,
 Før ud hun sprang i Havet. Hiartvar som et Liig
 Blegned, og udstødte fortvivlet et Skrig,
 Thi hun blev længe borte. Men snart man hende saae
 Svømme, som en Vildgaas, i Bølgerne blaae.
 Hun vendte sig mod Drotten, hvis Øine hendes fandt,
 Kyssede paa Fingren, loe høit — og forsvandt.

For Intet ei om Skulde det hed: en Fiskerviv
 Havde hende skienket paa Stranden sit Liv;
 Thi Fiskerdont forstod hun, og udspeided klog
 Hver Mands Orm, den satte hun snildt paa sin Krog,
 Naar hun ham vilde fange. Ved Sandselighed fandt
 Hun Vei til Hiartvars Hierte. Hrolf hun atter vandt
 Ved paatagen Anger; ved hyklet Ædelmod
 Indbildte hun Dankongen, at hun var mere god,
 End man om hende troede. Hun stolede derpaa,
 At ei de store Siæle kan tænke sig det Smaa
 Saa smaat, som dog det findes. Hun smigrede sig ind
 Hos Rude, hos Signe med eftergivne Sind.

Hos Rude var alvorlig og tankefuld hun ofte.
 Hun roste Biarkes Manddom; hun syede ham en Kofte
 Med Silkesømme stukken. Hun ønskede tidt at see
 Norges stolte Fielde, dækkede med Snee;
 Hun fandt, at Klippelandet langt Dalen overgaaer.
 Signe hialp hun tidt med at flette gule Haar;
 Hun roste hendes Blomstren og hendes hvide Hud.
 Hun sagde: »Fra den Tid af, at du blev Hialtes Brud,
 »Da blev du Skuldes Lige. Ligte kun Skulde dig,
 »Og eied slig en Husbond, da var hun lykkelig.«
 Hun roste selv sin Broder, ei naar han var tilstede,
 Men Qvinderne paa Leire saae tidt hende græde,
 Naar om Hrolf Krake talte den Falske; naar ei Ord
 Hun fandt, for at beskrive, hvor han var god og stor.
 Selv den unge Drifa hun yded alskens Godt.
 »Ulykkelige Sygdom,« hun sukked, »som til Spot
 »For Verden gjorde Skulde! Men i en Feberild
 »Hvo er sin Villies Herre? Hiernen sværmer vild,
 »Og veed ei, hvad den drømmer. Tilgiv, og velsign
 »Hrolf Krake, som dig frelste, ham i Godhed lign!
 »Da lykkelig du vorder.«

Saaledes Skulde vandt
 Indbyggerne paa Leire. Skioldets skarpe Kant
 Mod hendes Smiger satte kun To, med Vælde tryg.
 Den Ene var for klog, den Anden for styg,
 Saa vel de kunde vide, hun roste dem til Spot.
 Svibdag ikkun tyktes om Skulde lidet godt;
 Og Vøggur, som et Hierte for Hrolf i Barmen bar
 Saa kiærligt, saa varmt, som det Norden avlet har,
 Brød sig kun lidt om Qvinder. Han elsked Heltefærd,

Og pleied sige skiemtviis: »Min Brud er mit Sværd.
 »Med Hrolf jeg mig troloved; paa Finger ei, men Arm
 »Guldringen han mig satte. Min Kiærlighed er varm,
 »For ham jeg gaaer i Døden.« Naar Skuldes Øie sødt
 Med Smægten søgte Vøggurs, da blev det ikke mødt;
 Han smiilte: »Knap du vinder i denne kiælnæ Kamp.
 »Vel gnistrer Flintestenen, men for frisk er min Svamp,
 »Saa let den ikke fænger.« Hun rødmande sig tvang.
 Først i Buret ene hun høit en Vise sang
 Om Hødurs Drab paa Baldur, om Trolde Hevn; da brød
 Hun ud: »Send, Asa-Loke! mig mine Fienders Død.«

Af Dankongen Hiartvar blev favnet vennesælt.
 I blanke Pandserplader stod den unge Helt,
 Forgyldt fra Top til Foden. Fiærbusken blaa
 Paa Hielen over Issen prægtig man saae.
 Et Skiold med Ædelstene paa sin Arm han bar,
 En Flaggergrif var malet i Skioldbulen klar.
 Nøddebrune Lokker om Halsen hang tykt.
 Paa den unge Hiartvar fandtes intet Stygt,
 Kun Smilet paa hans Læbe. Hans Øine brune, store,
 Lod, som de Qvinders Hierter kunde giennemboere,
 Hvad Øieblik de vilde; men Hiartvars kiælnæ Blik
 Af Aanden ei og Hiertet sin stærke Funklen fik.
 Man saae ei giennem Øiet i Siælen; det var smukt,
 Men, som et malet Dække, det holdt hans Indre lukt.
 Dog var han tidt bevæget; og da ham Biarke bragte
 Det gamle Freiærs Glavind, ham det paa Stenen rakte,
 At sværge Kongen Troskab — da græd han høit, og
 svor:
 »Hvis jeg Hrolf Krake sviger, da knuse mig Thor!

»Du bragte Nordens Slægter igien til Frodes Alder.
 »Det var en anden Hødur, der dræbte Asa-Balder,
 »Som dig forraade kunde. Dig elsker jeg, og frit
 »Jeg sværger Troskabseden Alt, hvad der er dit.«
 Med disse Ord han skotted til Qvinderne, de hulde;
 Og fremmest udi Flokken han Smiil fik fra Skulde.
 Da skiælved han, da trængte sig Taaren, mere stor,
 Frem i den Druknes Øie, Læben mangled Ord.

»Det undrer mig, at alt ei han Kongen har sveget,«
 Til Biarke hviskede Hialte. — »Han græder mig for meget,«
 Sagde Biark', og rysted paa Hovedet. Men Suk
 Lød høit fra Qvindeskaren: »O, Frei! hvor han er smuk,
 »Hvor velskabt er den Svenske. Den gode Helt, han
 græder!

»Sikkert aldrig vorder mod Hrolf han en Forræder.« —
 Saa modtog Kongen Eden, og med en prægtig Fest
 Beverted han i Leire sin henrykte Giest.

Hornene med Øllet gik om, med Honningsaften;
 Qvinder drak i Fællig med Mænd her i Aften;
 Thi traf det sig, at Hiartvar med Skuld af Bæger drak.
 Saa sædeligt nu Kiortlen sig over Barmen trak;
 Men Hiartvar fuldtvel vidste, hvad Skiønhed den skiulte.
 Skielmsk i hendes Kinder et Smiil Gruben huulte,
 Mens tankefuld hun stirred, og rødmed en Stund
 Med den hvide Finger paa rosenrøde Mund.

Fro paa Gaffelbænken sad Hrolf med sine Skialde.
 Gulddharperne klinge; de Asa-Bragi kalde,
 For værdigt at besyngte med Kraft den danske Drot,

Som Østenvinden drev
 I Høsten Træets Blade fra Grenen, ved de Ord
 Alle de danske Skialde med Harperne fra Bord
 Sprang op, og ud af Døren begav sig; alle brat
 De forsvandt, som Avner, i bælmørke Nat.
 Hrolf raabte: »Siunger Drapa til Skuldes Fest i Hal!«
 Men der var ingen Harper, der var ingen Skiald.
 Hrolf raabte: »TømmerBægret!« Dettømtes uden Klang,
 Trolovelsen ei signet blev af en Skialdesang.
 »Ha, hvor er mine Skialde?« qvad Hrolf. — Af Miøden
 varm

Qvad Vøggur: »Nattergalen bortskræmmes af Larm.
 »Jeg troer, de kige Stjerner, de gik i Lunden ud,
 »Men see vist faa derude; det tegner stærkt til Slud.«

Saa endtes denne Høitid. Men Skulde tvang sig godt;
 I Hiertet vel hun loved at hevne slig Spot,
 Men trykte kiælent ydmyg sin Broders Haand til Mund.
 Da giøede Gram i Hallen, Kongens gule Hund.
 Med Haanden Tegn til Afsked gav Hrolf, og gik til Seng;
 Fortrædelig han fulgte sin liden Kiertedreng.

ELLEVTE SANG.

Det var en aarle Morgen; Luften var kold og graa,
Tykke, sorte Skyer paa Himlen mon staae;
En tæt og taaget Støvregn paa Græs og Urter faldt.
Galgerne ved Stranden stod reiste næsten alt.
Paa lysegule Biælke krøb Trællen; med sin Hammer
Slog han Søm i Falserne. Paa brune Bøgestammer,
Der fældte laae ved Stranden, Sørøverne sad
Barhovedet, bagbundne, fem og fem i Rad.
Med døsig Blik de stirred ud til den dunkle Sø,
Hvor mangan usæl Kiøbmand før tidt maatte døe
For deres Morderknive. Nu stod ved skumle Maal
Nidingen, og skulde selv tømme besken Skaal.
De stirred hen i Marken paa det trebeente Dyr,
Der truende sig reiste; liig i et Eventyr
Uhyret, der vil sluge den skibbrudne Mand.
De lysegule Galger fælt griinte fra Strand.
Nef sad overskrævs paa Tværbælken, og slog
Sømmet i, som Skofte han tidt af Haanden tog;
Han sang en lystig Vise. »Der skeer dem deres Ret,«
Raabte han; »jeg længes at see de sidste Spræt

- »Af disse Morderhunde. Nu faaer dog Havet Ro.
 »Særdeles mig forlænges at hænge de To:
 »Den Ene med hans Klumpfod, med senestærken Arm;
 »Den Anden, som i Regnen med blottet lodne Barm
 »Saa tankefuld grunder. Det var de værste Halse.
 »Men dersom rigtigt Biælken slutter i sin False,
 »Vil det ei længe vare med deres Heltemod.
 »De skal ei meer i Freden spille Sømandsblod.«

Leif, heel hiertegreben, med bleghviden Læbe,
 Svared ham paa Biælken: »Det er dog tungt at dræbe
 »Mennesker, som aldrig mig noget Ondt har giort.
 »Oprigtig talt: hvad har de da syndet saa stort?
 »I gamle Dage Vikingsmand jo Hver kunde være;
 »Derfor man Ingen hængte, det holdtes for en Ære.« —
 »Ja,« svared Nef paa Biælken, »ny Tider, andre Sæder;
 »Da kaldes tidt en Skiændsel; hvad før kaldtes Hæder.
 »Bryd nu ei meer dit Hoved, tal kun om hvad du tør!
 »Hrolf er Leirekoning, han veed nok, hvad han gjør.
 »See kun, om der til Tyvene Strikker ere nok!
 »De sidde, fem og tyve, bagbundne paa Blok;
 »Thi fem og fem skal hænges i disse Galger fem.« —
 Leif qvad: »Naar før var Tyve, da hængte man dem
 »I Træet midt i Skoven; det var langt mere nemt,
 »Og som et Syn for Øiet ei heller saa slemt.« —
 Nef svared: »Leirekongen høit elsker sin Skov;
 »Han vil ei, Retterstedet skal frækt have Lov
 »Til skummelt at forstyrre det smukke Sommerlæ.
 »Hrolf siger: man bør ære hvert blomstrende Træ,
 »Og skaane det for Skiændsel. Derfor i Bøgelund
 »Maa Tyven meer ei hænges; paa død Biælke kun,

Ved Strandens øde Kyster, afsides. Ei bedækkes
»Han skal; at Søens Røver derude kan forskrækkes,
»Naar Galgen han fra Havet paa Engen stande seer
»Med Nidingen, som dingler, og myrder ei meer.
»Men stille! seer du, Biarke med Kæmperne kommer?
»Han sætter sig paa Stenen. Hrolf valgte ham til
 Dommer,
»Fordi han er retfærdig og streng, og ynkes ei,
»Og siger ikke Ja, hvor han burde sige Nei.«

Leif svared: »Hans Aasyn seer ikke muntert ud,
»Som ellers, ei rødmosset; det ligner Dagens Slud.
»Han gør det ikke gierne.« Da Biarke gav et Vink
Med Sværdet, som han uddrog; og neppe dets Blink
Saae Svendene, som bunde Sørøverne fast,
Før de sig med dem skyndte til Thinget i Hast.
Der stod de Uselige nu rundt om Høiens Steen
Med Hovederne blottede, med kolde nøgne Been,
Med graaligblege Kinder af Skræk, Dødens Jammer;
Og paa hvert gustent Ansigt sig viste fæle Skrammer,
Der snart dem gjorde Næsen, snart Øiet, Munden skiæv.
Forfærdede de skuled, da Skiebnen raabte: Bæv!
Kun deres Høvding viste et Aasyn, mere stolt,
End skummelt og forbittret; han saae paa Biarke koldt.
Men Røveren med Klumpfod og han med lodne Barm
Stod front og ganske roligt; der kiendtes ei Harm
I deres Øine kiække, de tog hvad Skiebnen bød
Med Fatning, uden Rædsel de gik til deres Død.

Da det var tyst og stille, tog Biarke til Ord:
»Hædre Tapperheden bør Helten i Nord;

- »Og ingen ærlig Kæmpe det være skal formeent,
 »At prøve Manddomsidræt. Naar tidlig eller seent
 »Kampsnekkerne mødes, i Solskin eller Damp
 »Af Havets kolde Taage; naar Luren til Kamp
 »Har Helten kaldt paa Dækket i stærke Brynie blaa,
 »Da er det ret og lystigt, Stormhagen at slaae
 »I Fiendens høie Bagbord, med uddragne Sværd
 »At springe hen paa Skibet til drabelige Færd.
 »Thor raader da for Seiren, han signer hver Død;
 »Og selve den, som synker i Ægirs salte Skiød,
 »Opløfter Bølgen atter mod Himlen i Sving,
 »At han kan naae Valhalla med et eneste Spring.
 »Men Kraft bør møde Kraften, Mod skal trodse Mod.
 »Ei Helten er et Rovdyr med Tørst efter Blod,
 »Og mindre han, som Tyven, indstiæler sig paa Folk;
 »Thi, Asa-Thor! din Miølnir er ingen Morderdolk.
 »Derfor har Danerkongen strengelig forbudt
 »At entre Kiøbmandssnekker; sit Liv har forbrudt,
 »Hvo lumsk i Overmagten angriber Værgeløse,
 »Blot for Guld at vinde, blot for Blod at udøse.
 »Hvo som i Fred antaster fredelige Mand,
 »Der paa en usæl Skude til fiern, usikker Strand
 »Sig vover, Ting at hente, hvortil høit trænge vi, —
 »Det er en Trolld fra Niflheim, som Loke stander bi;
 »Det er en grusom Svartalf. Hvo paa det skiøre Bræt,
 »Slængt over Dødens Afgrund, end føler ei for Ret;
 »Hvis Hierte, varmt af Medynk, ei for en Broder slaaer,
 »Naar skummende med Tuden ham bittre Bølge naaer —
 »Det er en nedrig Jette, en hæsligvinget Alf,
 »Med Steen i Barm, som Hrugner, et Dyr, som
 Mokkurkalf.

»Ham sende vi til Helheim for Nidingsidræt;
 »Han hænges bør i Galgen. Det kiendes for Ret.«

Med disse Ord sig Biarke fra Røverne vendte,
 Mens een for een dem Nef og Skofte monne hente
 Til Galgen, lagde Strikken om Halsen, drog dem op.
 Kort sprætted den, før livløs hang stivnede Krop.
 Rask gik det. To og tyve brat endte deres Dage
 Paa denne Viis. Nu vare der Tre kun tilbage,
 Den ene Hovedsmanden. Klumpfoden sin Arm
 Til Afsked lagde venligt om ham med lodne Barm,
 Treen frem for Bodvar Biarke, som vendte Galgen
 Ryggen,

Og stirred mørk, alvorlig hen i Bøgeskyggen.
 Han sagde: »Ædle Herre! vor sidste Bøn ei negt.
 »Vi ere Tvillingbrødre, født af norke Slægt,
 »Har giennemvandret Livet foreente; lad os døe
 »Ogsaa da nu tilsammen paa denne Danerø,
 »Lad ei den Ene skue den Andens Hedenfart!
 »Saa takke vi for Naaden, som har os Sorgen spart.
 »Der er jo tvende Bødler, saa lad paa een Gang hver
 »Os heise høit i Snoren i Morgenrødens Skiær,
 »Der bryder giennem Sluden. Vi Solen over Jord
 »End een Gang see i Livet, og evigt hos Thor.«

»Den Gunst kan eder vises,« svared Biarke, rørt
 I Hiertet, da han havde den norske Tunge hørt,
 Og da i Ansigtstrækkene han Landsmands-Liighed fandt;
 Men Biarke var retfærdig, og han sig overvandt.
 Alt droges de til Galgen; da gav sig til at lee
 Røverhovedsmanden. Stolt han monne see

Med sammenbundne Hænder paa Biarke, raabte: »Nu
 »Tykkes dig vel hugprud, høist retfærdig du,
 »Og veed ei, at du myrder Uskyldige saa grum,
 »Som Hartbein rædde Kiøbmænd før paa Havets Skum.«

»Bi,« raabte Bodvar Biarke til Trællene, »stands!
 »Hvad taler han forvirret uden Sind og Sands
 »I Dødens bange Rædsel?« Da svared Høvedsmanden:
 »Du kan mig røve Livet, ei Modet og Forstanden.
 »I Livets sidste Time jeg veed, hvad jeg har talt.
 »Du, som de To at hænges i Galgen har befalt,
 »Du myrder dem med Uret. Jeg havde dem tiltænkt
 »Døden med os Andre; nu skal dem vorde skienkt
 »Livet end at nyde. De skal i Strikker seige
 »Brødeløst ei qvæles, da de er ikke feige.
 »Havde høit de hylet, forsvaret deres Sag,
 »Da graaned denne Morgen som deres sidste Dag;
 »Men siden de med Taalmod i Skiebnen sig finde —
 »Lader dem ei længer med Strikkerne binde!
 »Paa Tærskelen til Døden jeg finder det Skam,
 »At slagte Værgeløse, Uskyldige, som Lam.

»Det er to stakkels Fiskere, som fra en liden Ø
 »Paa Norges Kyst vi lokked ud i vilden Sø.
 »De vilde prøve Manddom, og gierne vinde Bytte;
 »Men Høimodigheden staaer over Egennytte
 »I deres Hønsehierner; og skøndt det er dumt,
 »Til deres Forsvar Vidnet ei her dog vorde stumt.
 »De vilde slaaes med Kæmper; men da vi Snekken vog
 »Med uselige Kiøbmænd, de skreg: »I os bedrog!« «
 »Da skummed de, som Biørne; de vilde bort igien.

»Nær havde jeg da dræbt dem; men som jeg er en Ven
»Af raske, kiække Svende, gik Naade for Ret.
»Jeg sagde kun: »I slippe mig ikke saa let.«
»Da kom os i Møde hiin danske Kæmpeholk,
»Proppet fuld af Stridsmænd. — »»Det er af vore
Folk,«
»Raabte de vrede Nordmænd; og i den sidste Færd
»Vist ingen Mand i Striden bedre brugte Sværd.
»De kæmped som Einheriar, forsvared os troe;
»Men der kom flere Fiender, vi kunde bort ei roe,
»Da maatte vi os give. Saa bleve de da slagne
»I Hartkorn med os Andre, som Nidinger tagne.
»Gjør selv nu, hvad du lyster! Jeg siger Intet meer.
»Som Mand har jeg levet, som en Mand jeg seer
»Døden under Øine. Du seired over mig;
»Var i min Vold du, Biarke! da hængte jeg dig,
»Før Solen kløved Skyen, høit op i svarten Raa.
»Jeg ikke dig fortænker, at du gjør ligesaa.«

»Gaaer,« raabte Bodvar Biarke, »klynger flux
ham op!«

Leif og Skofte grebe den senestærke Krop;
Een turde ham ei røre, dem Stridsmænd fulgte ti;
Man heised ham i Galgen. Men end ei forbi
Det var med Hovedsmanden; Strikken med ham brast.
Da raabte han med Latter, med vilden Øiekast:
»End een Gang altsaa vandt jeg i denne sidste Kamp!«
Leif svared: »Der paa Siølund voxer saa megen Hamp,
»At man en Tyv kan hænge ved Siden af en Ulv,
»Saa ei han falder atter paa Moder Friggas Gulv.«
Høvdingen vilde svare; men Leif sig monne snige

Bag ham med Strikken, raabte: »Glem, hvad du vilde
sige!«

Og snøred ind ham Halsen. Han foer i Dødens Favn.
Der hang han nu for Krager og for den sorte Ravn.

Ved Davrebord hos Svipur Bodvar Biarke sad
Med hine norske Brødre; man gav dem Middagsmad.
Vøggur, Hialte begge tilstede vare med.

Det var en Lyst at see dem, hvor flinkt de foer afsted
Med Skeen udi Gryden, med Kniv i gode Suul,
Hvordan de suged Marven af Beenpipen huul,
De stakkels fromme Nordmænd. Det giver Lyst til Spise,

Naar man i Galgen fastende skal Livet forlise,
Og bliver saa benaadet, og sat til lækkert Fad. —

»Lad først i Ro dem æde, drikke til deres Mad,«
Sagde Bodvar Biarke; »lad saa dem efter Bord

»Fortælle deres Saga. Jeg visselig troer,

»Den vorder værd at høre. Men først til Maden Ro!«
Høviske for Maaltidet takkede de To,

Da det var vel fortæret. Men Biarke derpaa

Dem kaldte til Fortælling, den Ene talte saa:

»Vor første Barndom skiules af tykke Taageslør;

»Men dersom Lid vi fæste til en Skovrøver bør,

»Vi bragtes ham i Hulen af en blødhietet Træl,

»Som os ei dræbe nænte, skøndt han det vel

»Vor Stedmoer havde lovet. Glubsk, som et graadigt Dyr,

»Laae Røveren i Hulen, gik ud paa Eventyr,

»At myrde med sin Øxe veifarende Mand,

»Mens Maanen giennem Granen det saae fra Skyens

Rand.

- »Han leved ei med Mennesker; i Eensomhed mørk
»Han vandred om med Ulven, med Biørnen i Ørk.
»Men Ulv og Biørn ham kiendte, løb bort for ham
af Skræk,
»Naar, lyserød af Skiægget, han laae ved en Bæk,
»Og lædsked efter Rusen sig med den ferske Drik.
»Tyk hang ham Underlæben, søvnigt var hans Blik.
»Hvad han af Guld det raned, af Sølv, Klædebon,
»Det giemte han i Hulen med gridsk og gierrig Aand.
»Han Intet af det brugte; han myrded for Lyst,
»Som Lossen, som Maaren, med hierteløse Bryst.
»Han mæled: »I er udstødt af Menneskenes Tal —
»Du, for du har en Klumpfod; men jeg dig lære skal
»At gaae paa den som Kæmpe. Du med den lodne
Barm!
»Bryd ei dig om det Lodne; stærk er din Arm.
»Jeg eder vel skal lære den raske Mandejagt.
»Kun viser ingen Feighed! Frisk, uforsagt!
»Her seer I denne Kølle; med roligstille Sind
»Har mange Pandeskaller med den jeg hugget ind.
»Den skal engang I arve.« « Vi maatte med ham gaae,
»Og gysende vi Gubben grusomt myrde saae
»Mangen stakkels Vandrer, der vented ei Fare.
»Men naar i Øst vi skued Solstraalerne klare,
»Det grønne Græs om Somren, den hvide Vintersnee,
»Blomsterne saa røde, saa yndeligt at see,
»De hoie, ranke Stammer, og hørte Fuglesang,
»Medens Trolden raste med Bersærkegang —
»Vi aldrig kunde troe det, at Mennesker paa Jord,
»Som Ulv og Biørn, kun skabtes for at udøve Mord.
»Det steile Field, som strakte sig stolt, forvovent ned,

»Saa blottet mod sin Afgrund, os lærte Ærlighed.
 »Naar vi os kunde stæle fra Gubben, var vor Fryd
 »At høre Fossen suse med stærk og selsom Lyd.
 »Multebær vi plukked i Mosen, søde, gule,
 »Og siden dem fortærte paa Bænken i vor Hule,
 »Mens Gubben sig beruste med ranet Øl og Miød.
 »Tidt i blodig Rasen han trued os med Død,
 »Han slog os ofte farligt, naar ei vi med hans Kniv
 »Den Slagne vilde skille ved Resten af sit Liv.
 »Da løb vi bort fortvivlet i Nattens kolde Gys,
 »Saae hist i Nord paa Himlen de blege Kæmpelys.
 »Vi nærred os af Rødder, af Bær, af Kildevand;
 »Da fandt om nogle Døgn os igien den onde Mand;
 »Han kjaeled for os venligt, helbreded vor Skramme,
 »Gav os Ulveunger, vi skulde giøre tamme;
 »Men knap en Tand i Munden fik Ungen, før den beed
 »I Fingren, slikte Blodet. Da kasted vi den vred.

»Thor veed, hvad der var vorden af os tilsidst.

Til Held

»Fandt vi en anden Gubbe i Skov engang i Qvæld,
 »Som boede langt ei borte. Det var en hellig Mand;
 »Røveren selv havde stor Agt for hans Forstand,
 »Frygt for hans fromme Væsen. I Hytten han sad
 »For et udskaaret Billed, som han ivrigt tilbad,
 »Alfader udi Gimle. Han lærte os i Løn:
 »At aldrig Aser gode fandt Nidingsdaaden skøn;
 »At Ærlighed maa enes med Troskab for en Ven;
 »At kun maaslaaes den Fiende, som mig kan slaee igien;
 »Hvis ei, blev jeg en Morder. Han raaded os, snart
 »At fange gamle Røver; derved vilde spart

»Mangt Liv i Skoven vorde. Dog voved vi det ei.
 »Men engang traf Skovgubben en Sovende paa Vei;
 »Han bandt ham fast med Strikker, og sagde med Smiil:
 »»Først Rusen ud han sove! Det har slet ingen Iil.
 »»I Morgen jeg ham dræber; i Nat jeg seer ei ret
 »»Angsten i hans Ansigt, Livets sidste Spræt.«
 »Det var en herlig Høstnat; han lagde sig til Ro
 »I Nærheden, i Græsset, saa rolig, munterfro,
 »Som Bonden, der i Morgen gaaer til sin rige Høst.
 »Men neppe sov Uhyret, før skiælvende, tyst
 »Vi løste Mandens Lænker, han indsaae sin Fare.
 »Ei bade vi ham Livet i Røveren spare.
 »Vi viste hannem Gubben. Med blottet Barm han laae
 »Udstrakt, med Øiet aabent mod Nattens Maaneblaa.
 »Et Stød af Heltens Glavind var nok. Trolden foer
 »Til Niffelheim, og »»Loke!»« det var hans sidste Ord.

»Knap hørte fremmede Kæmpe vor Skiebne, vort
 Navn,

»Før han bevæget krysted os fast i sin Favn,
 »Og raabte: »»Takker Guder, at Aslaug eder fandt,
 »»Hvem ærligt Troskabsløfte til eders Fader bandt.
 »»Alt skal jeg eder sige; men vogter eder, Pilte!
 »»Troer ei, fra skumle Fiender I nu bleve skilte,
 »»Fordi Skovtrolden bløder. Nævner aldrig meer
 »»Eders rette Navne; fortæller ingen Fleer
 »»Den selsom-onde Skiebne, som her I monne friste.
 »»Ved utidig Tale kan Livet I miste.
 »»Du, Dreng! kald du dig Thorbiørn, og du dig Olaf
 kald!
 »»Forsigtighed tidt vogter en Kæmpe for Fald.«

»Vi gjorde, som han bød os ulykkelige Børn,
 »Jeg siden altid Olaf dig nævned, mig Biørn,
 »Min Broder! du til Giengield. Saa fulgte vi vor Ven,
 »Som til en mægtig Slægtning os bringe vilde hen.
 »Men som han steg paa Klippen, hvor den især var steil,
 »Vor ædle, bolde Fører med Foden traadte feil;
 »Han styrted i en Afgrund; sin Hemmelighed
 »Han medtog i Dybet, i Bælmørket ned.

»Der stod igien forladte vi stakkels Gutter to,
 »Uden Trøst i Nøden, uden Hiertero.
 »Vi offred ham vor Taare; det var ham lidet Gavn.
 »Alt hvad han havde lært os, det var at bytte Navn.
 »Maaskee det dog har frelst os — hvorfra? det veed vi ei.
 »Mismodige fortsatte vi farligsnevre Vei;
 »Besluttet ei at dvæle, men altid fremad gaae,
 »Til vi opdaged Kysten med Havbølger blaae.
 »Thi skøndt vi før ei droge fra Fieldets høie Borge,
 »Vi vidste: Havet breder sig langs ad vort Norge.
 »Saa tigged vi os fremad, som Olaf, som Biørn,
 »Sov stundom i en Sæter, oftest bag en Tiørn.
 »Tilsidst vi øined Søen med stolte Bølgekast.
 »Vi aldrig havde seet den tilforn; i Taarer brast
 »Vi begge, da den svulmed for os med hviden Skum,
 »Og hilsed os paa Kysten med høitidsfulde Brum.

»Et usselt Fiskerleie vi traf paa salten Strand;
 »Ind treen vi til en fattig, venlig Fiskermand,
 »Som giestfri modtog os. Han sagde: » »Kom kun, kom!
 » »Jeg kan ei Velstand skienke; men hvis min Fattigdom
 » »I sønligt ville dele, saa sætter eder her
 » »Ved Arnen paa Bænken! De, som før sadde der,

- » » Ei vende meer tilbage. Min gode Skialm, min Alf
 » » I Fior fra Dybet svang sig til Odins Valaskialf.
 » » Tidt havde de Stormen tvunget, tilsidst dem Stormen
 tvang.
 » » Jeg hørte dem i Bølgen, de høit en Vise sang
 » » Igiennem Vindens Hvinen, mens det kiække Bryst
 » » Arbeided sig forgieves mod elskte Norges Kyst,
 » » Før Bølgerne begrov dem.« «

- » Vi blev hos Gubben troe,
 » Fulgte daglig med ham hen ad den falske Bro,
 » Som kruset Vandet hvælver over Dødens Hiem.
 » Hver Dag vi stred mod Stormen, heel bister og slem,
 » Hver Dag Uveiret trued at svække Kraften frisk;
 » Og al vor Løn for Kampen var nogle stakkels Fisk,
 » Knap nok til Livets Ophold. Det usle Fiskerleie
 » Ved ingen Arne samlede en Slægt i sin Eie;
 » Hist var en Fader druknet, der Sønnen, der en Mand.
 » De runkne Fiskerqvinder grimme gik paa Strand,
 » Dem blomstred ingen Roser paa Kinden; Blæsten kold
 » Udklækked ingen Ungdom yndelig og bold,
 » Som hist bag Fieldet i Dalen. O, jammerlige Liv!
 » Kun Kamp med daglig Fare var al vor Tidsfordriv.
 » Dog hærded den os Kræfterne, den øvede vort Mod;
 » Og Søens kolde Væde kølte vort Blod,
 » Naar af en ukiendt Længsel det brændte paa vor Kind.
 » Vi tause sad i Hytten med nedslagne Sind.

- » Engang en Snekke landede ved Midnat paa Strand.
 » De hvide Seil sig viste ved Maanens blege Brand,
 » Som Vinger paa en Svane. Langs Kysten den foer;

»Hovedsmanden bød os venligt ombord,
 »Da ind vi havde lodset ham fra de blinde Skiær.
 »Skiold og Hielm og Glavind skienkte han os hver.
 »Han sagde: »Vil I tiene mig troe, dele Faren,
 »Optager jeg som Stridsmænd gierne jer i Skaren.«
 »Hans Folk ham kaldte Konge; vi troede, han var Drot,
 »Som Fleer paa Helteskibe. Det hued os godt,
 »At bytte Fiskeraaren her for en Klinge bold,
 »Det tynde Net at tuske med det vægtige Skiold.
 »Vi svor ham Troskabseden. Men snart vi opdaged,
 »At af en grum Forræder vi listigt var bedraget;
 »At ikke stort han bedre var paa hiin salte Sø,
 »End Gubben, der i Skoven lod Vandringsmanden døe.
 »Hvad mere der er hændet, har selv han dig sagt.
 »Med Taal at lide Døden som Mænd var vor Agt;
 »Da snelt sig Bladet vendte. Nu qvæger du os her.
 »Tidt, naar størst er Nøden, er Hielpen ogsaa nær.«

Detaug. Daraabte Biarke: »Sigmig eders Navn!« —
 »Thor er og Elgfrøde,« de svared. Da i Favn
 Tog dem den rørte Bodvar, og raabte: »Asa-Thor!
 »Jeg takker dig. Forsete! din Retfærd er stor.
 »O, Hialte! Vøggur! kommer, seer mine Brødre, seer.
 »Nu er ei Bodvar Biarke frændeløs meer.
 »Seer I, at Eventyret tildeels dog var sandt,
 »Skjøndt høilig overdrevet, udsmykket med Tant?
 »Thi han har ingen Hundefod paa formeløse Stump;
 »Det stærke Been kun svulmer lidt ud i en Klump.
 »Og han er intet Elsdyr, skjøndt de lodne Haar
 »Bedække tykt et Hierte, som menneskeligt slaaer.
 »Men jeg er deres Broder. Hvo havde Sligt vel tænkt?«

»O, Thor da være lovet, at du os ei har hængt!«
Raabte de fromme Nordmænd. Da var Alle froe;
Hialte græd af Glæde, Vøggur af Glæde loe.
Men Brødrene betragted hverandre, mangled Ord,
Med Hænder trykt i Hænder de sad ved bredden Bord,
Som tre udskaarne Billeder. Det Eneste, hvorpaa
Man kunde Livet kiende, det var de Taarer smaae,
Som trilled dem i Skiægget; det var de stærke Blik,
Der lynte dybt fra Siælen, og dybt til Siælen gik.

TOLVTE SANG.

I Ro med sine Kæmper nu fredegod paa Leire
Sad Hrolf. Underkongerne han monne beseire,
De billige Skat ham bragte. Sagtmodig var hans Færd;
Men Fred og Ro for Landet indtvang han med Sværd,
Ei var der længer trindtom et evigt Had, en Feide
Blandt vilde Næssedrotter. Til Velstand arbeide
For Hytten kunde Bonden, som slap det tunge Spiud,
Og greb den lette Spade. Pyntet, som en Brud,
Stod Hertha med sin Axekrands; den Hest, som med

Hoven

Nedtramped nylig Marken, gik stadigt for Ploven.
Ei toned længer Luren forbittret til Skræk.
De nyttelige Møllehiul sig vælted i hver Bæk;
Det var en Lyst, at see dem i Solskinnet bruse.
Og alt som Rugen voxte, voxte Landets Huse.
Den Hede, som tilforn knap gav Fugl i Busken Ly,
Nu bølged med Guldvover, og der stod en By.
Det var, som efter Ragnarok, som efter Jettefærden,
Naar Tvist og Kamp har styrtet i Mulm den gamle
Verden,

Og naar en anden opstaaer; naar Jorden blomstergrøn
 Fremskyder sig af Bølgerne, dobbelt saa skøn.

Lyksalighed paa Jorden! hvi est du dog saa svag,
 Som Rosen, der knap blusser en eneste Dag?
 Men Dødssværdet Tapperhed ei kuer med sin Klang —
 Og derfor være munter om Hrolf min sidste Sang!

Skulde sad i Upsal, beherskende sin Mand,
 Mens han behersked Riget. Den trinde Lilievand
 Alt over ham formaaede; hun havde Mandens Kraft,
 Hiartvar Qvindens Svaghed. Dog svang han Sværd
 og Skaft

Med usædvanlig Iver; af Legemet stærk,
 Udmærket ved Bedrifter, glad til Hildurs Værk,
 Kun svag og myg i Aanden, bøielig som et Siv,
 Han mærked ei: i Trældom han gik hos sin Viv.
 For Hiartvar Skulde tænkte; men hendes Tanke mørk,
 Som Flaggermusen, sprætted i Hadets, Hevnens Ørk.
 Øllet hun foragted, foragted Miøden god
 Ved Kæmpers Drikkegilde; hun tørsted efter Blod,
 Og Blod af hendes Broder. Vredt svulmed hendes Bryst;
 Hovmodigheden døved Samvittighedens Røst.

»Et Slegfredbarn», hun raabte, »skal bære Kronen
 skøn?

»Og meer: en Træl i Blodskam, sin egen Søsters Søn?

»Naturens Adel gyser ved slig afskyelig Synd.

»Og dog paa Kongesædet han svang sig af sit Dynd,

»At give Norden Love. Men hvilke Love? Ha,

»I stærke Sveakæmper! mærker I da

»Saa lidt end Farens Jammer! Han vil forvandle Nord

»Til Malkeko, som yder kun Melk til hans Bord.
 »Audumble slikked Stene, da Kæmpen udsprang;
 »Men nu skal atter Kæmpen, som Qvæg paa grønne Vang,
 »Hrolf! for din Vellyst græsse. Du strider ikke meer,
 »Du Gudernes Foragter! Din Undergang du seer
 »I Møde, hvis du kæmper; thi Tyr og Asa-Thor
 »Ei hielpe den, som daarlig paa egne Kræfter troer.
 »Han har os lagt i Lænker; nu, til sin falske Fryd,
 »I Søvn han vugger Barnet, og sladder om Dyd.
 »Op, drabelige Kæmper! Ei fange lad i Garn
 »Jer, som de dumme Fiske! Styrter Yrsas Barn
 »Fra uretmæssige Sæde! Fremskynder Kampens Stund!
 »Det gaaer hans fede Kæmpe, som det gaaer dovne Hund:
 »Den glemmer ganske Jagten, mædsker sig i Fred
 »Med Suul og lække Mundgodt ved luunt Arnested.«

»Jeg har ham Eden svoret,« qvad med sagte Røst
 Hiartvar til sin Qvinde. — »Lad det dig vorde Trøst,«
 Svared stolten Dronning, »at han, som ei har Ret
 »Eden af dig at kræve, mod ham er det ei slet,
 »En tvungen Ed at bryde. Kong Helge var min Fader;
 »Mit er med Rette Riget, hvis tappre Mænd i Plader
 »Tør Skuldes Krav forfegte. Jeg fødtes først, er ældst;
 »Og Hrolf har ingen Sønner, Skioldungstammen frelst
 »Ved Skuldes Afkom vorder. Jeg er af Kongeblood;
 »Men Ætten fra min Moder er dobbelt saa god,
 »Thi hun er en Gudinde, en Disa: Havets Viv
 »I Favnetag med Helge gav Skulde sit Liv.«

Saalunde hun forførte sin Husbond, hans Folk;
 Hendes slebne Tunge var Ondskabens Tolk.

Vel gjorde Konning Hiartvar afmægtige Forsøg
 Paa hendes Hu at vende; men Villien som Røg
 Fordunsted, svandt i Luften. Da Skulde blev syg,
 Da var den svage Hiartvar eftergiven, myg.
 Utaaleligt det blev ham, at Roserne forsvandt
 Fra hendes falske Kinder, at ei han hende fandt
 Saa blomstrende, som fordum. Han agted ingen Dag
 Med ærlige Solstraale; Skuldes Favnetag
 Ham uskatteerlig gjorde kun uheldsvangre Nat.
 I den hun overvandt ham; han samtykte brat.

Det var ved Vintertide, det var ved høien Juul.
 Ei havde Sneens Lagen end linnedhvide Skiul
 Lagt over frosne Marker; men Træet stod i Lund
 Bladløst med sorte Grene. Smallen Øresund
 Tilfrosset var, og Vintren med Isens Diamant
 Danmark og Sverrig til Fastland forbandt.
 Tre Aar sad Hiartvar inde med Skatten i Fred;
 Derfor han kunde takke Hrolfs Eftergivenhed.
 Nu skulde han den bringe. Til Julens høie Fest
 Han bødes med sin Hustru af Kongen til Giest.
 Da rusted sig i Løndom Forræderen til Krig,
 At overfalde listig Hrolf Krake med Svig.
 Han skiulte sine Stridsmænd; om Natten de gik
 Fra Biergene til Skaane ved blege Stierneblink.
 Thi Maanen selv de frygted; de kunde den ei taale,
 Dem tyktes: den bebreided dem koldt med sin Straale,
 Og vilde dem opdage. Til Nidingefeiden
 Sang Skulde sine Galdre, Skulde kogte Seiden.
 Dermed Samvittigheden hun dyssed i Ro.
 Hun offred til Sebelia, sin kulsorte Ko;

Thi selv var hun Hofgydie. Visende-Mænd
 I hendes Gudehuse fik frit Spil igien.
 Paa Blodstenen Mennesker ihiel de monne slaae,
 Stak Maverne paa Kieppe, hvoraf de kunde spaae.
 For Hiartvar at styrke, hvis Hierte var bange,
 Hun stegte ham en Ulv, hun kogte ham en Slange;
 Fortæred med sin Husbond den væmmelige Ret.
 Ei paa Gudebilleder blev spart den røde Tvæt.
 Naar uskyldige Trælle fik deres Banesaar,
 Hun klipped af de Døde Negler og Haar,
 Og gjorde skumle Kunster. Men da hun kom til Skaane,
 Da reiste hun paa Stranden ved Skin af fulde Maane
 En Hesselstang, nedstukken i Jorden, hvorpaa
 Et Heste-Dødninghoved hvidtbleget man saae.
 Hun vendte det mod Danmark, og qvad: »Jeg opretter
 »Mod Siølund denne Nidstang, forvildende Landvætter
 »Og alle Øens Dverge, indtil mig hielper hver,
 »Mod Hrolf at vinde Seier i denne Nattefærd.«

Saa droge de til Danmark kun med et lidet Følge,
 Paa skarpe Hestehager over den frosne Bølge.
 Den væbnede Hærskare de havde kun forladt,
 At finde den paa Siølund i bælmørke Nat.
 De haabed, at ei Maanen sig vilde lade see,
 Thi tykke, sorte Skyer truede med Snee;
 De stoled paa, at hisset den festligstærke Drik,
 Som Skyen skulde sløre de danske Heltes Blik.

Saa giested de Dankongen, der venligt dem i Møde
 Kom rank i sin Kiortel af Skarlagen røde,
 Den han drog paa til Høitid. Paa Hielm, Skiold og Sværd

Ei tænkte den bolde Herre til fredelige Færd.
 Han favnede sin Søster. At før hun var saa slet,
 Han havde reent forglemt nu; at hun var Helges Æt,
 Det klart stod for hans Øie. Hun kyssed ham saa ømt,
 At Ærligheden troede, det var umulig Skrømt.
 De satte sig til Høibords. Ved Harpernes Klang
 I Drapa danske Skialde Hrolfs Bedrifter sang,
 For Svensken her at ærgre; de troede hannem ei.
 Biarke, Hialte, Vøggur ei Skuldes Contrafei
 I Hallen kunde lide, hvor dydig end hun nu
 Stod hyklende for Kongen i blide Qvindeblu.

Men Horn og skaarne Bæger, af Øl og Miøden fulde,
 Bedroge de Danske langt meer, end Hiartvar og Skulde.
 Ei siunges der for Intet, at, Qvaser! dit Blod
 I Karret Nisser blandte med Honningens Flod;
 Thi kort du vel opmuntrer, du Troid, som blev en Mand
 Af Gudernes Uhumskhed; men slumrende Forstand
 I Ledebaandet drager usynlig Dvergeflok,
 Naar af dit lumske Mundgodt Hver har faaet nok.

Nu Overmodet voxte, tillidsfulde Ro
 Blandt stærke Leirekæmper. Spottende de loe
 Ad de forsigtige Giester, som svigtede hver Skaal,
 Der bragtes dem med Støien i bredfulde Maal.
 Biarke tømte Hornet, saa stærk som en Eeg,
 Hvis Blade Regnen suge. Men Hiartvar var bleg.
 »Hvi farver«, spurgte Hialte, »Blegheden din Kind?
 »Hvi blusser du ei lystig? Hvad trykker dit Sind?« —
 »Mig Reisen har forkølet,« svared Skuldes Mand. —
 »Thi nipper du til Miøden, som Hønen til Vand?«

Med Spot gienmæled Hialte. — »O, gid du gjorde saa!«
 Sagde den kloge Rude. Men Hialte forstaae
 Ei hendes Varsel vilde. Dog Vøggur det forstod;
 Og da de fleste Giester Hallen forlod,
 For seent at gaae til Hvile, sig Vøggur paa sin Seng
 Bevæbnet henstrakte, men sendte sin Smaadreng
 Til Speider ud i Lunden, hvor Intet var at see,
 Thi tykt i sorte Midnat faldt den hvide Sne.
 Dog vared det ei længe, før Drengen i et Træ,
 Hvis visne Løv og Grene gav ham for Sneen Læ,
 Langt borte skued Fakler, som nærmed sig; og tyst
 En Skare sig bevæged ved Isefiordens Kyst
 Mod skovbekrandste Leire. Da løb hiin Gangerpilt
 Til Helten, som halvvaagen sig ei havde skilt
 Ved sine blanke Vaaben. Da Vøggur Drengen saae,
 Paa den stumme Rædsel han kunde ham forstaae,
 Sprang op, og løb i Gaarden. Der mødte ham en Mand
 Af Skuldes Flok, som dreven fra iislagte Strand
 Var af Samvittigheden. See, da var Alting klart,
 Da blev Førræderiet Helten aabenbart;
 Og tom stod Giestesalen. Skulde var flygtet hen,
 At møde sine Skarer, for frygtelig igien
 At komme som Valkyrie, for i den mørke Nat
 At skille Danerkongen ved Land og Livet brat.

Vøggur iled hurtig til Huset, som en Vind,
 Hvor Hialte sov med Signe; men ei han kom ind.
 Thi Slaaen var for Døren. Da raabte han: »Min Ven!
 »Stat op, frels din Konge, mens jeg iler hen
 »Til Roskild, som snarest, at hente den Hær,
 »Som efter sidste Feide blev indhuset der.

»Jeg haaber, Thor tilsteder, at vende flux tilbage,
 »Med Herreskiold at møde hiin glubende Drage,
 »Der sig paa Bugen skyder, at bringe Danmark Vee,
 »Over de frosne Bølger, giennem Nattens Sne.
 »At redde Hrolf, din Herre, nu, Hialte! vær snar.
 »Imens jeg henter Kæmper, Alting aabenbar
 »For Kongens Mænd i Hallen! Væk hiin gode Drot!
 »Skiøndt Flokken kun er liden, jeg veed, den fegter godt
 »Mod tredobbelt Vælde. Dog — hialpes ikke vi,
 »Der maatte kæmpes, Hialte! snart Een imod Ti.«

Han taug, og svandt i Natten. Da Hialte sprang op
 Fra Signe, som i Søvn den sneehvide Krop
 Kun halvt i Linet skiulte. Hun mærker, han opstaaer;
 Sig til sin Albue støtter. De guldgule Haar
 Ned over Barmen rulle. Med store Øine blaae,
 Hvorover halvt i Søvn de hvalte Laage laae,
 Betragter hun sin Husbond, og med en Stemme sød
 Hun sukker: »Min Hialte! du iler til din Død
 »Fra Signes ømme Favnetag? O bliv, min Elskte! bliv,
 »Og hos din unge Qvinde red dit ædle Liv.«

Alt Hialte stod bevæbnet, med Sværdet i sin Haand;
 Miøden af Aftengildet opløded hans Aand,
 Men mere Kongens Fare, meer Heltens Troskab stærk.
 Alt længtes Leirekæmpen efter Hildurs Værk;
 Han med Foragt betragtede sin Signe. — »Bi, o bi!«
 Gientog den Banges Læbe. Da til Raseri
 Gik Hialtes Heltevrede. »Hvordan?« han raabte, »du?
 »Du holder mig tilbage fra Pligt og Ære nu?
 »Har du ei hørt, at Skulde Kong Hrolf vil overfalde?

»Hørte du ikke Vøggur sin Ven til Kampen kalde?« —
 »Vøggur har ingen Hustru,« giensvared Signe ræd.
 »Lad dem til Kampen fare som vilde Dyr afsted;
 »Mig skylder du din Troskab, saavel som Hrolf din Drot.
 »Hvi frygter du for Skulde? Hun altid leed mig godt;
 »Hun vil os ikke skade, hvis hun fortørnes ei.«

»Fordømte Hex fra Nastrond! gak du den samme
 Vei.

»Du skal mig ei forføre,« skreg med Vredens Harm
 Hialt', og jog sin Glavind igiennem Signes Barm. —
 »Min Ven! det var ei velgiort,« hun sukked, og faldt ned;
 »Hvad angst min Læbe talte, deraf ei Hiertet veed.
 »Dog Hialte jeg tilgiver.« — »Ei tænker man paa Alt,«
 Qvad med dæmpet Stemme, fast af Taarer qvalt,
 Hialte hiin Hugprude. »Gak du til Freia brat!
 »Der træffes vi vel atter, før endt er denne Nat.«

Han drog det hvide Lagen over det skønne Liig,
 Og raabte: »Førstefrugten, Skuld! af din Svig
 »Alt modnes her, og rødmer. Nu har du viet ind
 »Min Glavind til en Lynild.« Han kyssed Signes Kind,
 Han knælte ned ved Leiet, og raabte: »Mig tilgiv,
 »Du alt for ømme, kiælne, trofaste Venneviv!
 »Ubillig var min Harm. Qvinden bør sin Mand
 »Elske, som han sin Konge, som han sit Fædreland.
 »Nu hører jeg først ganske min bolde Herre til.
 »En Elsker skatter Livet, sætter ei Alt paa Spil.

»Eia, I danske Helte!« — han brat i Hallen stod
 Med Sværdet i sin Høre, hvorpaa var elsket Blod —
 »Vaagner af eders Slummer, forjager Søvnens Ro,

»Hver Mand, som haver svoret at vorde Kongen tro!
 »Nu Tiden er forhaanden, ved Daad og ei ved Ord
 »Taknemmelighed at vise for hver Velgierning stor.
 »Han gav os skønne Klæder, Pendinge, gode Sværd.
 »Viser jer Sværdene værdig i denne sidste Færd!
 »Nu skal ei Møer kyskes, ei Qvinder tages i Favn,
 »Men tappert og med Æren vindes et evigt Navn.
 »Her frem, I tapre Danske! stander i stolten Skare
 »Om Hrolf, om eders Konning uden al Frygt og Fare.
 »Som ædle Ørne vender mod Fienden det kiække Bryst,
 »Med blinkende Vinger paa Hielmen til ærlig Heltedyst.
 »Lad Sværdet i Luften lyne paa Byttet, som en Falk.
 »Hiartvar, feige Forræder, o du arrige Skalk,
 »Som fulgte Skuldes lumske, forfærdelige Raad!
 »Men hendes Helvedlatter forvandler Thor til Graad.«

Som i en Myretue, som i en Kube stor,
 Begyndte det at mylre ved Hialtes Helteord.
 Men intet Bulder hørtes; med rolig Manddom Hver
 Spændte sig i sit Harnisk, drog sit gode Sværd.
 Alt Søvnen var forjaget, og Rusens Dunster veg
 For alvorlige Tanker, som udi Barmen steg.
 Thi Kiærlighed til Kongen brat Tanken dem bortjog
 Om Overmagt og Fare. De flinke Trælle tog
 Fyrrespaanerne fede, ved Arnen tændte brat,
 At lyse Kæmper til Striden i mørke Midienat.

Nu skyndte Hialt' Hugprude sig hen til Biarkes Hus,
 Hvor han i Rudes Arme sov ud sin lette Ruus.
 Han hørte Larmen paa Gaden i Nattestormens Gys,
 Og kaldte paa sin Smaadreng: »Stat op, Skalk! tænd Lys,

»Fei Gulv, tænd Ild paa Arnen, at jeg kan vorde varm.
 »Jeg hører Støi derude; hvad siger denne Larm?«

Da raabte Hialt' Hugprude: »Hvad? hviler Biark'
 endnu?

»Snart Leirehallerne brænde forfærdet skuer du.
 »Nu gielder det, at vise, hvor høit du Hrolf har kiær.
 »Glem ei, da Røriks Skatte han deelte blandt os hver!
 »Ham Intet var saa kostbart, han det jo Vennerne gav.
 »Ei Guldet saa høit han agted, som Asken i en Grav;
 »Og ingen Herskervælde var ham saa stort til Gavn,
 »Som ærlige Kongerygte, ubesmittede Navn.
 »I Velmagt dydig og deilig og dristig som en Fugl!
 »Os truer Forræderen Hiartvar, dækt af Nattens Skiul.
 »Snart farver Blodet Gaderne paa Nattens friske Snee;
 »Men intet Tegn dog lader af Frygtaglighed see,
 »Thi denne Nats Bedrifter skal lyse stort for Nord,
 »Naar længe vi er raadnet til Støv i svarten Jord.«

»Hvi raaber du, kiække Hialte! saa høit?« var
 Biarkes Svar.

»At jeg er Kongens Svoger, troer du, forglemt jeg har?
 »Troer du, jeg mig unddrager fra denne Heltetvist?
 »Nu griber jeg mine Vaaben; giv kun liden Frist!
 »Nu fast mit Sværd jeg binder over min Brynie blaa,
 »Af Væggen min Øxe tager; jeg har alt Hielmen paa.«
 Saa treen han ud i Natten.

Da kom den tapre Skare,
 Udstyrtende fra Hallen; den agted ingen Fare,
 Skiøndt Fienderne dem trued i voxende større Mængde.

Kongen stod i Døren i vældig Kæmpelængde,
 Som Valens Aand fra Høien. Det staalbedækte Skiold,
 Jernbrynien og Guldhielmen bar den Herre bold.
 Foran ham gik hans Trælle, de havde ham ei forladt,
 Med rygende Fyrrespaaner oplyste de mørke Nat.
 Og efter ham kom hans Skialde; de siunge, Harperne
 slaer,
 Medens ved Fakkelskinnet man saae guldfiammet hans
 Haar

Ned over Brynien svæve. Hans Blik var roligklart,
 I Kæmpehøiren holdt han, forfærdeligt og svart,
 Skofnung, sit vældige Slagsværd. Han smilte mildt,
 og saae

Paa sine giæve Kæmper i skønne Brynier blaae.
 »Nu er da Timen kommen,« han raabte. »Lær os, Thor!
 »Forræderen at straffe, som tæmmes ei med Ord.«
 Han ud i Gaarden traadte til Skaren i samme Stund;
 I Hielmen Falken Habrok, ved Siden Gram, hans Hund.
 Stærkt gnistred Fuglens Øine, Hundens gløded med Blod;
 De ogsaa vilde forsvare Hrolf, deres Herre god.

Men, som en Sky, der bryder kulsort med Torden
 frem,
 Fremgik Forræderskaren fra Nattens mørke Hiem.
 Den sendte tusinde Pile foran med Lynets Vold;
 Da smilte de danske Kæmper, hver holdt for sig sit
 Skiold,
 Og Pilene faldt, som Haglen fra Borgens glatte Tag.
 Da gik en Sky fra Maanen, det blev som høyls Dag.
 Ei sneede det meer og blæste. Den hvide Maane saae
 Med utallige Stierne fra Nattens Mørkeblaa

Dankæmpernes Bedrifter. Fremst i Flokken Hrolf
 Med Sex ved hver en Side — det var de tappre Tolf —
 Gik frem, som i en Ager Høstkarlen, der slaaer Ax;
 Hvor hans Skofnung blinkte, der faldt en Kæmpe strax.
 Med Stagen staalbeslagen Hialte paa Fienden stak;
 Den hvide Snee i Natten Purpurblodet drak.
 Men Biarke brugte sin Øxe, paa raske Nordmands-Viis,
 Indlagde med Elgfrode, med Thorer sig stor Priis.
 Saa kløver Lynet Klippen i Splinter store, smaae.
 Skræk i Fiendernes Ansigt man ved Fuldmaanen saae.
 Da frygted ei Svibdagger noget Spøgelse meer;
 Af Levende gjør han Spøgelser, og høit ad Daaden leer.
 Beigal med hvide Skrammer uddeelte Skrammer stærk,
 Hvitsærk tvang Rosenblodet ud af den hvide Særk,
 Haklang lod Skioldene klinge, men Hardrefil var haard,
 Hvor Steenkløveren hviinte, den bragte Banesaar.

Da kasted de gode Skialde Harpen paa Ryggen snelt,
 Hver drog sin blinkende Glavind, og viste sig ogsaa Helt.
 Ha, hvilken Støien og Raaben! hvilket Vaabengny!
 Da saae de danske Helte Valkyrier i Sky
 Paa Himlens mankede Heste; med Vinger, i Svanehamme,
 Fløi Fylgier, som glædte sig over Sværdenes Flamme;
 Det var, som de sang i Luften: »Frem, danske Kæmper!
 brat.
 »Saa herligt end aldrig hidtil blev feiret en Julenat.«

Kulsorte Skyer daled i Himlens nordre Kant,
 Der flammed de blege Nordlys; men siden saae man grandt
 Thor med de skiæggede Bukke, høit paa sin Lynilds-
 Kærre.

Med Miølnir de danske Kæmper vinked den ædelig
Herre.

Da gik de glade siungende for deres Drot til Thor;
For Overmagten blodige de sank til hviden Jord.

I Mulm Forræderskaren lang Tid forsagt monne staae;
De troede: hvor Biarke kæmped, en Kæmpebiørn man
saae,

Som lagde dem Alting øde. Men Skulde fik fortalt:
Saasnat som Maanen skinte, kom strax en Gyldengalt,
Der kæmpede for de Svenske, der sine Børster skød
Som Pile paa de Danske, og voldte Fienders Død.

Alt blev det tyndt om Kongen; hans bolde Helte sank
I de kløvede Brynier. Den Herre høi og rank
Stod stærk og uforfærdet; og i hans Hielmekam
Sad Falken under Slaget, saa rolig og saa tam,
Som var den støbt af Malmet. Dog funkledede dens Øie.
Intet Sværd sig voved mod Hielmen end, den høie,
Smykt af hiin gyldne Krone. Selv under Seiervinding
Forræderflokken æred den kongelige Tinding.
Men af den lumske Række da brat udstormed Skuld,
Klædt i et kulsort Harnisk; med Vintersneens Kuld
Hun raabte: »Frem, at dræbe den danske Kongeskam!«
Og hug Kong Hrolf i Hielmen.

Da fløi fra Hielmens Kam
Falken med sprættende Vinger. Da var hun Dødens
Brud;
Den satte sig i hendes Ansigt, hug hendes Øine ud.
Og Gram, som Kongen fulgte, den tro, den stærke Hund,

Foer over Huldrens Datter alt udi samme Stund,
Og sønderbeed hende Struben. Der laae nu Tangkiærs
Barn.

Men Hiartvar, som var hildet i hendes Skønheds Garn,
Fortvivlet og forbitret, at hevne sin dræbte Viv,
Jog Freiers gamle Glavind giennem Kongens Liv,
Imedens Hrolf bekymret sin Søster saae forhaant
Af Dyrene selv i Døden. Han havde saa gierne skaant.

Da Konning Hrolf var falden, blæstes der høiti Luur.
Hiartvar i gyldne Rustning steg op paa Gaardens Muur,
Og raabte: »Endt er Krigen, jeg vilde kun Hrolfs Død.
»For meget af Helteblodet her mod min Villie flød.
»Jeg byder Fred og Pendinge, hvo vorde vil min Mand.«
Han kunde meer ei tale, thi mod hans Skiolderand
Klang vrede Danskes Pile. Han biergede sig i Hast.
Da raabte Bodvar Biarke, mens svenske Hielme brast:
»Eia, I ærlige Danske! nu vinker Thor til Lyst.
»Nu kaster Skioldet paa Ryggen, kæmper med nøgent
Bryst!

»Binder Armbaad om eders Hænder, at stærkere de
kan slaae!
»Hver ærlig Mand i Døden sin Konge følge maa.
»Hver træde kiækt mod Fienden, og signe Skiebnen sød,
»At følge sin ædelig Herre, naar hevnet er hans Død.
»Ti døde Mænd i Skioldet Hrolf mig til Hæder gav;
»Ti stærke, levende Svenske jeg offerer paa hans Grav.
»Mig drages ei til Minde, jeg før et Sværds slag saae
»Saa mandeligt og prægtigt; thi rundt i Brynier blaae
»Sig høine de døde Kroppe, som Bierge, hvor jeg stod.
»Men, Hialte, min Hugprude! hvor est du, Fostre god?

Da raabte smilende Hialte: »Her staaer jeg, Foster-
fader!

- »Du kiender vel ei din Hottur paa de forhugne Plader?
- »Af Skioldet et lidet Stykke han har kun i sin Haand.
- »Jeg bløder af mine Vunder. Nu længes stærkt min Aand
- »At skue Hrolf og Signe. Ja ja! ved Maanens Skin
- »Jeg hende deroppe kiender paa Hullet i hendes Kind.
- »Det altid venligt smiilte, det smiilte selv, dengang
- »Jeg Saaret i Barmen bored med Gyldenhialte lang.«

Saa taled de blege Kæmper i Livets sidste Færd.
De matte Hænder ei længer kunde løfte tunge Sværd;
Men Ingen voved at nærme sig Biark' og Hialt' i Døden.
Støttende sig til Sværdene, de stirred i Morgenrøden
Med de halvbrustne Øine. Da kiækt gik Rude frem,
Farvel sin Husbond at sige; slet Ingen hindred dem.
Hun tog ham ømt i Favnen. Da spurgte han hende vildt:
»Seer du ei Odin Gamle? Han meget Blod har spildt.
»I Fald jeg Trolden træffer, jeg giver ham hans Rest.
»Jeg frygter ei hans Gugner og ei hans hvide Hest.« —
»O, vend dit Sind til Gimle, du min trofaste Helt!«
Sagde den ædle Rude. Besindigheden snelt
Igien fik gode Bodvar. Han sukked: »Læg mig hen
»Ved Træet hos min Konge! Hielp saa min blege Ven!
»Thi gaae han selv ei mægter. Dog end jeg skielne kan,
»Varmt af mig Blodet rinder; jeg dør som ærlig Mand.
»Nedlæg mig ved Hrolfs Hoved! Hialte, min Fostre god!
»Du trænger ogsaa til Hvile, synk ved din Herres Fod.
»Om Ravn og Ørn end siden paa Marken vort Kød
fortære,
»Hvad skader det? Vi blegne med Troskab og med Ære.«

Disimellem Vøggur med fem hundrede Mand
 Fra Roskild hurtig iled. Han tænkte: »Hrolf ei kan
 »Jeg ene dog forsvare; men kom jeg tidlig nok,
 »Da skal jeg gjøre Fyldest for Kongen med min Flok.«

Saa ilte han, den Frækne, med et uroligt Sind,
 Tidt drog han dybt sin Aande, stærkt brændte Heltens
 Kind.

Han vilde saa gjerne redde Hrolf fra Forræderdød,
 Men frygted at forsinkes. Giennem Skoven brød
 Han tidt, hvor den var tykkest, for ei af Fiender at sees.
 Den blanke Hielm og Brynien i Natten tykt besnees,
 Og Qvistene rev hans Ansigt. Det mærkte Vøggur ei,
 Han ønskede Flokken Vinger kun paa den sene Vei.
 Nær havde de sig forvildet i Nattens Mulm i Lunden;
 Da skinte Maanen atter, igien var Veien funden,
 Men, ak disvær! en Omvei der var i Mørket giort.
 Alt Morgenrøden gløded klart hen paa Leireport.

Da de den øine kunde fra Krattet paa en Brink,
 Han saae det sorte Banner, forstod sin Smaadrengh Vink.
 Thi Vøggur havde Pilten befalt: i Borgens Taarn,
 Saalænge Kongen leved, skulde der, som tilforn,
 Det røde Banner vaie; men strax, naar Hrolf var død,
 At sætte sorten Mærke til Varsel, Helten bød.
 Nu skinte Morgenrøden hen over hviden Snee,
 Det sorte Banner flagred. Da følte Hiertevee
 Den ærlige, bolde Svenske. Han græd et Øieblik;
 Men snart igien sin Fatning, sit Heltmod han fik.
 Han vendte sig mod Flokken, og raabte: »Giver Tid!
 »Nu haster det ei længer; dog endt er ei vor Strid.

»Nu lader mig gaae alene! Men seer I atter hist
 »Røden Banner vaie, da bryder Skovens Qvist,
 »Fremstyrter af eders Baghold, og hugger Fienden ned!«

Af Samvittigheden Hiartvars Hierte leed,
 Da han var Seiervinder; de mange tappre Mænd,
 Der faldt for deres Konge, han ønskede Livet igjen.
 Han følte slig en Skares uskatteerlige Værd,
 Og raabte: »Leirekæmper, som paa dette Sværd
 »Vil Troskabseden sværge, jeg Freden gierne skienker;
 »Paa fordums Tvist og Fiendskab jeg ikke længer tænker.
 »Har Skiebnen Nogen sparet, som ei Hrolf Krake
 fulgte?«

Vøggur nu ikke længer for Hiartvar sig dulgte,
 Han traadte frem, og raabte: »Jeg blev tilbage, jeg.
 »Da dog jeg er en Svenske, fandt jeg det nødigt ei,
 »Til Odin Hrolf at følge; det var ei Døden værd.
 »Thi vil jeg Troskab sværge. Ræk, Hiartvar mig dit
 Sværd.«

Hiartvar, som kiendte Vøggur, blev hierteglad.
 Slig Helt

Han havde neppe haabet at vinde; derfor snelt
 Han rakte ham sin Glavind, at brat den unge Mand
 Paa Odden kunde sværge, som Brug var i hans Land.
 Vøggur betragtede Sværdet med stor Opmærksomhed;
 Derpaa han saae paa Hiartvar, og sagde: »Naar en Ed
 »Kong Hrolf man svor i Leire, da rakte han hvergang
 »Ei Kæmpen Sværdebladet, men Sværdets gyldne Fang,
 »At han det kunde gribe. Det Tillid var og Ære;
 »Det vidned: Vaaben skulde man tro for Kongen bære.«

Hiartvar rakte Vøggur den hellige Glavind brat.
Med sine baade Hænder tog den da Kæmpen fat,
Og qvad: »Hvis ret jeg mindes, er dette det samme
Sværd,

»Som du af Luerne frelste ved Adils' Nidingsfærd,
»Kort før ham Guderne straffed; ja, det er Freierns Væрге,
»Hvorpaa trofaste Fædre steds Eden maatte svæрге.
»Det er den samme Glavind, hvorpaa du Eden svor,
»Hrolf Krakens Mand at vorde — og dog du brød dit Ord.
»Velan, jeg sværger Eden — det er din egen Bøn —
»Og giver dig, Forræder! din velfortiente Løn.«

Med disse Ord han Drengen paa Taarnet gav et Vink,
Da vaied det røde Banner, og snelt med Lynets Blink
FoerSværdet i Hiartvars Hierte. Han faldt. Da Vøggur loe,
Og raabte: »Hugger, stikker! Jeg er i Døden fro,
»Jeg hevnet har min Konge, jeg opfyldt har min Ed.
»Naar jeg er død, da lægger mig hos min Herre ned!«
Omringt af hundrede Klinger, han brugte Freierns Sværd,
Da brast det i hans Hænder — det var den sidste Færd.
Da sank den ærlige Svenske, som hørte til de Tolf,
Ved Biarkes, Hialtes Side ned hos den døde Hrolf.

Jeg har ei meer at siunge, mit Helteqvad er endt.
Paa Baalet blev Hrolf Krake med sine Kæmper brændt.
Fuldeligt blev han hevnet af tappre danske Mænd;
Den svenske Hær af Landet joge de flux igien.
Til Konge valgtes Hother; det var en Herre mild,
Dog ligned han Hrolf Krake, som Vandet ligner Ild.

Thi Vandet har ogsaa Kræfter, men størst er Ildens Kraft.
Han var en tapper Høvding, han brugte Sværd og Skaft.
Men, Hrolf! dit Kongehierte, hvor fandtes det saasart?
Du haver dig som en Stierne blandt Skyer aabenbart.
Du vilde tvinge Viisdom ind i en grusom Tid;
For mægtig var din Fiende. Men herlig var din Strid,
Og skønnere var dig Døden, dit Fald i gamle Leire,
End siden for mangan Anden de største Helteseire.
Nu hviler du i Høien ved Biarkes, Hialtes Side,
Samt hos den ærlige Vøggur; og naar i Vesterlide
Den gyldne Sol neddaler, og skinner paa din Brink
Udi det viftende Vaargræs med rosenrøde Blink,
Da føler Vandringsmanden, naar Høien forbi han gaaer,
Sig smeltet af en Veemod, som selv han ei forstaaer.
Men Skialden vel forstaaer den: det er din Helteaand,
End bunden til kiære Danmark med et usynligt Baand.
Du svæver, som en Fylgie, med hver en Konge god,
Som arvet har dit Hierte, din Viisdom og dit Mod.
Og pløied endogsaa Bonden din Høi ned i sin Mark,
Udsletted Tidens Finger paa Skiold og Steen og Bark
Alt, hvad om dig er tegnet — i danske Hierter staaer
Dit, dine Kæmpers Minde; det evigt ei forgaaer.
Naar Vaaren skienker Blomster, i Høst ved Leers Klang
Skal Nordens ærlige Sønner gientage høit din Sang.

The first part of the history is a general account of the
 state of the world at the beginning of the world, and
 the progress of the human race, from the first
 pair of man and woman, to the present time. It
 is divided into three parts, the first of which
 contains the history of the world from the
 beginning to the time of the deluge, the second
 from the deluge to the time of the birth of
 Christ, and the third from the birth of Christ
 to the present time. The second part of the
 history is a particular account of the history of
 the Jews, from the time of the birth of
 Moses to the time of the birth of Christ. The
 third part of the history is a particular account
 of the history of the Christians, from the
 time of the birth of Christ to the present
 time. The fourth part of the history is a
 particular account of the history of the
 Mohammedans, from the time of the birth of
 Mohammed to the present time. The fifth part
 of the history is a particular account of the
 history of the Infidels, from the time of the
 birth of the first pair of man and woman to
 the present time. The sixth part of the
 history is a particular account of the history
 of the world, from the time of the birth of
 the first pair of man and woman to the
 present time. The seventh part of the history
 is a particular account of the history of the
 world, from the time of the birth of the first
 pair of man and woman to the present time.

ØRVARODDS SAGA.

ET OLDNORDISK EVENTYR.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

1.

Ørvarodds Fødsel.

Grim Loddenkind, en mægtig Mand paa Rafnista i Halogaland, var gift med Lofthena, en Datter af Harald Herse i Vigen. Da Harald døde, reiste Grim med sin Hustru, uagtet hun var høifrugtsommelig, ned til Vigen, for at skifte Arven. De styrede langs Kysten; da de kom uden for Gaarden Berurjoder, fik Lofthena Ondt. Der boede en rig Bonde, som hed Ingjald, hans Kone Aløf. De havde en lille Søn, hed Asmund. Ingjald tog vel imod de Fremmede, og Lofthena fødte et deiligt stort Svendbarn, som Faderen overøste med Vand, og kaldte Odd. Efter faa Dages Forløb kom Lofthena sig snart; men hverken hun eller Grim brøde sig meget om Barnet. De talde bestandig om den store Arv, de skulde have i Vigen, og maaskee ginge glip af, hvis de tøvede for længe. Ingjald og hans Kone vare vennesele Folk; dem tyktes, en slig Gave, som et deiligt Barn, var meer, end Guld. Dog taug de, for ei at krænke Giestevenskabet.

Da de Andre skulde reise, og Lofthena beklagede sig over, hvordan hun skulde faae det nyfødte Barn

frem og tilbage fra Vigen til Halogaland, sagde Ingiald: »I have budt mig Kostbarheder og Penge for »min Giestfrihed; men Giestfriheden var ikke længer »fri, hvis den lod sig kiøbe, som en Træl. Dog eie »I Noget, hvilket jeg vilde skatte høiere, end Penge, »hvis jeg fik det.« — »Hvad er det?« spurgte Lofthena. — »Her løber min lille Asmund om paa Gulvet,« svarede Ingiald, »og har ingen Legebroder. »Lader mig beholde Barnet hos mig, saa vil jeg knæ»sætte og opdrage Odd. Det varer vist ikke længe, »før han i Væxt og Førlighed har indhentet Asmund; »thi jeg kan see paa ham, han har sat sig for at »vorde en Kæmpe.« Lofthena tog med Glæde mod dette Tilbud; Grim derimod var noget mere seen, som altid, naar han skulde beslutte sig til Noget. Han gik hen til Vuggen, og betragtede Barnet, i det han tillige overveiede alle de Udgifter og Uleiligheder, som han vilde spare, hvis Ingiald tog sig af Barneopdragelsen. »Hvad siger du, Odd?« spurgte han med en enfoldig leende Mine, »vil du blive hos den »fremmede Mand?« Barnet gav, som man vel kan tænke, intet Svar endnu; men det betragtede Faderen med et Par Øine, som gjorde ham ganske vred, fordi han troede, deri at læse den dybeste Foragt. »Velan,« sagde han, »Lofthena! lad Ingiald beholde Odd; han »seer ikke paa os Rafnistafolk med venlige Øine.«

Saa droge Grim Loddenkind og Lofthena hen at skifte Arv, og derfra hiem. Odd blev hos sin Fosterfader Ingiald og den lille Asmund paa Berurjoder.

2.

Odds Barndom.

Hos Ingiald havde Odd nu været i sex Aar. I Størrelse og Skønhed fandtes intet Barn hans Lige. Asmund var to Aar ældre, ogsaa fager; men han kunde ikke sammenlignes med Odd. Der var imellem disse Børn stort Venskab, saa de aldrig skiltes ad. En af deres bedste Lege om Sommeren var at finde Fuglereder i høie Træer. En Dag kom Odd hjem alene med en smuk Fugl i et Buur, som han selv havde flettet af Vidier. Da Fosterfaderen spurgte ham om Asmund, smilede han, og sagde: »Aldrig havde jeg troet, Asmund var saa doven en Dreng. Han vilde klavre op efter Fuglereden, og faldt ned i Græsset. Der lagde han sig til at sove, og det hialp ikke, alt hvad jeg ruskede i ham. Jeg tog Fuglen, og da han ikke vilde gaae med, og ikke svarede mig, blev jeg vred, og gik alene hjem. Men nu vil jeg dog gaae ud og hente ham.«

Faderen fattede Mistanke, og fulgte Odd. I Birke- og Gran-Skoven stod nogle store Egetræer. Under en gammel Eeg med en tyk Stamme laae Asmund bleg og afsiælet. Faderen, som elskede sit Barn høit, gjorde Miner, som Odd endnu aldrig havde seet, og store Taarer trillede Gubben ned i Skiægget. Odd begyndte nu ogsaa at blive urolig, og spurgte om, hvad der fattedes Asmund. — »Han er død,« svarede Faderen. — »Hvad er det, at være død?« — »Han lever ikke meer iblandt os her. Han er fløiet

»til Vanaheim, hvor alle Smaabørnene komme.« —
 »Seer jeg ham da aldrig mere her?« — »Nei!« —
 »Og naar jeg er voxen, bliver en Helt, falder i Kamp,
 »og kommer til Odin, er da min Fostbroder Asmund
 »endnu et lille Barn i Vanaheim, og kan jeg besøge
 »ham der?« — »Det haaber jeg,« svarede Ingiald.
 Odd gav sig høit til at lee. Thi det var en Besyn-
 derlighed ved ham fra Barnsbeen: han græd aldrig,
 naar han var bedrøvet, og loe aldrig, naar han var
 glad; men naar han var hiertegreben af dyb Sorg,
 da skoggerloe han. »Jeg har hørt,« sagde han, »at
 »de voxne Fostbrødre ofte følges ad til Valhal; synes
 »dig ikke, at jeg ogsaa skulde følge Asmund til Va-
 »naheim?« — »Nei!« svarede Ingiald. Men han
 kunde ikke indlade sig meer i Odds barnagtige Tale,
 thi han var mod i Hu over sin Søns Død.

Asmund blev nu bragt hiem, og da Moderen
 hørte Ulykken, græd og jamrede hun. — »Den Hylen
 »gidder jeg ikke hørt,« sagde Odd, og gik ud i Sko-
 ven igien. Moderen klagede over hans Følesløshed
 og Utaknemmighed; men Faderen sagde: »Lad ham
 »gaae! Han vilde døe med sin lille Fostbroder. Odd
 »skal erstatte mig Asmunds Forliis.«

Henimod Aften kom Odd hiem igien. Han havde
 gjort en Leerkrugge, usselt sammensat af de bitte
 Hænder; den satte han paa Bordet for Moderen. —
 »Hvad skal det betyde?« spurgte hun. — »Det er
 »Asmunds Askekrugge, og under Træet, hvor han faldt,
 »har jeg sammenslæbt en stor Mængde Qviste, der
 »ville vi brænde ham.« Da tog Moderen Odd i Favn,
 hulkede, og raabte: »Du er en god Dreng, du skal

»være mig i Asmunds Sted.« Men Odd sprællede paa Qvindens Knæ for at komme ned, og sagde: »Hvordan kan Een blive To? I hans Sted faaer du »Ingen, før du faaer en Søn igien. Men jeg kan ikke »lide ham. Han ligner ikke Asmund. Herefterdags »vil jeg lege alene.«

3.

Odd besøger sine Forældre.

Da Odd var tyve Vintre gammel, var han saa stor og skøn, at der ikke fandtes hans Lige. Nu vilde han dog engang see sine Forældre, og faae sin Fader til at udruste sig et Skib, at han kunde drage paa Vikingstog. Ingiald sagde: »Det vil holde haardt; »thi Pengene sidde faste paa din Fader. Skal det »skee, maa du gøre ham et Forslag, der giver Sand- »synlighed for rigt Bytte. Men jeg vil give dig »et Raad: foreslaa ham at udruste et Skib til Biar- »meland! Der kan du med Lethed gøre stort Bytte, »og lov saa din Fader, at du vil dele med ham! »For hvad du vinder, kan du selv udruste flere Skibe »til hæderlige Tog.«

Odd tog Afsked med sine Pleieforældre, og reiste til Halogaland. Da han treen ind i Hallen, hilste han Forældrene, uden endnu at give sig til Kiende. Hans rige Pleieforældre havde vel udstyret ham. Han

havde en rød Skarlagenskiortel paa, smukke Strømper og Skoe, et Baand om Hovedet, hvorfra de lange gule Haar flagrede ham over Skuldrene; et Pilekogger paa Ryggen, Bue i Haand. Thi Odd var bleven en saa stor Bueskytte, at hans Lige ikke fandtes. Almue troede, at en Hex havde skienket ham nogle Pile, der altid traf, naar de fløi fra Buestrængen, og naar de havde truffet, fore tilbage i hans Kogger igien. Derfor kaldte man ham Ørvar- eller Pile-Odd.

Forældrene vidste i Førstningen ikke, hvo den fremmede Mand var; men Moderen kiendte ham igien paa Øinene, der vare ligesaa store og blaae, som hendes egne. Hun var vant til at speile sig i den stille Sø, og var saare indtaget af sin egen Skønhed. Nu blev hun glad ved at see sin Søn igien som en fager, velvoxen Ungersvend, der lignede hende. »Kiender du ham ikke?« spurgte hun Manden. — »Hvordan skulde jeg kiende et Menneske, jeg aldrig »før har seet for mine Øine?« — »Kiender du ikke »dit eget Barn? Seer du ikke, han ligner mig?« Nu faldt det Grim som Skæl fra Øinene, og han omfavnede sin Søn. Moderen vilde kysse Odd; men han sagde but: »Lad os bie med det, til vi blive lidt »nærmere bekiendt sammen!« — »Nu ligner han dig »slet ikke meer paa Øinene,« sagde Grim. -- »Han »er vred,« svarede Lofthena, »fordi vi hidtil saa »lidet brøde os om ham; men snart ville vi ind- »hente det Forsømte.« Odd sagde, han var kommen, for at bede sin Fader om et Skib til Biarmeland. Da Grim hørte, han vilde hente Guld og Sølv fra Biarmerne, blev han glad, og lovede at staae ham bi

i Raad og Daad. — »Jeg behøver intet Raad,« svarede Odd; »hidtil har jeg maattet raade mig selv, »og Daaden maa jeg ogsaa udføre selv, hvis den skal »lykkes. Men et Skib med udsøgt Mandskab behøver jeg, hvis Færden skal iværksættes; og vil du »give mig det, saa deler jeg Hælften af Byttet med dig.«

Grim lovede ham det, hvis Seidkonen Heid spaaede Godt om dette Ærinde. — »Hvad er det for en »Seidkone?« spurgte Odd. Grim fortalte nu sin Søn, at det var en saare klog Vølv, der drog omkring i Egnen, for at forkynde Folk deres Skiebne; hun kom nu ogsaa i Aften her til Gaarden med et Følge af Svende og Møer, der istemte hendes Sange. Hvis hende tyktes godt om Færden til Biarmeland, saa vilde han udruste et Skib til Odd.

»Altsaa paa slig Kiærlingesnak kommer det an,« sagde Odd, »om jeg skal vorde Helt, eller ei? Jeg »beder dig, Faer min! agt dog ikke paa slig Daarlighed. Her løbe saamange Bedragersker omkring, »for at vildlede Almuen, for at nyde godt af deres »Giestebud, og skille dem ved deres Penge. Til Gien»giæld fylde disse Qvinder Folks Hierter med Angst »og Mismod. Mig tykkes, en af de bedste Gaver, »hvormed de rige Guder have forsynet os Mennesker, »er Uvidenheden om vor Fremtid. Jeg troer slet »ikke, at vor Skiebne er forud bestemt; ellers vare »vi jo kun Brikker paa Gudernes Skaktavl, og Lykke »og Ulykke vare i Grunden lige gode og slette, siden »vi ingen virksom Deel selv toge deri. Jeg siger »dig, jeg vil aldeles Intet vide af denne Qvinde;

»kommer hun til mig med sine Spaadomme, saa vil
 »hun ikke takke mig for sin Løn.« Faderen svarede:
 »Jeg hører i din Tale Frugten af din Pleiefaders
 »Omgang; thi han troer hverken paa Guder eller
 »Jetter.« Ørvarodd sagde: »Jeg troer paa Guder,
 »men ikke paa gamle Kiærlinger.«

4.

Spaadommen.

I det samme gik Døren op, og Giesterne og Husets Folk kom ind, og satte sig i Hallen paa Bænkene. Derpaa hørte man en Lyd af Trommer og Piber, og den gamle Vølv traadte ind ved sin Stav, fulgt af Svende og Møer, af hvilke nogle opførte en underlig Dands, medens de andre spillede og trommede, alt hvad de kunde. Der blev nu baaret Mad og Drikke omkring; og da Alle vare rigeligen mættede og vederqvægede, begyndte Spaadommen, som gik ud paa at de Fleste fik Løfte om hvad de ønskede.

Den Eneste, der ikke brød sig om Vølven, men sad i Krogen paa Bænken, og hyllede sig i et Biørneskind, saa man ikke kunde see ham, var Ørvarodd.

»Hvo er det, der bevæger sig saa urolig der under
 »Huden i Ovnkrogen?« spurgte Vølven; »er det et
 »Dyr eller et Menneske?« — »Det er min Søn Odd,«
 svarede Grim, »der ikke kan lide dig, og Intet vil

»vide af sin Skiebne.« Ved Vølvens Ord havde Odd forbitret draget Biørneskindet fra sit Ansigt, der var saare fager, og de tykke gule Lokker slyngede sig vildt omkring hans høie Pande og røde Kinder; men Munden fortrak han med et fælt haanligt Smiil. — »Da behøver han ikke at være bange for mig,« sagde Qvinden; »thi efter hvad jeg læser i hans Ansigt, vil jeg neppe sige ham Noget, som han ikke lyster at høre.« — »Est du gal, Kiærling?« raabte Odd; »troer du, jeg frygter for en tandløs Hex? Men bliv mig fra Livet med dine Spaadomme, ellers gaaer det dig ilde.« — »Ei bekymrer jeg mig om din Trusel,« sagde Heid; »din Skiebne skal ikke holdes hemme-«
»lig.« Derpaa istemte hun følgende Qvad:

Hvor du end i Verden drager,
Ungersvend, saa stærk og fager!
Asa-Thor dit Liv bevarer
Seirende for alle Farer.
Dybt i Fienders Hierter ile
Fra din Bue dine Pile.

»Det var en god Spaadom,« sagde Odd, og slog Kiærlingen i Næse og Mund, saa Blodet randt.

Vølven brød sig ikke derom, men gav sig til at dandse med de Andre ved Pibe- og Tromme-Lyd. Derpaa standsede hun for Ørvarodd, og qvad atter:

Hundred Aar vel skal du blive,
Fiernt af Landet dig begive;
Men tilsidst dog skal du drage
Til dit Fædreland tilbage.

Da du hurtig Døden fanger
 Fra din Faxe, fra din Ganger,
 Som du daglig gav sit Foder
 Som et Barn paa Berurjoder.
 Der den dig til Tak for Føden,
 Ørvarodd! skal volde Døden.

Med disse Ord dansede Spaaqvinden ud af Hallen med samt sit Følge, da hun vel frygtede en bedre Betaling for den nye Spaadom. Alle vare glade og tilfredse, og Faderen syntes, at Odd ogsaa maatte være det. Naar man kunde leve i hundrede Aar, meente han, saa kunde man vel lade sig slaae ihjel af en Hest. — »En hæderlig Død«, sagde Odd, »er mere »værd, end et langt Liv; men jeg har sagt eder det, »jeg agter ikke denne Qvindesnak.«

Derpaa blev Gildet fortsat, og nogle Dage derefter reiste Odd tilbage, for at tage Afsked med sine Pleieforældre, medens Faderen lod ham bygge et Skib til Biarmelandsfarten.

5.

Om Hesten Faxe.

Da Odd kom hjem til Berurjoder, var han nedslaaet, hvilket hans Pleieforældre ikke kunde forstaae, da Alting var gaet ham efter Ønske. Vølvens Spaa-

dom fortaug Odd. Det Første, han gjorde, efter at have hilst paa Ingiald og Aløf, var at skynde sig ud i Stalden. Der stod Faxe i sit Spiltoug, den deilige store skimlede Hingst. Ingiald havde faaet den som Føl fra Jylland, og foræret Odd den som Dreng. Faxe voxte endnu hurtigere, end Odd, og blev en Hest af overordenlig Styrke. Da Odd selv var stor, red han heller den, end de sædvanlige, vel raske og stærke, men dog smaae og uanseeligere Nordbagger. Faxe elskede ham igien; den slikkede hans Haand, naar han lagde den Bidselet i Munden, og forstod Alt, hvad han sagde til den.

I Dag stirrede Odd Faxe i de skønne lyse Øine, derpaa kyssede han den, og sagde: »Den slemme »Hex har villet sætte Ondt for dig, Faxe! men det »skal ikke lykkes hende at forstyrre vort Venskab.« Derpaa sadlede han Hesten, og bød Trællen følge med paa en lille Kleppert.

Odd red ud i Skoven; det var en lys Høstaften, Fuldmaanen skinnede. Odd red en lang Omvei, og standsede paa Tilbageveien under den store Eeg, hvor han steg af, og bandt Hesten ved en Green. Han satte sig i dybe Tanker hen paa en Steen. Pludselig vaagnede han, som af en Drøm, og raabte: »Er dette »ikke det samme Træ, hvorfra min lille Fostbroder »faldt og slog sig ihjel?« — »Jo,« svarede Trællen. I det samme gav Faxe sig høit til at vrinske. Odd saae forfærdet i Veiret, og Gangeren, som stod i Fuldmaanens lyse Skin, med mørke Træskygger til begge Sider, vrinskede igien, stirrede hen paa Odd, og nikkede selsomt med Hovedet. Som et Lyn foer Odd

op fra Stenen, drog sin Daggert, og stødte den dybt ind i Bringen paa Faxe, saa den skønne Hest strax styrtede død til Jorden. — »Hvad gjør du, Odd?« raabte Trællen forskrækket; «dræber du dine bedste »Venner? Saa er vel ogsaa snart Raden til mig.«

»Det kommer af disse nederdrægtige Spaadomme,« raabte Odd. »Den gamle Hex har fortryllet mig. Hun »spaaede, at Faxe skulde vorde min Bane. Denne »Tanke var mig utaalelig. Jeg havde ingen Ro paa »mig, før jeg fik Spaadommen tilintetgiort.« — »Men »det skulde jo først skee om hundrede Aar,« sagde Trællen, til hvem Odd var vant at yttre sig i Fortrolighed, og som havde frit Sprog med ham; »hvor»ledes kunde dog du, der ellers er saa snild, lade »dig daare af slig taabelig Snak? Et Menneske kan »vel leve hundrede Aar; men naar har du hørt, at »en Hest lever halv saa længe?« — »Der seer du,« svarede Odd: »Hexen har havt sit Spil; thi jeg pleier »dog ellers hverken at være gal, eller utaknemmelig. »Lad os nu begrave Faxe under Træet her! Jeg »glemmer ham aldrig. Men lad os glemme denne »Tildragelse; thi den vorder mig til Vanhæder.« Derpaa jordede de Faxe, og ginge hjem.

Den hele Aften sad Odd taus, og vilde ikke nyde Noget af den Mad, hans Fostermoder satte for ham. Da de trængte ind paa ham, og vilde vide Aarsagen, raabte han tilsidst: »Jeg har ingen Madlyst, fordi jeg er en Morder. Jeg har dræbt en af mine bedste »Venner uden Aarsag, uden Fornærmelse, til Løn for »al den Tieneste, han i lang Tid viste mig.« Moderen slog forbauset og bedrøvet Hænderne sammen, og

spurgte om den Dræbtes Navn; Faderen lovede strax at betale Mandebod for Odd. Da Odd nævnte Faxe, lœ Ingiald, Alœf faldt der en Steen fra Hiertet, og hun sagde: »Frei være lovet! Det var dog kun en »Hest.« Odd sprang op fra Bordet, og raabte: »Du »taler, som du har Forstand til. Slig en Hest er bedre, »end mange Snese Mennesker.«

Dermed løb han ud i Skoven, blev borte den hele Nat, og kom først hiem tre Dage derefter, da de troede, der var tilstødt ham en Ulykke, og havde opgivet Haabet om at see ham mere. Nu var han rolig og munter. Han bad Pleiemoderen om Mad, og spiste Alt, hvad hun satte for ham, med overordenlig Graadighed. Alœf lœ, og sagde: »Man skulde troe, du »havde fastet i tre Dage.« — »Det har jeg ogsaa,« sagde Odd.

6.

Biarmelandsfarten.

Da Skibet var udrustet, gik Toget til Biarmeland. En gammel Mand, Sigurd, drog med, for at være den unge Odd behjælpelig i Raad og Daad, hvad Faderen endelig vilde. — »Nu, saa lad os da høre dine »Raad!« sagde Odd en Dag, da der var Vindstille, og de sadde rolige i Løftingen. — »Jeg tænker paa,« sagde Sigurd, rystende paa Hovedet, »det er godt nok,

»at du drager til Biarmeland, Odd! der kan man
 »paa Markederne tilforhandle sig de herligste Skind,
 »og siden sælge dem med stor Fordeel. Men saa
 »skulde din Fader givet os flere Penge med; thi for
 »hvad vi have, kunne vi ikke indkiøbe noget Klække-
 »ligt.« — »Hvor meget have vi da?« spurgte Odd.
 »Jeg overlod de Sager til dig; vor Raadgiver bør
 »ogsaa være vor Skatmester.« — »Oprigtig talt, han
 »gav os slet Intet med,« svarede Raadgiveren. —
 »Sigurd!« raabte Odd, »det er lige meget. Jeg er
 »ingen Kiøbmand, og vil ingen være. Jeg er vis paa
 »at man kunde narre mig lige op i Øinene, hvis jeg
 »bestemte mig til denne Haandtering, og jeg vilde
 »holdes for en Taabe af Folk, hvis Forstand dog
 »ikke rækker længer, end deres Alen, og hvis Sind
 »og Hu ikke gaær dybere, end Guldet i deres Lomme.
 »Jeg reiser ikke efter Skind.« — »Hvordan faaer du
 »da Penge?« — »Det er just dem, jeg reiser efter,
 »Sigurd! Det er den Vare, jeg vil hente; og den
 »behøver jeg ikke at sælge, for at komme til Velstand,
 »thi den er baade Vare og Betaling paa een Gang.
 »En Vikingsmand har fortalt mig, at Biarmerne have
 »en Høi, hvor der er ligesaa mange Penge, som Muld.
 »De lægge et Guld- eller Sølv-Stykke deri, hvergang
 »et Meneske fødes eller dør. Paa den Maade an-
 »vende disse enfoldige Skrællinger det ædle Malm,
 »der gives dem for deres Graaværk. Denne Høi ville
 »vi gieste, Sigurd! og jeg er vis paa at Biergværket
 »giver et rigt Bytte uden stor Umag.«

De seilede nu afsted, og om deres Reise veed
 man Intet, før de kom til Biarmeland, og seilede

med Skibet ind i Vina-Aa. Saasnart Biarmerne saae dem, kom de løbende ned til Stranden med deres Graaværk. Odd lod, som om han havde mange Penge, og gjorde store Bestillinger til næste Dag. Men Hovedsagen var at faae at vide, hvor Høien stod, der skiulte Sølv og Guld. Tale med disse Mennesker kunde han ikke, og ingen af hans Mænd forstod deres Sprog. Den forsigtige Fader havde reent glemmt at give ham en Tolk med, som dog ikke havde været vanskelig at faae, og det var ogsaa undgaaet den gamle Raadgivers Opmærksomhed. De smaae Mænd taledede meget ivrigt til dem, medens de frembød deres Varer; men det forekom Odd som en Fugleqviddren, naar de sladdrede i Munden paa hverandre.

Lykkeligviis var der Een iblandt Biarmerne, som kunde Norsk; til ham yttrede Odd, de skulde komme i Morgen igien med flere Skind, saa kunde Handelen begynde. Da de vare borte, sagde Odd: »Der er nu »intet Andet for, end at snige os op i Land, naar »Mørket falder paa. Jeg maa see at fange denne »lille Mand, der taler vort Sprog; han maa sige os, »hvor Høien stander.«

De ginge i Land, velbevæbnede, og fik i Skoven Øie paa en stor Skale eller eenlig Bygning, hvor der var Lystighed. Odd kigede giennem Dørsprækken, og i det han glad vendte sig til sit Følge, sagde han: »Skuld bringer Lykke: der er min Mand, han er »Skaffer og Skienker ved Gildet. Der er ikke Flere »end ti Gange saa mange, som vi. Dem kunne vi »nok faae Bugt med. Nu maa jeg strax fange min »Tolk paa en Maade, der skaffer os Ærbødighed hos

»disse Biarmere, der ere ligesaa feige, som smaae af
»Væxt.«

Med disse Ord aabnede Odd Døren til Skalen, gik hen til Skafferen, og uden at sige et Ord, tog han ham, og kastede ham paa Skulderen, som en Lastdrager sin Sæk, hvorpaa han gjorde Tegn med Haanden, at Biarmerne skulde gaae af Veien, at han kunde komme ud med Karlen. Biarmerne vare ikke tilfredse med at miste deres Skaffer, og vilde spærre Odd Veien, hvorfor denne, der ikke vilde slippe sit Bytte, var nødt til at gribe Skafferen ved Benene, bruge ham som Kølv og slaae med ham til Høire og Venstre, for at komme ud til sine Landsmænd.

Biarmerne vovede ikke at forfølge den store, stærke Mand, der saae ud mellem dem, som en Høstkarl, der slaarer Hø. Da Odd var kommen ud med sin Fange, kastede han ham paa Skulderen igien, og løb ned med ham til Skibet, før Biarmerne havde fattet sig af deres Forundring. Her gav han Tolken noget varmt Øl at styrke sig paa, og bad ham meget undskyldte den Maade, han havde gjort hans Bekiendtskab paa, hvortil Nød, som bryder alle Love, havde tvunget ham.

Tolken, der selv var en Nordmand, takkede Odd med mange Haandtryk, for at han paa denne Maade havde befriet ham fra sit Fangenskab, og pryglet Biarmerne med ham, til Straf fordi de havde gjort ham til deres Opvarter og Træl. Han sagde Odd, hvor Pengehøien stod, men raadte ham for det første at lægge længer fra Land, og at komme om nogle Nætter igien, naar Biarmerne ikke ventede det, for

at de ei skulde skade ham med deres Trolddom og giftige Pile.

Efter denne Aftale kom Odd igien tre Nætter derefter, og traf Tolken paa Strandbredden, der førte ham og hans Staldbrodre gjennem Skov og Fieldkløfter mange Omveie, indtil de kom til Høien, hvor Guldet og Sølv et laae. Høist forundrede bleve de, da de i hver Skulv Jord næsten fandt ligesaa meget Guld og Sølv, som Muld. Odd bød nu sine Folk at sigte Muldet fra Pengene, og gjøre Pakker saa store, som Enhver med Lethed kunde bære; selv tog han een, tre Gange saa stor, som de Andres. Men da de nu skulde til at gaae, savnede de Skafferen. Odd satte sig paa Høien, gav sig høit til at lee, og sagde: »Det er ikke første Gang, at Gridskhed efter Liggendefæ »bringer Mennesket til sin Undergang, naar den først »har forvirret ham Sind og Sands. Hvor kunde jeg »stole paa et Menneske, som jeg først havde behandlet »med saa stor Forsmædelse? Nu henter han sine »Biarmere; de snige sig bag paa os, og hverken vor »Rigdom eller overlegne Styrke kan hielpe. Som en »ædel Ganger overfaldes af Bremser, falde vi for »disse Nidingers giftige Naale. Uden Bedrift, uden »Hæder, uden Skialdeqvad! Vore Frænder ville kun »omtale os som forvovne Galninger. Vi dræbes, som »Fofner, paa Guldet; men det er desværre ingen Sigurd, »som fælder os.«

Som han sagde dette, lagde han en Piil paa Buestrængen, thi han saae Skafferen komme snigende langt borte, og raabte: »Tag din Straf, Niding!« Men Skafferen kastede sig plat ned paa Jorden, saa Pilen

fløi ham over Hovedet, og inden Odd kunde sende en anden Piil, raabte den Fremmede: »Du dræber dig selv, hvis du dræber mig. Jeg er ikke mine Landsmænd utro; Alt, hvad jeg har gjort, er skeet for »at hielpe eder.«

Nu erfarede Odd, at Stein (saaledes hed den Fremmede) kun havde forladt ham, for at bringe Biarmerne paa Vildspor. Han havde fortalt dem, at han havde lokket Odd og hans Følge hen i en Biergkloft, hvor de vare styrtede ned i Afgrunden og omkomne. — »Men«, sagde Odd, »ville de nu dog ikke fatte Mistanke, og udstille Nattevagter?« — »Nei,« svarede Stein, »de ere ligesaa dovne og letsindige, »som lettroende; nu ligge de alle og sove i deres »Hytter.« Odd blev meget glad ved denne Efterretning; han og hans Mænd skyndte sig ned til Stranden med deres Bylter — men der var intet Skib. »Nu »ere vi lige nær,« sagde Odd, og saae mistænkelig paa Stein igien. — »Jeg har sagt dine Folk, der »bleve tilbage paa Skibet,« sagde Stein, »at de maatte »lægge langt ud fra Land, for at Biarmerne skulde »troe, at de vare seilede bort. Men nu ville vi give »dem det aftalte Tegn.« Han tændte Ild i en Bunke tørre Qviste paa Stranden, og Skibet vendte flux tilbage.

Da Odd stod sikker ombord med alle sine Pengeposer, faldt han Stein om Halsen, og raabte: »Det »kan ogsaa være Godt, hvad der er Smaat. Aldrig »var Kølv Kæmpe saa kiær.« Hvormed han mente, at han havde brugt Stein som Kølv i Skalen, for at bane sig Vei mellem Biarmerne. »Men«, tilføiede

han, »havde du ikke selv fremdeles frivillig banet »mig Vei ved at bruge dit Hoved og slaae Biarmerne »tilside, saa var jeg bleven høilagt med samt Guldet »og Sølv.«

Da de kom ud paa Dybet, opstod der et Uveir. »Jeg har hørt,« sagde Stein, »at naar to Vinde mødes »i Luften, lyder der et stort Knald; nu frygter jeg »for, Biarmerne have opdaget vor Flugt, og skade »os med deres Finnekunster.« — »Nei,« svarede Odd, »saa vidt gaaer ikke disse Skrællingers Magt, at de »kunne frembringe Torden og Lynild, som blot kom- »mer fra Auka-Thor, naar han ager giennem Luften »paa sin Kerre. I Tordenveir er jeg aldrig bange; »jeg har den Tro, at Thor kan lide mig, og ikke vil »skade mig.« — »Men«, sagde Stein, »Skade er gift »med Niord, Stormguden, og Ran med Havguden »Ægir. Begge disse Qvinder ere af Jetteslægt, og »skiondt optagne i Gudernes Kreds, ynde de dog deres »gamle Æt, og holde med Biarmerne.« — »Nu blæ- »ser Niord os i Havn,« sagde Odd. Og saa var det; thi Skyerne fordeeltes, Luften blev blaa igien, Solen stod op, og skinnede hen ad Havsladen. Fra nu af finge de lykkelig Bør, og landede snart med deres Kostbarheder ved Halogaland.

7.

Ørvarodds og hans Faders Samtale.

Fader Grim blev saare glad, da Sønnen hjembragte ham alle disse Kostbarheder; og da Odd forærede Moderen et prægtigt Guldsmykke til sin Hue, vilde hun atter kysse ham, men han vendte Hovedet bort. Selv bar han fra den Tid af en kunstig udarbejdet Guldkrands om Haaret, der gik fra Nakken, og var lidt aaben for Panden, saa den kunde udvides og klemme sig selv sammen igien. Denne brugte han, for at Lokkerne, som han ei nænte at skære af, ikke skulde falde ham ned i Ansigtet.

Nu blev der udrustet flere Skibe, og da de vare næsten færdige, sagde Faderen: »Jeg haaber, at du snart gaaer paa Vikingstog, min Søn! som Skik og Brug er, og henter dig flere Rigdomme.« — Odd svarede: »Naar jeg er mæt, spiser jeg for det første ikke meer; thi det er usundt.« — »Hvad vil du sige med det?« spurgte Faderen. — »At jeg nok vil gaae paa Vikingstog, men ikke, som Skik og Brug er,« svarede Sønnen. — »Der er noget Sært ved dig,« sagde Grim, »du stræber i din Opførsel at skilles fra alle andre Mennesker?« — »Ellers kunde jeg jo ikke kiendes,« sagde Odd; »af de Sædvanlige er der nok.« — »Hvorledes vil du da gaae paa dine Vikingstog?« — »Mod Vikinger,« svarede Odd. »Jeg vil ikke være Glente, der æder Maager; men Ørn, der æder Glenter.« — Grim stirrede paa ham,

og forstod ham ikke. — Odd sagde: »Maaskee du »forstaaer mig bedre, naar jeg synger, end naar jeg »taler.« Han sang:

Den Kæmpe, som Høimoden fremmer,
Gjør Odin og Thor sig til Ven;
Naar Vikingen plyndrer en Kræmmer,
Saa plyndrer jeg Viking igien.

Den Kostbarhed, Røveren røved,
Taer Ørvarodd atter fra ham;
Ei Enker da gjør jeg bedrøvet,
Og ikke mig selv nogen Skam.

Den Fiende, min Øxe skal true,
Maa være min Tapperhed værd;
Hvor Ørvar skal spænde sin Bue,
Der Kæmpen maa drage sit Sværd.

Dermed gik han ud af Døren. — »Det var fromt,« sagde Grim. — »Hans Fromhed ville vi ikke rose,« sagde Lofthena. — »Baldur er jo død for længe siden,« sagde Faderen, og talte de Guld- og Sølvpenge, Ørvarodd havde hiembragt.

8.

Hialmar.

Medens Ørvarodd udrustede sig til Toget, indtraf der en mærkelig Hændelse, der havde stor Indflydelse paa hele hans følgende Liv. Han gik en

Morgen tidlig ud paa Fuglejagt; denne Syssel var hans bedste Morskab, da han var en overordentlig god Bueskytte. Han havde forsynet sit Kogger vel med Pile, gik i sine egne Tanker, og stirrede ud over Havet. Da saae han et Skib langt borte kaste Anker; en Baad sattes ud, og paa den opdagede han tydeligt med sine Falkeøine en Mand bagbunden og otte bevæbnede Mænd foruden tvende Roerkarle. Odd skiulte sig nysgierrig bag et fremragende Klippestykke i Nærheden af Strandbredden, hvor han formodede de vilde lande. De gjorde saa, stege ud med den unge Mand, der var en stor, skøn Helt, og ledte ham op paa Strandbredden, hvor der stod et vissent Træ med en tyk udstrakt Green.

»Her har Frigga selv tømret Galgen for dig, Hialmar!« sagde den ene af Mændene; »siung nu din »Dødssang.« — »Jeg vilde siunge Dødssang,« svarede den unge Kæmpe, »hvis jeg havde fundet hæderlig »Død for Kæmpehaand; men nu, da Nidinger myrde »mig, farer jeg taus herfra.« — »Saa dø da taus!« sagde den Anden. »Det er bedre at tie taalmodig, »som Faaret, end at skrige, som Ornen, naar man »ledes til Slagterbænken.« — »Slagter, og ingen Helt!« sagde Hialmar, »lyd din Herres skiændige Bud, men »ti selv. Dine Ord stinke værre, end din Daad.«

Imidlertid havde Een af de Andre kastet et tykt Reb over Træets Green; men i det de vilde lede Hialmar til Træet, styrtede en af Bødlerne til Jorden. — »Hvad er dette?« raabte Formanden. Men han havde ikke Tid til at sige meer; han fulgte den Anden, og de laae begge blødende paa Sandet. De

Andre bleve forfærdede, slap Fangen og vilde flye; men susende Pile, der kom fra Klippekløften, indhentede dem snart.

Nu traadte Ørvarodd frem i sin røde Kofte; med Bue for Øie, Piil paa Stræng løb han lige ned til Stranden, sigtede paa en af Roerkarlene — og neppe klang Buen to Gange, før begge Roerkarle styrtede, den ene forlænds i Baaden, den anden baglænds i Havet.

»Der ligge de alle,« raabte Ørvarodd; »det var »en heldig Fuglejagt. Kom nu, min Ven! og lad mig »løse dine Baand. Følg mig! Jeg boer ikke langt »herfra. Og naar du er vederqvæget, saa fortæl mig »dit Eventyr, og hvorfor disse Nidinger vilde dræbe »dig!« — »Jeg er alt vederqvæget,« sagde den Fremmede. »Du har reddet mig fra en skammelig Død; »hvad kunde meer vederqvæge, end slig uventet »Frelse? Hvor finder jeg Ord til min Taknemme- »lighed?« Derpaa omfavnede han Odd, og kyssede ham. Odd kunde ellers ikke godt lide, at man kyssede ham; men denne raske Fremmedes varme Kys modtog han venligt, med en næsten undseelig Beskedenhed, og sagde: »Jeg har gjort, hvad du vist ved »lignende Leilighed vilde gjøre for mig.« — »Det »lod jeg nok være,« svarede den Fremmede, »saa »maatte jeg være ligesaa stor Bueskytte, som du.« — »Det er ingen Sag, at træffe slige Fugle,« sagde Odd, »der ikke flyve høiere, og ikke længer bort. Følg »mig i Hallen! Den er ikke langt herfra. Der ville »vi tømme et Bæger sammen til Tak til Alfader for »din Frelse, og saa ville vi gjøre nøiere Bekiendtskab.«

Da de havde spiist og drukket sammen, og Odd hørte, Hialmar var dansk, kunde han ikke lade være at hakke lidt paa sin Giestevens Fædreland, som ofte Brug er endnu i Norge, uagtet han aldeles Intet kiendte dertil. Hialmar greb hans Haand, og sagde: »Bedrøv mig ikke, du som har reddet mit Liv! med at saare mit Hierte eller min Ære. Jeg elsker mit Fædreland, som mine Forældre, og du vilde vist ikke tale ilde om dem i min Nærværelse. Jeg skylder dig saameget; vær høimodig, og lad ikke ubetænksomme Ord strax bryde det Venskab, som jeg saa gjerne vilde skulde vare til Døden!«

»Det være langt fra mig at tale ilde om dit Fædreland,« sagde Odd; »men det kan dog vist ikke sammenlignes med mit.« — »For at sammenligne maa man først kiende begge,« svarede Hialmar. »Jeg kiender ikke blot vore Lande, men mange flere til. Jeg seer, der hænger en Harpe her paa Væggen. Du er Skiald?« — »Saa en Smule,« svarede Odd. — »Det er jeg med,« vedblev Hialmar. »Lad mig synge dig min Hu og Mening! Der er visse Ting, som man aldrig burde tale med hinanden om, thi man kommer ingen Vei dermed; men Sangen gaaer til Hiertet, og saaledes bliver man enig i en Haandevending.« Derpaa tog han Harpen ned, slog den, og sang:

Danmark er kun et lidet Land,
Men flyder i Havet, som Blomsten paa Vand.

Nordkysten stor, men uden Blad,
Staaer gold med sin mægtige Klipperad.

Hver har sin egen herlige Skat,
Saa forskiellig som Dag og Nat.

Natten viser sin Stjerneskaer,
Norge Fieldtinder i Nordlys klare.

Solen staaer op, naar Lærken slaaer,
Over Danemarks Urtegaard.

Norrig er rig paa Fos og Elv,
Danmark med Regn maa vande sig selv.

Mod Norges Flod er Danmarks Aa,
Hvad imod Kæmpen hans lille Taa;

Men Norges Dal er mod danske Mark,
Hvad imod Frugterne Træets Bark.

Paa Jorden findes ei skjønnere Læ,
End under det danske Bøgetræ.

Paa Jorden gives ei stoltere Syn,
End Norriges Field i Storm og Lyn.

Saa stande de, høist forskiellig hver,
Og dog hinanden saa ganske nær.

Med Øen deler Bierget sin Roes;
Af samme Helteslægt de beboes.

Naar i Norræna Skialdene siunge,
Da lyder ogsaa den danske Tunge.

Een er vor Vugge, som een vor Grav:
 Det fælles, bølgede Heltehav.

Saa lader os stifte Venskab nu,
 Sæt Graneqvisten i Hielmen du!

Jeg sætter, ikke slettere vist,
 I Hielmekammen min Egeqvist.

Er nordisk Fieldbo med Øbo Ven,
 Da kommer Asernes Tid igjen.

Fra dette Øieblik af var Venskabet stiftet, og Ørvarodd havde ingen Ro, før Hialmar fortalte ham sine Hændelser.

9.

Hialmar fortæller.

»Jeg er født i Danmark; min Fader er en Herse
 »i Siælland ved Leire. Han eier fem Gaarde, hvilke,
 »naar han dør, tilfalde mig som hans eneste Søn.
 »Guderne forunde ham et langt Liv; men han er
 »gammel, og det var Rygtet om en Sygdom, han var
 »falden i, som bragte mig til at reise fra Svithiod,
 »hvorved jeg lokkedes i den Snare, hvoraf du har
 »reddet mig. Jeg havde alt seet mig meget om i

»fremmede Lande, thi Reiser morede mig fra Barn-
»dommen af; nu fik jeg ogsaa engang Lyst til at be-
»søge Sigtun og Upsala, hvor de høie Guder have levet,
»medens de vandrede her paa Jorden. Jeg besøgte
»Kong Yngve, og saae hans Datter Ingeborg, der den-
»gang endnu var et Barn. Han var i Krig med sine
»Underkonger; jeg tog Tieneste hos ham, svang mig
»op til Hovedsmand, og snart blev jeg hans Lande-
»værnsmand. Saaledes gik fem Aar, i hvilke Inge-
»borg voxte op til den deiligste Jomfru. Jeg havde
»leget med hende, da hun var et Barn, og mærkede
»ikke, naar jeg siden i Fruerstuen saae hende lære
»Slyngende, at hun bandt mig med den samme tynde
»Silketraad, som hun syede Billederne med. Og saa-
»ledes var det dog; thi Freia er mægtig, som Odin.
»Har du alt følt Prøver paa hendes Styrke, Ørvar-
»odd?« — »Nei,« svarede denne; »og med en Silke-
»traad vilde jeg desuden vel neppe lade mig binde
»af en Jomfru. Det maatte da være en Valkyrie,
»en Skioldmø, som indtog mig med Raskhed og
»Mod.« — »Nei,« svarede Hialmar, »her virker just
»Forskielligheden; en Qvinde maa ikke være Mand,
»hvis hun skal vinde Mandens Kiærlighed. Det var
»just Ingeborgs blufærdige Frygtagsomhed, som vandt
»mig. Paa Mænd saae jeg altid uforfærdet; men
»for hendes store lysebrune Øine frygtede jeg, især
»naar hun slog dem ned.« — »Det kan jeg ikke be-
»gribe,« sagde Ørvarodd. — »Naar din Tid kommer,
»vil du vel begribe det,« vedblev Hialmar. »Nok,
»jeg elskede Ingeborg, uden at hun, eller jeg selv
»vidste det.« — »Hvordan fik I det da at vide?«

spurgte Odd. — »Paa en underlig Maade. Vi vare en-
 »gang sammen paa Jagt, og kom ved en dyb Elv
 »til et Vadested, som jeg vilde bære hende over.
 »Jeg vaklede med hende paa de smalle Stene, gled,
 »faldt i Elven med hende, og vi vare uden Tvivl
 »druknede, hvis ei vort Følge havde reddet os.« —
 »Saa fattede hun vel Nag til dig,« sagde Ørvarodd,
 »fordi du bar dig saa klodset ad; og — tag mig
 »det ikke ilde op — mig tykkes ogsaa, det var en
 »Smule svagt af dig.« — »Fra dette Øieblik af«,
 svarede Hialmar, »dulgte Ingeborg mig ikke meer sin
 »Kiærlighed. Thi hun begreb let, det kun var af
 »Elskov til hende, at det var bleven mig umuligt,
 »hvad ellers var Børneleg for en Mand. Hun havde
 »seet Prøver nok paa mit Mod; nu glædte det hende,
 »at Modet veg for Elskov, thi deraf mærkede hun,
 »at denne var stærkest.« — »Bør Noget være stær-
 »kere, end Mod?« spurgte Ørvarodd. — »Ja, Elskov;
 »ellers Intet.« — »Det maa være en løierlig Ting,
 »den Elskov,« sagde Odd, rystende paa Hovedet.
 »Jeg har ogsaa hørt andre tappre Kæmper yttre
 »Sligt; men den faaer vist aldrig Bugt med mig.«

»Jeg beilede nu hos Kong Yngve til Ingeborg,«
 vedblev Hialmar, »og han havde vist ogsaa givet mig
 »sit Ja, hvis ei en uheldig Omstændighed var ind-
 »truffen. Paa Bolmø hændte det sig sidste Juleqvæld,
 »at man efter Skik og Brug gjorde Løfter ved Bragi-
 »bægeret. Da svor Arngrims Søn Hiørvard, at han
 »vilde ægte Kong Yngves Datter. Angantyr, Hiørvards
 »ældste Broder, gift med Svafa, en Datter af Biartmar
 »Jarl i Aldeigeberg, lovede at følge Broderen; og

»hvad han gjorde, det gjorde de andre ti Brødre
»altid med. Angantyr's Datter Hervør, en Ungmø af
»ualmindelig Skønhed, men af et mandigt Væsen,
»fulgte Faderen. Denne Skare besøgte Kong Yngve
»just i de Dage, jeg havde beilet til Ingeborg. Kongen
»spurgte sin Datter, hvem hun bedst kunde lide; hun
»svarede, hun vilde heller have den, som hun kiendte
»af gode Gierninger, end den, der blot var hende
»bekiendt af onde Rygter. Thi Alle vidste, at Arn-
»grims Sønner vare vilde og grumme. Da Hiørvard
»hørte hendes Beslutning, udfordrede han mig til
»Holmgang, og jeg havde strax gjort ham Fyldest,
»hvis der ei just samme Dag var kommen et Sende-
»bud fra min Fader i Siælland, at han laae for Døden,
»og endnu en Gang ønskede at see og tale med sin
»Søn. Jeg indskibede mig da som snarest, og bød
»Hiørvard være Hvermands Niding, hvis han ægtede
»Ingeborg, inden jeg kom tilbage, og før jeg i ærlig
»Holmgang havde kæmpet om hende. Jeg tog Af-
»sked med Ingeborg, som svor, aldrig at ægte Hiør-
»vard, i hvad saa Udfaldet blev. Derpaa skyndte jeg
»mig afsted, for endnu en Gang at see min Fader
»og opfylde hans Ønske, hvilket du vel kan begribe;
»thi kiender du ikke Elskov, saa kiender du dog
»Forældres Kiærlighed til deres Børn, og disses til
»dem?« — »Nei, heller ikke,« svarede Odd; men
det sagde han saa sagte, at Hialmar neppe kunde
høre det. Denne vedblev:

»Skipperen var en Niding, og jeg formoder, han
»var underkiøbt af Hiørvard. I Stedet for at seile
»til Isefiord, toge de Veien op ad Norge til, da de

»vare komne ud af Sundet. Jeg havde lagt mig til
 »Hvile, træt af Mismod. Da jeg vaagnede, fandt jeg
 »mig bunden med Reb, og de bragte mig til denne
 »Kyst, hvor jeg uden din Hielp vilde have lidt den
 »skiændigste Død.«

»Jeg haaber at kunne hielpe dig ydermere,« sagde
 Odd; »thi det er kun en ringe Tieneste, at frelse
 »ærlig Mand fra Galgen, naar Tyvene ville hænge ham.
 »Du kommer, som kaldet; jeg har just i disse Dage
 »udrustet tre Skibe, og var raadvild med mig selv,
 »hvilken Bedrift jeg vilde øve. Jeg vilde frelse Kiøb-
 »mænd i Mangel af Andet; men Helten hielper jeg
 »heller. Jeg bringer dig til Danmark, til din Fader,
 »og saa seile vi til Svithiod. Formodenlig kommer
 »det til Kamp mellem dig og Arngrims Sønner. Tolv
 »imod To ere rigtig nok vel mange; men siden de
 »ere grumme, ere de vel ogsaa feige, thi det følges
 »gjerne ad.«

Hialmar betragtede ham forundret, og sagde:
 »Jeg kunde næsten være fristet til at holde dig for
 »en af Aserne, Ørvarodd! for Odins Svend, den raske
 »Hermod, der kom fra Skyen paa hans Bud, at hielpe
 »mig. Du kneiser et Hoved høiere, end de Fleste
 »af dine Landsmænd, og dine fagre Haar ere ogsaa
 »en stor Sielendhed.« — »Derfor nænner jeg heller
 »ikke at klippe dem af,« sagde Odd, »men sammen-
 »holder dem med denne Guldkrands, hvilket jeg beder
 »dig ei at udlægge mig til Forfængelighed. Den min-
 »der mig desuden om et lystigt Tog til Biarmeland,
 »hvor jeg hentede den i en Høi.« — »Du er vist
 »ætstor,« sagde Hialmar. — »Min Moder stammer

»fra de gamle Konger,« svarede Odd; »i det Ud-
 »vortes ligner jeg hende, og saa ligner jeg vel ogsaa
 »dem — paa Haarene. Men man skal ikke kiende
 »Hund, og jeg tænker, endnu mindre Mennesker der-
 »paa. Dine brune Haar ere ligesaa smukke og tykke,
 »som mine, skjøndt ikke slet saa lange. Du tager
 »dig mandeligt ud i den slette blaa Kofte; naar du
 »kommer i Harnisk, ligner du vist ogsaa en Gud.«

 10.

 Alfен.

Dagen derefter seilede de til Danmark. Hialmar fandt sin Fader endnu levende; han blev hos ham, og pleiede ham paa det Bedste. Imidlertid gik Odd tidt omkring i Skoven, og morede sig over de herlige Bøge og Ege, og det frodige Græs med skønne Blomster. Han tænkte paa Hialmars Vise, og fandt selv, at det var en Taabelighed, at ville sammenligne det aldeles Forskiellige, hvor Naturen netop har søgt at undgaae Liigheden.

»Disse Sammenligninger«, sagde han ved sig selv, »komme fra de smaae gierrige Siæle, der ikke have »Raad til meer end een Henrykkelse. I Grunden »henrykkes de kun af deres egen Mening, medens »de bilde sig ind at forstaae Naturen i dens fri- »herlige Virkninger.«

Som han sad i disse Tanker ved Kilden under et stort Bøgetræ, og slog sine Øine op, saae han en deilig Qvindeskikkelse, som betragtede ham langt henne mellem Buskene. Hendes hvide Legem var kun halvt bedækket af et grønt Klædebon. De lange Haar, der næsten vare mere hvide, end gule, flagrede i Vinden. Paa Hovedet havde hun en Krone af smaae blaalige Lys. Hun gik ikke, men hun svævede langsomt, og i det hun svævede, kunde Ørvarodd see Træer og Buske utydeligt giennem hendes halvt giennemsigtige Legem. Odd, som aldrig blev bange, mindst for en Qvinde, vendte sig til Kilden, og sagde spøgende: »Siig mig engang, du sladderagtige Væld! »hvad er dette for en Qvinde? Thi hun er formodenlig »i Slægt med dig.«

Kilden lod sig ikke spørge to Gange, men svarede strax med tydelig Rislen, saa Odd kunde forstaae hvert Ord:

Klogt du her til mig dig vender.
 Godt jeg denne Qvinde kiender.
 Kiendt hun er fra første Tider,
 Ei af Alderdom hun lider.
 Da din Ætmoer blev begravet,
 Var med Ungdom hun begavet;
 Naar begraves din Datterdatter,
 Straaler hun i Skønhed atter.
 Hvergang Vaaren nyt udspringer,
 Faaer som Sommerfugl hun Vinger.
 Hvor Kiærminderne sig bøie,
 Farven sprang i hendes Øie.
 Naar fra Marken Hør blier baaret,

Voxer hende Nakkehaaret.
 Maanen, som min Bølge vander,
 Med det gule Haar sig blander,
 Flagrer hende langt fra Kilden,
 Selsomt snoet i Aftenvinden.
 Lygtemænd den skønne Kone
 Fletter til en Tindingkrone;
 Græs, hvori sig Lærken hæver,
 Selv hun til sin Kiortel væver.
 Hendes Legem, hvidt som Lilie,
 Dandse kan for dig paa Tilie.
 Men — hun er ei Qvinde rigtig,
 Derfor er hun giennemsigtig.
 Ei fra Askurs Æt hun stammer,
 Født i Skovens Aftenkammer
 Mellem Elletræer, Ege.
 Hendes Læber ere blege,
 Blege, som paa Mø, den døde;
 Men dog liflige, dog søde.

Da Kilden havde endt sin Tale, holdt den pludselig op at risle. Alfen nærmede sig, og sang:

Yngling fra de norske Fielde!
 Dit Besøg jeg maa giengielde.
 Jeg har hørt din Enetale
 I min grønne Sommersvale.
 Ei du deler Daarefagter,
 Ei min Bøgelund foragter,
 Ei paa Klippen ene tænker,
 Smeddet, som en Træl, i Lænker.

Derfor vil jeg dig forære,
 Hvad til Nytte dig kan være,
 Dersom du mig først beviser,
 At du frygter ei for Diser.
 Hvis du mig et Kys vil unde,
 Venter dig i mine Lunde
 Herlig Skatten, uden Mage,
 Held for dine Levedage.

Odd, som var Skiald, fik nu ogsaa Lyst til at
 rime, og svarede strax:

Den, som ikke frygter Sværde,
 Lader ikke sig forfærde
 Ved et Kys, om end det klæber
 Sig til blege Pigelæber.
 Hist paa Fieldets Kampedyse
 Leed jeg ikke Mænd at kysse.
 Aldrig kyssed mig min Moder,
 Sielden jeg min Pleiebroder.
 Hialmars Kys til Nød jeg taalte,
 Da med Tak hans Øie straalte.
 Men at kysse væne Pige,
 Det vil ganske Andet sige.
 Grandt jeg læser i dit Øie:
 Du har Frændskab med det Høie.
 Ormens Gift vil ei mig skade
 Fra de blege Rosenblade.
 Tag da Kysset! Uden Anger,
 Intet derfor jeg forlanger.

Alfen nærmede sig nu, og kyssede ham, men
 kun en eneste Gang, med største Beskedenhed, hvor-

ved han dog uagtet al sin Manddom ikke kunde holde sig fra at gyse lidt, thi hendes Læber vare iiskolde, og Øinene skinte med en uhyggelig Flamme, som Ildorme i Mørke. Men Odd forjog Frygten, og var snart munter igien. Alfen traadte atter nogle Skridt tilbage, og sang:

Hil dig, du unge kiække Svend,
Som ei for mig blev bange!
Sligt Heltemod jeg traf ei end,
Skiøndt jeg traf Helte mange.

Jeg bød dem Kys, jeg bød dem ind
I Hulen til min Gammen;
De troede, jeg var falsk i Sind,
Og frygted Maaneflammen.

Da krænked mig Mistanken lav,
Da lød min vrede Tale;
Kun reddet blev fra aabne Grav,
Hvo hørte Hanen gale.

Da smutted jeg i Skovens Skiul,
Svandt vred i Ælmeskyggen,
Indbildte dem, at jeg var huul,
Naar jeg dem vendte Ryggen.

Men gol ei Hanen, jeg dem tog,
Svang dem i Aftenrøden,
Og mellem Herderne dem slog,
Indtil de sank i Døden.

Ung Oluf red til Bryllupsfærd,
 Da saadan han var tegnet;
 Men Døden blev Bedriften værd,
 Da han hos Bruden blegned.

Du krænked ei, du negted ei
 Mig Kys, du Heltemodige!
 Thi skienkes dig paa Livets Vei
 Et dyrebart Klenodie.

Gak nu med mig i Hulen ind,
 Før Nattergalen tier!
 Jeg viser dig i Maaneskin
 Der Væggens Malerier.

Saa mangan Fryd, i Livets Vaar
 Ungdommen har oplevet
 I mange hundred, hundred Aar,
 Med Straaler malt er blevet.

De hænge paa min Hules Muur,
 Dem grønne Løv omfatter.
 Naar Maanen skinner i mit Buur,
 Dens Billed lever atter.

Erindringskilden flyder nær,
 Og mægtig af sit Fængsel
 Udsprudler høit i Stierneskiær
 Den kiærlige Forlængsel.

Alt, Ørvarodd! det sieldne Værk
 Dig Alfeskaren væver:

En sneehvid Silke-Pandsersærk,
Saa let, saa tynd og snever.

Seer du det fine Spindevæv,
Med Aftendugg bestænket?
Ei for min Pigeskare bæv!
Den Brynie dig er skienket.

Hør mine Terners Dands! — Den lød,
Som Myg i Luften surre.
De karte Spindevæven blød
Hist paa den skarpe Borre.

I Luften foer min travle Flok,
Og der den Freia finder.
Gudinden paa sin egen Rok
Mig Silketraaden tvinder.

See! Hiulets Stierner funkler meer,
Imens de sig omdreie.
Der falder Brynien, du det seer,
Og nu skal du den eie.

Den falder, som et Stierneskud.
I Hielmen du den fange!
Men hør nu mit og Freias Bud
I disse Nattesange:

Den Brynie skiermer dig for Saar,
Naar kiæk du Fienden møder;
Naar du med den mod Vaaben gaaer,
For Vaaben ei du bløder.

Men skulde du — jeg troer det ei,
 Jeg kiender vel din Flamme —
 Men viger du for Faren feig,
 Da vil dig Døden ramme.

To Gange kan du bruge den,
 Og atter af den trække;
 Men tredie Gang vil den dig, Ven!
 Din Levetid bedække.

En Anden aldrig skienk din Skat!
 Det vilde ham kun skade.
 Og — hvis du røber denne Nat,
 Vil Lykken dig forlade.

Da Alfen havde endt denne Sang, forsvandt hun. Kilden rislede igjen; Odd stod alene i det tykke Krat, og Maanen, som skiulte sig bag Tordenskyer, hvormed hele Himlen var overtrukken, sendte netop saa mange Straaler giennem en liden Rift, at han kunde finde Stien igjen, hvorfra han ligesom i Drømme havde fiernet sig. Store Draaber faldt, og forkyndte en stærk Pladskregn, og Ørvarodd skyndte sig hiem til Hialmars Huus, der ikke var langt derfra.

 11.

 Hialmar og Ørvarodd.

En Træl sagde Ørvarodd ved Huusdøren, at Hialmars Fader nylig var død, og at Sønnen sad inde

ved Liget. Odd gik ind, og fandt to tause Blege, den ene afsiælet liggende i Sengen, den anden siddende paa Bænk ved Siden af, stirrende paa Liget, uden at hilse Ørvarodd. »Er din Fader død, Hialmar?« spurgte denne. — Hialmar pegede paa den Døde. — »Guderne glæde ham! Han var gammel. Har han »i Livet øvet hæderlig Bedrift?« — Hialmar pegede med en stolt Mine paa Faderens Skiold og Sværd, der hang paa Væggen ved Sengen. — »Saa er han »ogsaa hos Odin. Thi den Overtro, at mærke sig »med Geirsodd, for ei at døe Straadød, bryde vi os »vel ikke mere om?« — Hialmar viste Odd et lidet Saar i Tindingen paa den Døde. — »Saa har han »dog mærket sig?« — Hialmar nikkede. — »Kom »nu, forlad Liget, lad os nyde Nadveren sammen, »og drikke hans Gravøl!« — Hialmar rystede paa Hovedet. — »Den Svend er mig dog for blød,« tænkte Ørvarodd, »jeg troer, jeg forlader ham igien.« I det samme slog Lynilden ned med et forfærdeligt Tordenskrald i Kammeret, løb omkring Hjørnerne paa Væggen, og smuttede ned i Gulvet lige ved Hialmars Fødder, efter at den først havde smeltet Dopskoen paa hans Sværd. Odd foer tilside; men Hialmar sad ubevægelig, han forandrede ikke en Mine, og mærkede slet ikke hvad der foregik. »Saa er der dog »Styrke i Kiærligheden,« tænkte Odd. Han betragtede den Bedrøvede med Høiagtelse, trak sig tilbage, og overlod Hialmar til sin stille Sorg. »Der er noget »Helligt i dette Væsen,« sagde han ved sig selv, medens han gik; »det er ikke saa smukt, som Alfe- »pigens men det er varmere.«

Ørvarodd gik nu ind i sit eget Kammer, for at gaae i Seng. Da han tog Hielmen af, faldt der en lille blød Klump paa Gulvet. Han tog den op; den saae ud som noget sammenrullet Spindevæv. »Hvor-
»dan?« tænkte han, »skulde det virkelig være Pand-
»sersærken? Var det ingen Drøm, ingen Indbild-
»ning?« Han begyndte nu meget forsigtigt at pille Bylten fra hinanden, for ei at sønderrive Væven med sine stærke Fingre; men den lod til at være saare stærk, thi ikke en Traad brast. »Hvorledes?« tænkte han, »skulde denne lille Klump indeholde en heel
»Skiorte til mig?« Alt som han pillede, udbredte Klædebonnet sig meer; han lagde det paa Bordet, og det var virkelig en Skiorte til et fuldvoxent Mandfolk. »Men hvorledes faaer jeg den paa?« tænkte han; »inden jeg har stukket Hovedet og Armene deri, »er der ikke heelt af den.« Han klædte sig nøgen af, og begyndte med stor Forsigtighed; men da han havde faaet den noget vrangt paa, og det ikke vilde gaae strax, blev han utaalmodig og hidsig, og gav sig til at trække stærkere og stærkere. »Nu bliver der
»ikke Pialt af den,« tænkte han. Men han mærkede snart, at der maatte være Hexeri med i Spillet; thi Spindevævstraadene holdt, som om de havde været Staaltraad, eller Ringene i en Jernbrynne. Da han havde faaet Skiorten til at sidde ret, sluttede den saa tynd og let til Kroppen, at han slet ikke mærkede, han havde Noget paa. Han kunde godt tage den anden Skiorte udenover; og da den første var dybt nedringet om Halsen, og aaben for Brystet, kunde den slet ikke sees. Saaledes gik han i Seng, da han var søvnig, og faldt strax i Søvn.

Næste Morgen troede han atter at have drømt; thi han kunde Intet see inden for sin Lærredsskiorte. Men da det blev lysere, opdagede han Spindevæven, der var saa giennemsigtig, at han kunde see Legemets Farve derigiennem.

»Hm!« tænkte Ørvarodd, »det er godt nok; men »det er dog Hexeri alligevel. Hun har vel ikke slaaet »mig mellem Herderne, saa jeg er død af Blodstyrting; men hun vil skille mig ved hvad der er meer, »end Livet: min Manddoms Ære. Thi hvad var min »Tapperhed og mit Mod, hvis min Sikkerhed herefter »dags blev saa stor, at jeg slet Intet vovede? Nei! »saaledes skal hun ikke fange mig i sit Spindevæv.« Han trak Pandersærken af igien, og giemte den i sin Hielmekam, hvor der var et lidet Rum, som han kunde lukke for.

12.

Om Arngrims Sønner og Hervør.

Hjørvard, som, uden at kiende Ingeborg, havde gjort det Løfte ved Bragibægeret at vinde hende, havde aldrig saasnart seet hende, før han blev antændt af heftig Elskov. Til Hialmar fattede denne grumme vilde Kæmpe et dødeligt Had, og Hjørvard havde ganske rigtigt begaaet den Ildgierning, for hvilken Hialmar mistænkte ham. Ikke just fordi han frygtede Hialmar, thi Tapperhed kunde paa den Tid

selv ikke den største Niding undvære, naar han ikke vilde være almindelig foragtet; men fordi han misundte Hialmar en ærlig Død, og fordi hans Samvittighed Intet bebreidede ham ved saaledes at komme sikkert til Maalet og til Ingeborgs visse Besiddelse. Der var altid Kæmper nok, tænkte han, med hvilke han siden kunde stride og bevise sin Manddom. Klogeligt havde han ikke selv afgjort Sagen og betalt Skipperen for Mordet, men ved en Træl, og denne Træl havde han strax derpaa dræbt for en ringe Brøde. »Saaledes druknede jo ogsaa Hofgoderne »Trællene i Søen, naar de havde vasket Herthas Bil»led,« sagde han sig selv til Beroligelse. Hemmeligheden var altsaa vel giemt; med ingen af Brødrene havde han talt derom, thi saa vilde og haardhiertede de end vare, frygtede han dog, de skulde misbillige Daaden.

Angantyr, den ældste Broder, fulgte Hjørvard af en ganske anden Grund, end for blot at staae sin Broder bi paa et Elskovseventyr. Han vidste, at der længe havde hersket et uvenskabeligt Sindelag mellem Kong Yngve og dennes Broder Alf. Yngve var Enkemand, Alf havde en deilig Hustru Bera; hende tyktes Yngve saare godt om, og tilbragte hver Aften i hendes Selskab i Hallen, hvor de ofte sadde og talde sammen til over Midnat. Skjøndt Forholdet var ulasteligt, blev Alf dog nidkiær, og Angantyr haabede at oppuste Vredesgløden til Flamme, der skulde fortære begge Kongerne. Naar da den ene havde dræbt den anden, og der kom Oprør, vilde Angantyr gjøre sit Slægtskab med Ynglingestammen gieldende, og selv

sætte sig paa Upsals Kongestol. Hertil havde især hans Datter Hervør opmuntret ham.

Hervør, som fulgte sin Fader, var endnu neppe sytten Aar, granvoxen og deilig. Af Ingeborgs yppige Qvindelighed havde hun Intet, dog saae hun ikke ud som en Ungersvend i Qvindedragt. Hun var en Lilievand; hendes Kinder havde kun et svagt rødligt Skiær, hendes Bryst var høit hvælveth, men næsten uden Barm. Hendes Hænder vare stærke, men overordenlig velskabte og sneehvide. Hun var temmelig bredskuldret, dog stode Hoffer og Lænder i Forhold hertil. Næsen og Panden gik næsten i eet; Haaret var glat og kulsort, men Øinene store og blaae, og betragtede alle Mennesker med en usigelig Stolthed og Foragt. Hun ærgrede sig selv tidt over, at hendes Fødder vare for smaae; men hun løb paa dem, som Hiorten i Skoven, uden at blive stakaandet. Ingen Mø havde en skønnere Mund, og dog døde hun, inden Nogen fik et eneste Kys deraf, selv ei hendes Fader. Denne, der elskede hende høit, havde af en kunstig Smed ladet hende hamre det skønneste Harnisk og en Hielm, som klædte hende saare godt. Angantyr vilde ladet Vaabnene forgylde; men Hervør foragtede det, og forlangte, at de skulde være sortglindsende som Skarnbassens Skalvinger. I Hielmen vaiede blaae og gule Fiær; i Skioldet stode de tre Valkyrier i røde Kiortler, med forgyldte Hielme og lange Spyd. Disse vare hendes Gudinder, til dem offrede hun; hendes hele Higen og Tragten gik ud paa at ligne dem. De havde ogsaa fra hendes Barn-dom af ofte besøgt hende; og ved sidste Julegilde,

da Snee laae paa Jorden, og Riimfrost hang paa Træernes Qviste, som blinkende Stierner, havde de nærmet sig Vinduet paa hendes Jomfrubuur, og alt medens Ulvene tudede i Skoven, og Stormen hvinede, havde de siunget:

Hervør! dig til Hædersdaad, til Heltesæder
Kalde vi, mens hvide Klæder
Vise Sneens Vinterglæder.

Vintren er saa skøn, ja mere skøn, end Vaaren.
Bedre Frugt i den blier baaren;
Taagen svandt med Blødhedstaaren.

Marken ligger ikke brak — der voxe Landser,
Pile med, og Helt i Pandser.
Bondens Straa ham ikke standser.

Arnens Ild Valkyrien tidt om Vintren tænder,
For at varme valne Hænder,
Hvergang By og Borgen brænder.

Roser ogsaa purpurrødt hos os udspringe.
Blodet, vi af Barmen tvinge,
Tvætter os den hvide Vinge.

Hervør Jarledatter! hør vor Kæmpevise:
Du skal ogsaa vorde Dise.
Frygt ei, Frugten at forlise!

Høi dig lad, som Hildur kiæk, af Blod bestænke!
Skiøn du hist skal Miøden skienke,
Bringe Helte den paa Bænke.

Livet er en Drøm, som ei du her udgrunder;
Men jo raskere du blunder,
Vækkes du til Valhals Under.

13.

Om Ingeborg og Freia.

Ingeborg, Yngves Datter, var af ganske andet Slags. Hun var frygtsom og undseelig, som en Due, fyldig og blomstrende. Hendes tykke, askefarvede, lokkede Haar hang hende ned ad Nakken næsten til Hælene i stærke Fletninger. Hun havde lysebrune Øine, og var større, end Hervør. Før hun kiendte Hialmar, levede hun eensomt i Jomfruburet, og det gjorde hun endnu. Hendes Omgang vare Børn, Fugle og Blomster. Af dem havde hun altid nogle i sin Nærhed; hun flettede Bure til Fuglene, dyrkede Blomster i Haugen, og syede Klæder til fattige Børn, naar hun ikke baldyrede.

Da Hialmar var bortreist, var hun ofte veemodig, og havde mørke Anelser. Paa en deilig Vaarmorgen sad hun i Løvhytten, hensiuunken i sine

sædvanlige Drømme, da aabenbarede Freia sig for hende.

Freia fløi, som en stor Fugl, giennem den blaa Luft i sin prægtige Fiæderham. I Luften vare hendes Vinger lange og brede, og hun slog dem stolt, som Ørnen over Fieldet; men neppe stod hun i Rosenlunden hos Ingeborg, saa foldede Vingerne sig ind, og bleve ikke større, end to store Sommerfuglevinger, der prydede hendes runde Skuldre. Den brogede Fiæderham bedækkede kun halvt de svulmende Brystbuler, og sluttede som et Livstykke om den smekkre Midie. Om Lænderne flød et forunderligt Stof, som Skiørt: det glimtede og rislede, som Kildevand, og flød hende ned til Anklerne. De deiligste Fødder, noget Menneske vilde see, vare nøgne og saa fine og skiære, som om de aldrig havde be-traadt Jordens Støv; og det havde de heller ikke, thi hun svævede, selv naar det lod, som hun gik. Forunderligt var det ogsaa, at neppe standsede hun for Ingeborg, saa slyngede sig hendes lange Guldhaar, der før havde flagret i Luften, ligesom Vingerne, til faste Fletninger, og foldede sig om hendes Hoved til den yndigste Pryd. I Panden havde hun et Kle-nodie, der funkledede meer, end den klareste Diamant, og det var intet Under, thi det var Morgenstiernen. Da Freia kom nærmere, saae Ingeborg, at hun havde en Rose i hver Haand, hvis Lige i Skiønhed hun endnu aldrig havde kiendt. Freia hilste hende venligt, og sang:

See mine Roser gløde:
Morgenrøde!

Salig Elskovs Morgenrøde
Var ei lang.
Lærkesang
For Dagen svinder;
Dagen har ei Rosenkinder,
Solen blinder.

See mine Roser gløde:
Aftenrøde!
Naar de unge Hierter bløde,
Sorgen er ei lang.
Ved Nattergalesang
Sorgen svinder;
Stiernen du i Mørket finder,
Haabet vinder.

Freia spinder
I lyse Stierneflok
Paa sin Rok
En Traad, som binder
En Rosenkrands af alle hellige Minder.

Da Freia havde endt sin Sang, fløi hun bort, som en Fugl, igien. Ingeborg sad i dybe Tanker, og gien- tog Visen ofte, for ei at glemme den.

14.

Om Trællen Faste.

Af alle de Mennesker, Hjørvard havde krænket og mishandlet, var der Ingen, det var gaaet værre ud over, end Een, der var hans daglige Omgang, der aldrig havde giort ham mindste Fortred, men tværtimod var ham til Hielp fra Morgen til Aften. Dette var hans Træl Faste. Aarsagen hertil var Misundelse. Naar de stode ved Siden af hinanden, saae de ud, som om de af en Feiltagelse havde taget hinandens Klæder paa; thi Hjørvard lignede en Træl i Herredragt, og Faste en Herre i Trællekofte. Han havde et Par Gange med stor Tapperhed i Krigen reddet Hjørwards Liv, hvilket for en hugprud Helt vilde været Grund nok til at frigive Redningsmanden; men Hjørvard lod, som han ikke havde mærket det, holdt Faste kun strengere derefter, og spottede hans høivise Sæder, som Noget, der ikke vedkom hans Stand, hvorfra Intet kunde løse ham. I den senere Tid, kort efter Hialmars Bortreise, var Faste bleven koldere, tausere mod sin Herre; ja, denne troede endog undertiden at læse Foragt i Trællens Øine, hvilket forbittrede ham endnu meer. Han pryglede ham som en Hund, og truede med at tage Livet af ham. Faste faldt paa Knæe med usædvanlig Ydmyghed, og tryglede med ængstlige Ord om sin Frelse. Det morede Hjørvard, at have ydmyget ham. »Af denne »usle Tryglen kiender man din Herkomst,« sagde han; »en fri Mand vilde heller lade sig slaae ihjel,

»end vanære sig med saa feige Bønner.« — »Ak, »Herre!« sagde Faste, »I har Ret. Jeg føler nu først »ret Forskiellen mellem Fri og Ufri. Men dersom I »denne Gang lader mig leve, saa lover jeg eder hel- »ligt, at hvis jeg en anden Gang skulde være saa »ulykkelig at mishage eder, vil jeg taalmodig mod- »tage min Straf, uden at tye til eders Barmhiertig- »hed.« — »Saa lev da i Dag!« sagde Hiørvard med et skummelt Blik, der taledede værre, end hans Tunge.

Faste gik hiem til sin Hytte, hvor han sov om Natten med en anden Træl. De vare gode Venner; men det forekom Narfe, som om Faste i den senere Tid havde Noget paa Hiertet, hvilket han skiulte ham. »Narfe!« sagde Faste, »i Morgen drager jeg til Thor »i Thrudvang; vil du have Bud med?« — »Hvad »vil det sige?« — »Det vil sige, at Hiørvard i Mor- »gen prygler mig ihiel.« — »Jeg kan ikke løse Gaader,« sagde Narfe. — »Jeg har i mange Aar tient Hiørvard »tro,« vedblev Faste; »det var en Feil af mig, men »det kom af at jeg ikke kiendte ham ret. Grum »var han, det vidste jeg; hugprud var han ikke, det »lærte jeg snart. Men jeg vidste endnu ikke, at han »var en topmaalt Niding.« — »Det er haarde Ord,« sagde Narfe. — »Den, der skal slaaes ihiel i Mor- »gen, maa have lidt frit Sprog i Dag,« svarede Faste. »Men jeg vil ikke sætte din Taalmod og din Skarp- »sind paa Prøve. Husker du Nef, den sidste Træl, »Hiørvard dræbte?« — »Nef var en Niding, der for- »tiente Døden for flere Ildgierningers Skyld.« — »Neppe »var det for at straffe Ildgierning,« blev Faste ved, »at Hiørvard dræbte ham.« — »Nu taler du atter i

»Gaader,« sagde Narfe. — »Det er en styg Vane, jeg »har,« svarede Faste. »Jeg vil løse dig dem.

»Det er Skade, at Trællehytternes Vægge tidt ere »saa tynde, at man udenfor kan høre hvert Ord, der »tales derinde. Før nogle Ugers Tid siden havde »jeg træt lagt mig til Hvile i Skoven i Krattet bag »ved Nefs Hytte. Hjørvard gik ind til ham. De »talede hemmeligt sammen. Nef fik en betydelig »Sum Penge til Skipperen, for at hænge Hialmar »paa Norges Kyst. Da Nef havde røgtet sin Herres »Ærinde, fik han den velfortiente Død til Løn, og »Hjørvard troede Hemmeligheden vel begravet med »Trællen. Men i Morgen vide Ingeborg og Kong »Yngve den ogsaa, og Hjørvard prygler Faste ihiel.« — »Taabe!« sagde Narfe, »har du da Lyst til at »prygles ihiel? Hevn dig, og fly; saa nyder du din »Hevn.« — »Den skal jeg nyde hos Thor,« svarede Faste. »Jeg hader Underfund, det er en Søster til »Nidingsværk. Jeg maa nyde den Glæde, at staae »rolig for en høibaaren Skurk, og vise ham min »Foragt uden Frygt.«

Faste gik til Kong Yngve, og fortalte ham Alt. Yngve havde længe baaret hemmeligt Nag til Angantyr og hans Brødre. Den Maade, de opførte sig paa, var saa dumdrigtig, at Yngve ikke kunde udstaae dem, og han vidste nok, at de satte Ondt for ham hos hans Broder. Hele Fastes Fortælling bar Præget af Ærlighed og Oprigtighed, og da han nu, som han var færdig, vilde gaae hen at lide Døden af Hjørwards Haand, sagde Yngve: »Det maa du ikke. Straf skal »her finde Sted, men paa den Skyldige. Bliv hos

»mig! Jeg skal ikke forraade dig.« Derom lod Faste sig ikke bede to Gange.

Da Kongen ved Middagsbordet saae Hiørvard, bad han ham at sælge ham Faste; han havde faaet Lyst til denne Træl. Hiørvard saae forundret paa Kongen, men fattede sig strax, og sagde: »Herre! dersom I »ei vil forsmaae en ringe Gave, I som viser mig og »mine Brødre saa stor Giestfrihed, da er han eders.« Nu var altsaa Faste Kongens Træl, og saaledes frelst fra at blive mishandlet af Hiørvard.

Nogle Dage derefter lod Kong Yngve opreise en høi Galge, og derpaa Krigsfolk sammenkalde, der skulde være tilstede ved en stor Forbryders Henrettelse. Ingen vidste, hvo denne var, men man formodede, det maatte være en mægtig Mand, siden Kongen væbnede Krigsfolk i Forveien. Yngve gjorde paa Henrettelsesdagen et Gilde, hvortil ogsaa Hiørvard og hans Brødre vare indbudne. Da man havde spist og drukket, satte Kongen sig i Høisædet, og sagde:

»En Ildgierning har jeg erfaret, som kræver Straf. »En Mand her i Hallen har underkiøbt Vikingen, der »skulde bringe Hialmar til Danmark, at gribe ham, »baste ham og bringe ham til Norge, for at hænge »ham paa en øde Kyst. Hvad tykkes eder slig Niding »fortiener?« — Ved disse Ord blegnede Hiørvard; thi det kom ham aldeles uventet. — »Hvi blegner du, »som et Liig?« raabte Yngve. — »Herre! jeg vil »dog ikke haabe, at du mistænker mig?« stammede Hiørvard i saa stor Aandsforvirring, at selv hans Brødre fattede Mistanke, og saae paa ham med vrede Øine. — »Nei,« svarede Yngve, »nu mistænker jeg ikke

»meer, nu har jeg Vished. Bringer ham til Galgen!«
 Neppe havde Kongen talt disse Ord, før hundrede
 bevæbnede Mænd traadte frem fra Tæpperne, og
 dobbelt saa mange ventede derude. Angantyr og hans
 Brødre saae nu, det Intet kunde hielpe, at forsvare
 Hiørvard. De vare ogsaa fortørnede over denne Hand-
 ling, der kastede en Skygge paa dem alle. Angantyr
 gav Kongen Ret, og sagde: hans Broder havde fortient
 at lide Døden, hvis han virkelig havde begaaet Forbry-
 delsen; kun bad han Kongen at sige ham, hvilke Be-
 viser han havde. Kongen kaldte Faste frem. Ingen
 kiendte ham; thi Kongen havde skienket ham Frihed,
 han var klædt som Helt, og som han stod der, var
 han den stouteste Mand i Hallen. Faste saae paa Hiørvard
 med dyb Foragt, og sagde: »Lovede jeg dig ikke,
 »Hiørvard! at naar vi saaes næste Gang, vilde jeg ikke
 »mere tye til din Barmhiertighed?« — »Og paa en Træls
 »Vidnesbyrd vil du lade en velbyrdig Mand skammeligt
 »henrette?« spurgte Hiørvard. — »Naar Trællen er
 »ærligere, end den Velbyrdige — ja!« svarede Kongen
 rolig. »Ti nu, Hiørvard! Din Bleghed og din Adfærd
 »før vare ærligere, end din Løgn nu. Hvis en Tyv
 »kunde snakke sig fra Galgen, blev der Ingen hængt.«
 — »Er jeg en Tyv?« raabte Hiørvard hovmodigt blus-
 sende. — »Du har villet stjæle Livet af Hialmar,« sva-
 rede Kongen, »det var et fælt Tyveri. Afsted med ham!«

Saa ginge de da til Galgen med Hiørvard, og
 hans Brødre fulgte med, for at see hans Hedenfart,
 hvilket var en drøvelig Gang, ved Pibers og Trommers
 Lyd. Kongen spurgte Faste, om han selv vilde hænge
 Hiørvard, saa tillod han ham det gierne; men Faste

bad sig undskyldt, og meente, at siden Kongen havde gjort ham til fri Mand, passede sig dette Arbeid ikke saa vel for ham, dog hvis Kongen ønskede det, vilde han ikke undslaae sig derfor. Der bleve da tre af Kongens stærkeste Trælle valgte dertil, for let at faae Bugt med Hjørvard, hvis han ikke godvillig skulde finde sig i Hængningen, hvorom man meget tvivlede.

Da Hjørvard saae Galgen langt borte, raabte han: »Er det den Jomfru, som strækker sine hvide Arme ud efter mig? Hun ligner ikke Ingeborg. Men gid Ingeborg snart ligne hende, og gid hendes tilkommende Brudgom finde Døden i hendes visne Arme, som jeg i dennes!« Da de kom til Galgen, lagde Bøddelen en Strikke om Halsen paa ham. Han vilde tage Afsked med sine Brødre; men de skammede sig, og vilde ikke række ham Haand, fordi han havde Strikken om Halsen.

Allerede stod Hjørvard paa Stigen til den anden Verden, der gik ned til Hel, skiøndt det lod, som den gik opad, da blev der en Skrigen og Raaben: »Hænger ham ikke! han er uskyldig, der kommer Hialmar.« Og langt borte saae man ogsaa Hialmar komme til Hest med en anden høi Kæmpe, vinkende med Haanden, for at hindre dem i at hænge Hjørvard.

»Skiændige Løgner!« lød det trindt omkring; og truffen af den forbittrede Mængdes Spydstik, sank Faste død til Jorden.

»Hænger ham ikke,« raabte Hialmar, da han kom saa nær, at de kunde høre ham, »berøver mig ikke min Hevn! Jeg vil selv dræbe ham i ærlig Kamp.«

Yngve omfavnede Hialmar. »Guderne være takket,«

sagde han, »som bevarede dit Liv! Men jeg har »giort Hiørvard Uret, og maa gjøre det godt igien.« — »Nei, Herre!« svarede Hialmar, »Uret har I ikke »giort ham; jeg skulde virkelig været hængt, som »han. Men saa nær hielper mangan Mand; et lykkeligt Tilfælde reddede os begge.«

15.

Gefions Gudehuus.

Ingeborg havde hørt Efterretningen om Hialmars Drab; men det gjorde en ganske anden Virkning paa hende, end man havde formodet. Hun klagede ikke, hun græd ikke; men Roserne svandt af hendes Kinder. »Freia havde Ret,« sagde hun ved sig selv: »Salig Elskovs Morgenrøde er ikke lang; men Stiernen skinner i Mørket, og Haabet vinder. Man kan »ogsaa døe i Galgen som Helt; det har mangan »Konge beviist. Nu vil jeg gaae en Gienvei, for at »møde Hialmar. Jeg drager i Krig, jeg følger Valkyrierne — og Hildur — og Hervør.«

Med disse Ord drog hun et skjønt Harnisk paa af blinkende Staal, som hendes Fader havde givet hende, og satte en lignende Hielm paa Hovedet med røde Fiær, som Hialmar pleiede at bære dem, med dansk Farve. Et let Skiold tog hun paa Armen, omkring Lænderne ringlede et Jernskiørt. Hendes Terne forundrede sig; thi siden Kongen forærede

hende Rustningen, havde hun aldrig prøvet den, den hang blot til Stads paa Væggen. Ternen spurgte, hvor hun vilde hen. Hun svarede: »Op paa Klippen til Hervør.« Hun var alt i Døren, da hendes Øine faldt paa Skioldet, der var blankt uden Mærke. »Bi lidt!« sagde hun, »jeg maa først have mig et »Vaabenmærke. Hent mig et Kul fra Arnen!« — »Nei,« raabte hun igien, »ikke Sod, men Blod!« Hun saarede sig let i Armen, dyppede Fingeren i Blodet, og sagde: »Mit Skioldmærke er to Biælker, en lang »og en kort, der støde sammen i lige Kant.« Derpaa malede hun en Galge med Blodet i Skioldet, og sagde: »Galgen er adlet, siden man hængte Hialmar.« Hun iilte nu med raske Skridt op ad Fieldet. Ternen fulgte hende bedrøvet, og frygtede for, at hun var bleven vanvittig.

Hervør havde under sit Besøg moret sig med efter Yngves Tilladelse at lade bygge et lidet Gudehuus eller Hof for Gefion paa en Fieldekant. Gefions forrige Hof var brændt; men hendes Billed var lykkeligviis reddet. Dette Billed var, ligesom de andre Gudebilleder i Upsal, meget skønt udskaaret af Træ, livagtigt malet, havde Haar paa Hovedet, og var prægtigt klædt. Hvo der havde skaaret disse Billeder, vidste man ikke; men der kunde Ingen nu gjøre det nær saa godt. Mange troede, at de vare af Vaulundur, der var optagen i Gudernes Tal, og at han havde udskaaret dem efter deres Lignelse. Derfor betragtede man ogsaa disse Billeder som uskatteerlige Helligdomme, og tilbad dem som Guderne selv.

Hervør havde, da Hoffet var færdigt, just sat

Gefion paa Hialet igien, ligesom Ingeborg traadte ind ad Døren. Forundret og forbittret stirrede hun paa den fremmede Kæmpe, som vovede at vanhellige Gefions Hof, hvori ingen Mand turde træde. Hun drog sin Daggert, og med det Ord: »Gudsbespotter!« vilde hun dræbe Ingeborg, da hun lykkeligviis kiendte hende. Ingeborg omfavnede Hervør, og sagde: »Jeg »gør nu fælles Sag med dig. Min Beiler er dræbt, »jeg vil aflægge Løftet i Gefions Haand, at forblive »Jomfru, som du, og hun.« — »Det er vel giort,« svarede Hervør, og betragtede Ingeborg med smilende Spot, thi hendes mandlige Dragt afstak stærkt til hendes tydeligt fremtrædende Qvindelighed, skøndt den klædte hende godt.

Men just som Ingeborg gik hen til Gudebilledet, raabte en bekiendt Stemme fra den aabne Dør: »Ingeborg! her er jeg. Kom ud til mig! jeg tør ikke »komme til dig.« Ingeborg vendte sig om, og saae Hialmar i Døren med udstrakte Arme. Nu tænkte hun ikke meer paa Gefion, og de fløi i hinandens Favn. — »Lad os først lukke Døren!« sagde Hervør med et foragtede Blik, »at ikke Gefion vanhelliges, »og væmmes ved dette Syn!«

Hun gik selv ud af Hoffet, da hun havde lukket Døren. Hialmar og Ingeborg vare alt langt henne i Lunden, og taledede med hinanden, Arm i Arm; men der stod en høi, deilig Kæmpe i Skarlagenkiortel, overordenlig bredskuldret, med Bue og Pilekogger paa Ryggen, og stirrede paa Hervør. I det han bøiede Hovedet lidt forover, faldt ham de lange gule Lokker i Ansigtet over de røde Kinder; men han strøg dem

tilbage, og klemte dem sammen under en Guldkrands, som han bar om det blottede Hoved. Hielmen havde han i Haanden. — »Est du i Følge med Hialmar?« spurgte hun. — »Ja!« — »Hvem er du?« — »Hialmars Ven.« — »Hvor kommer I fra?« — »Fra Galgen til Galgen.« — »Hvo skulde hænges der?« — »Din Farbroder.« — Hervør studsede. Hun havde i et Par Dage været fraværende, og vidste slet ikke, hvad der var forefaldet. »Hvi skulde min Farbroder hænges?« spurgte hun roligere, end man kunde ventet. — »Fordi han vilde lade Hialmar hænge.« — »Hvad er det for en Hængesnak?« raabte Hervør fortørnet. — »Ja, det hænger underligt sammen,« sagde Ørvarodd; »hvis du ikke veed det, kan jeg sige dig det.« Nu fortalte han hende den hele Tildragelse. — Hervør taug, og rystede paa Hovedet. — »Nu har Hialmar«, vedblev Ørvarodd, »æsket Hiørvard, Angantyr og alle de øvrige Brødre til Kamp paa Samsø om otte Dage.« — »Vil han kæmpe mod dem alle tolv?« — »Nei, han har Een til Hielp.« — »Hvem er det?« — »Mig.«

Hervør betragtede ham fra Isse til Fodsaal. Hun vilde lægge Foragt i sit Blik og sin Stemme, men det var hende ikke muligt; Mage til Yngling havde hun endnu aldrig seet. »Du est en forvoven Ungersvend,« sagde hun med et medlidende Smil. — »Ja, det er jeg ogsaa.« — »Og mener du, at dit Sværd vil staae sig imod min Faders og hans elleve Brødrer?« — »Jeg kæmper ikke med Sværd.« — »Hvormed da?« — »Med Bue og Pile.« Han ranglede med sit Kogger paa Ryggen, ligesom Klapperslangen med sin Hale.

»Kan jeg først faae Sigte paa dem, mens Hialmar strider — i tolv Skud ligge de alle.« — »Est du saa stor en Bueskytte?« — »Ja.« — »Beviis det! Der flyver en Ørn høit i Luften over Fieldet.« — »Nu daler den.« — »Du traf.« — »Det gjør jeg altid.« — »Hvor blev Hialmar og Ingeborg af?« — »De kysses i Granskyggen.« — »Feige Elskov!« — »Det har jeg ogsaa før sagt; men nu begynder jeg at troe, den er stærkere, end den seer ud til.« Med disse Ord betragtede han hende med et Blik, der for første Gang i hendes Liv fik hende til at slaae Øinene ned.

»Jeg gaaer ind igien til Gefion,« sagde hun; »gik du til dine Venner! Vi ere Fiender, og have ikke meer med hinanden at tale.« — »Fiender kunne vorde Venner,« sagde Ørvarodd; men hun hørte ham ikke, hun var alt inde i Gudehoffet, og havde lukket Døren efter sig.

 16.

Fastes Jordefærd.

Da Hialmar og Ingeborg havde talt med hinanden, og med kiærlige Ord forsikkret hinanden deres Tro og Love, gik Hialmar i Hallen til Kong Yngve, som sad der med sine Kæmper, og iblandt dem Arngrims Sønner, der nu lode, som om intet Mærkeligt var forefaldet. Hialmar hilste Kongen, og sagde ærbødigt

til ham: »Med eders Tilladelse, Herre Konge! vil
 »jeg og min Staldbroder Ørvarodd fra Norge om tre
 »Dage gaae i Kamp mod Hjørvard og hans Brødre.
 »Til Kamppladsen foreslaaer jeg Samsø; men først
 »maa jeg røgte et Kald, som Taknemmeligheden kræ-
 »ver.« — »Hvad er det?« raabte Angantyr spodsk;
 »du har dog ikke flere Fædre at begrave?« — »Nei,«
 svarede Hialmar rolig, »men en Ven, som satte Livet
 »til for min Skyld, og jeg beder dig, o Konge! at
 »han maa vorde høilagt med al den Værdighed, der
 »tilkommer en tapper Helt.« — »Hvis det er en fri
 »Mand,« svarede Kongen, »hvorom jeg ikke tvivler,
 »saa skal din Bøn vorde opfyldt.« — »At han er
 »fri,« svarede Hialmar, »veed Ingen bedre, end du,
 »der selv har frigivet ham til Løn for ærlig Daad.
 »Det er Faste, jeg mener, der vel fortjener denne
 »Hæder, til Tak fordi han opdagede din Fiendes
 »Nidingsværk, og lod sit Liv for din Datters Fæste-
 »mand. Vi skyldte ham denne Opreisning, da han
 »maatte døe som en Løgner i det Øieblik, han havde
 »Hierte nok til at tale Sandhed, hvor det var far-
 »ligt.«

Neppe hørte Arngrims Sønner dette, før de alle
 tolv sprang op fra Bænken, hujede, og hvinede, og
 Angantyr raabte: »Jeg haaber dog, Konge! du aldrig
 »vil vanære dig med sligt Løfte?« Kongen vinkte
 til Rolighed, og da de havde sat sig, sagde han: som
 Hialmar ønskede det, skulde det være; hvorpaa han
 gik ind i sit eget Kammer.

Kongens Kæmper istemte med ham, for at ærgre
 og ydmyge Arngrims Sønner. Alle vare fortørnede

paa dem, fordi de holdt med Broderen uagtet hans Ildgierning, og fordi der var Fare for, at Ildgierningsmanden skulde ægte Kongedatteren. Men da Hialmar og Ørvarodd forlangte Holmgangen for deres egen Æres Skyld, maatte man lade Sagen gaae sin Gang.

Næste Dag droge Arngrims Sønner paa Jagt, for ei at være tilstede ved Fastes Jordefærd. Han blev brændt paa et stort Baal, og der blev blæst over ham i de mægtige Malmlurer, der hang i Freirs Hof, og som giemtes i Upsal fra Gudernes Tid. Hialmar og Ørvarodd kastede Egeløv paa hans Liig, og Offergoden berørte hans Tinding med den hellige Ring, hvorved Ederne holdtes paa Freirs Blodsteen. Alle Yngves Hirdmænd stode fornøiede og saae derpaa; bag dem stode Trællene, og store Taarer listede sig ned ad deres Kinder. De vidste ikke selv, hvorfor de græd; men Alfader vidste det: det var en Anelse om at deres Æt engang i Tiden skulde komme til Menneskeværdighed.

17.

Om Arngrims Sønner.

Arngrims Sønner, der af Egennytte og Hovmod holdt sammen mod Fremmede, kunde dog ikke lide hverandre indbyrdes. Især var Angantyr nu opbragt

paa Hiørvard for det sidste Nidingsværk, hvilket han vel, for at redde Broderen, maatte lade som han agtede for Smaating, men dog i Hiertet foragtede. Angantyr var bedre, end Hiørvard, hvilket vel ikke vilde sige Meget, men dog Noget. Han havde en Læremesterinde, som, uden at han mærkede det, virkede paa ham; det var hans egen Datter Hervør. Allerede det, at han elskede hende, gjorde ham bedre, end Brødrene, der ikke elskede Nogen, ei engang sig selv, thi deres plumpe Egennytte og vilde Begier kunde ikke kaldes Kiærlighed. Angantyr elskede Hervør meget meer, end hun ham. Hendes Hu stod til det Overmenneskelige i Heltekraft og Heltedaad uden al anden Nydelse og Hensigt. Angantyr kunde ikke følge hendes Aand i dens høie Flugt, og forstod hende ikke. Naar han og hans Brødre stundom fik Bersærkergang, skrege høit med skummende Raseri, bede Tænderne sammen, og anfaldt Stene og Træer, for ei at overfalde hinanden indbyrdes, troede de ret siden at have været giestede af Thor og Tyr. Men Hervør sagde foragtende: »Thor faaer aldrig Bersærker-gang, og Tyr var rolig, da Fenrisulven beed Haanden af ham.«

Om de andre ti Brødre er der Intet at tale; de lignede hverandre, som Draaber Vand, som den store Hob ligner hinanden, uden Præg og Særkiende. Alt, hvad de følte eiendommeligt, var Hovmoden over deres Ætstorhed; de vilde stride og bløde, æde og drikke, vaage og sove sammen, og saaledes som Fuglene have en Anfører, naar de flyve, og Hiortene, naar de løbe, saa havde de deres ældste Brødre An-

gantyr og Hiørvard, især den Første. For Hervør havde de stor Ærbødighed, og betragtede hende næsten som et Slags Asynie, der baade fulgte dem, og ikke fulgte dem, thi skøndt Hervør drog afsted med dem, levede hun dog ikke med dem. Naar de droge i Krig, kæmpede hun ved deres Side; men i den forestaaende Holmgang for en Møes Skyld vilde hun ikke deeltage, tværtimod dadlede hun dem med haanlige Ord, fordi de vare saa mandstærke mod Hialmar og Ørvarodd.

18.

Angantyr's Eventyr.

Angantyr skilte sig paa Jagten i Skoven fra de andre Brødre, og gik og tænkte paa, hvad Hervør havde fortalt ham om Ørvarodd. »Min Datter dadler os,« sagde han ved sig selv, »fordi vi ere saa mange mod disse To; men vilde Hialmar og Ørvarodd være saa frimodige og dristige, hvis de ikke vare i Besiddelse af store Tryllemidler? Har hun ikke selv fortalt mig, at Ørvarodds Pile aldrig forfeile Maalet? Paa den Maade vorder det ham en let Sag, at vinde Seier. Hvis jeg eiede et jævngodt Sværd, som han en Bue, saa kunde vi trodse ham med Sikkerhed; et Sværd, der fældede sin Mand, »hvergang det blev svunget.«

»Her i denne Biergegn«, vedblev han, »gaaer
 »Rygtet at Indgangen er til Dvergenes Hule. Man
 »seer dem ofte sysle udenfor; men saasart de blive
 »Mennesker vaer, smutte de ind i Bierget igien, og
 »det lukker sig efter dem. Mangen forvoven Mand
 »har tilsat sit Liv ved at forfølge dem, eller ved at
 »lade sig lokke ind af dem. Saadan gik det Upsals-
 »drotten Svegdir; det bekom ham ilde, thi Døren
 »slog i efter ham, og skiondt det er flere Menneske-
 »aldere siden, vil man dog endnu undertiden høre
 »Svegdirs Røst, naar han kalder paa de forbigaaende
 »Bønder, at de skulle lukke ham ud, hvilket de vel
 »lade være.«

Angantyr greb i Lommen, og tog en liden Jern-
 stang ud deraf. »Hvis den Fylgie, der stod ved min
 »Moders Seng, da jeg blev født,« sagde han, »ikke
 »har løiet, saa kunde jeg vel overliste Dvergene. Hun
 »gav hende dette Maaljern med Binderuner til Gave
 »for mig. Med det kan jeg tvinge Dvergene, naar
 »de vise sig, hvis det lykkes mig at træde mellem
 »dem og Klippedøren. Den lukker sig da, og aab-
 »nes ei atter, før jeg med Maaljernet banker paa
 »Klippevæggen. For at komme ind igien, maae da
 »Dvergene love at opfylde mit Løfte; og hvad Dver-
 »gene eengang love, det holde de altid. Men det
 »vilde endnu aldrig lykkes mig, skiondt jeg oftere
 »har prøvet det. Snarere, end Fluere og Myg, naar
 »man slaaer efter dem med Haanden, smutte disse
 »Svartalfer ind igien, inden man kommer dem nær.«

Med disse Tanker traadte han bag ved en tyk
 Busk, da det tyktes ham, som om Klippen bevægede

sig, og der faldt nogle Smaastene raslende ned fra Fieldvæggen. Strax i Nærheden af Busken flød der en Kilde. Hvor glad blev Angantyr, da virkelig tvende smaae Mænd traadte ud, og ginge hen til Kilden! De vare ikke større, end Drengbørn paa otte Aar, men havde Hoveder og rynkede Ansigter, som Fiirsindstveears Gubber. Hiulbenede vraltede de hen til Kilden, indtilbeens paa smaae Fødder; men deres Hænder og Skuldre vare store, som paa en fuldvoxen Mand, Armene vare særdeles korte. Deres Haar, som var af Messingtraad, hang dem kort afskaaret omkring Nakken. De havde røde Huer paa, hvoraf der undertiden hvirvlede Flammer. Deres Hud var blaa, og Øinene lysegule, som paa store Hunde. De vare iførte graae Koster; men omkring Livet havde hver et kosteligt Guldbælte. Benene med de tynde Lægge vare nøgne; men paa Fødderne bare de tyksaaledede Sko med skønne store Sølvspænder, hvori der funkede kostelige Ædelstene.

Angantyr tvivlede ikke om at de vare Dverge; han skyndte sig hen til Aabningen, slog paa Randen, og Bierget lukkedes. Dvergene vendte hurtigt Hovederne derhen; da de saae Veien spærret, bleve de ganske bange, fattede sig dog strax, og den ene gik hen til Angantyr, tog Huen af, saa Messinghaaret raslede, bukkede gientagne Gange, og sagde med et tykt Mæle:

»Gode Herre! luk ikke Døren for vor Esse. Vi
 »have endnu meget at smedde i Aften, inden hun-
 »dred tusinde Favne Vand fra Biergelven styrte i Af-
 »grunden.« — Angantyr hilste dem venligt igien, og

spurgte, med hvem han havde den Fornøielse at tale. — »Vi ere Smedesvende,« sagde den lille Mand, altid bukkende. »Jeg hedder Durin, og min Staldbroder der Dvalin. Vi maae arbeide strengt fra Morgen til Aften, fra Aften til Morgen, faae aldrig Søvn i vore Øine, aldrig Andet at drikke, end Vand, aldrig Andet at æde, end Steensmul og Jernslakker. Vor Husbond Modsogner er en streng, urimelig Mand. Ved den mindste Forseelse dypper han os ned i Sølen af Kølevandet. See engang, hvordan vi see ud, hvor grimede vi ere i Ansigterne! Nu vilde vi gaae ud til Kilden, og vaske og køle os lidt; thi man bliver saa heed i Hovedet af at staae over Ilden og smedde den hele Dag. Tag ikke ilde op, at vi tale saa frit med eder, Herre! Vi see nok, I maa være en fornem Mand; men Smaafolk ere heller ikke altid at foragte. Vi have dog bragt det temmelig vidt for Skabninger af saa ringe Herkomst. Thi det nytter ikke at dølgge, hvad Alle vide, at vi have været Madiker i Kæmpen Ymers Kiød, før vi bleve til Noget. Men Kunst har dog ogsaa sit Værd. Og Fire af vor Slægt have svunget sig endnu høiere: de ere blevne fornemme Vindmagere, staae i alle Verdens fire Hjørner, og giøre al den Blæst, Jorden behøver.«

Angantyr svarede ligesaa høfligt: »Jeg har hørt meget tale om eders store Kunstfærdighed, og vilde derfor gierne bede eder om at smedde mig et fortrinligt godt Sværd med Guldhialte, og Balgen beslaaet med Guld. Dette Sværd maa aldrig brydes, aldrig ruste, bide Jern og Steen, som Klæde, have Seier

»i hver Kamp for den, som holder det i Haand.
»Hvis I beviser mig denne ringe Tieneste — jeg
»kalder den ringe for eders Evner — saa skal jeg
»lukke eder ind i Bierget igien; thi den ene Villighed
»er den anden værd.«

Da Dvergene saae, der ikke var Andet for, lovede de at opfylde hans Begiering, og Angantyr fulgte dem, vel ikke uden med nogen Betænkelighed, om han ogsaa kunde lukke sig ud igien med Maaljernet indenfra. For at være vis i sin Sag, maatte Dvergene først sværge ham ved Vaulundur, at Intet skulde skade ham, og at de vilde lukke ham ud igien paa samme Sted. Da det var skeet, fulgte han dem ind i Bierghvælvingen.

Angantyr saae her en stor Mængde Dverge beskæftigede med at hugge Malm, smelte det, og hamre Guld, Sølv, Jern og Kobber, blandet med Tin, til allehaande Smykker, Vaaben og nyttige Ting. Andre hentede Ædelstene, sleb dem, og indsatte dem i Guldbraserne. Til hver af Bierghvælvingens Sider vare store Aabninger, hvorfra man kom ned i langt dybere Huler. I den ene laae Fieldstykker imellem og ovenpaa hinanden, og lignede forstenede Mandslegemer. Den anden Hule kunde Angantyr ikke nærme sig, fordi der fra den opsteg en afskyelig Stank. Men pludselig ophørte denne Stank; det duftede, som Roser, og en Skikkelse steg op af Liighulen i hvide Klæder, med lange lyse Haar adskilt i Panden, og med en Huldsalighed i det blege Ansigt, der forjog al Skræk. Modsoegner, Dvergekongen, maatte række ham adskillige Hielme, Kroner, Brystpandsere, Guld-

ringe, Sølvbægere, i hvilke han satte skønne Ædelstene. Saa sukkede han, stirrede op mod Hulens Hvælving med en ubeskrivelig Høihed i sit Kongeblik, og sank ned i Liighulen igjen. Angantyr vilde see efter ham, men blev atter bortjaget af Liigstanken. Da sang Modsogner:

Nysgierrigheden driver dig
 Vel til om Alt at spørge mig,
 Hvad du i Bierget skuet har?
 Hør før dit Spørgsmaal da mit Svar!

Den Hule, du til Høire saae,
 Hvor Klipperne som Kæmper laae,
 Nedstyrted' af en Tordenhammer —
 See, det er Jetternes Sovekammer.
 Der slumrer hver en Rise stor,
 Som fældet blev af Asa-Thor,
 Da han, som Freia pyntet ud,
 Besøgte dem, den grumme Brud,
 Og slog med Miølner ned hver Een.
 Der ligge døde de, som Steen.

Den Hule, som ei dufter vel,
 Er Dødningveien ned til Hel.
 Vel var det, bort du skyndte dig!
 Der kommer Ingen, uden Liig.

Men hvo det var, hiin skønne Mand,
 Det jeg dig ogsaa sige kan.
 Dog Noget maa du høre først,
 Som lædske kan din Videtørst.

Du seer, vi lave Kroner, Ringe,
Pandserplader og Sværdeklinge.
Men Dvergen under Steen og Muld
En Driller er, tidt lunefuld.
Naar vi til Drotten smedde Krandsen
Af røden Guld med Demantglandsen,
Saa snever tidt vi hamre Ringen,
At hans Forstand blier næsten ingen,
Fordi vi presse Hiernen ind
Efter vort eget Skalkesind.
Naar vi til Helten smedde Pladen
Af blanken Staal, da køler Fladen
Tidt Mandens stolte Heltebryst,
Saa reent han glemmer Livets Lyst,
Og hærdet selv, saa haard som Staal,
Kun stunder til et blodigt Maal.
Naar Bægeret af Sølvet hamres,
Vi virke tidt, at strax der klamres
I Giestehal, saa Vredens Ruus
Til Valplads gjør et Vennehuus.
Naar bort Guldringene vi skienke,
Der skulde være Troskabs Lænke,
I Guldet ind vi Svovlet liste,
Saa Ringene maae skiøre briste.
Vort Spøg langt bedre vilde trives,
Og os meer Stof til Latter gives,
Hvis ei ved daglig Smedefærd
Os Asa-Baldur var saa nær.
Det var den skønne Gud, du saae,
Med gule Haar, hvid Klædning paa.
Fra den Tid, Hødur ham slog ihjel,

Maa Asa-Baldur gieste Hel;
Men skøndt ham blinde Hødur skød,
Er Baldur ikke ganske død.
Som Gienfærd kan han frit opstaae,
Rundt om i Biergets Huler gaae.
Da kommer ogsaa han til os,
Mangen Smed han sig sætter hos,
Og hjælper med, til Tidsfordriv.
Derved han redder mangt et Liv.
I mange Kroners lyse Kant
Sætter Baldur sin Diamant;
Da Drotten Sind og Snille faaer,
Hrolf Krake liig i Leiregaard.
I mangt et Pandser, blaa som reen,
Sætter Baldur sin Ædelsteen;
Da Kæmpen farer gramt afsted,
Men vennehuldt og blidt i Fred.
I Bægeret for tørstig Mund
Sætter Baldur Rubin paa Bund;
Da vækker Drikken Tvedragt ei,
Men Venskabs Blomst, som Regn i Mai
Og Ringen, man af Baldur faaer,
I Stykker ingensinde gaaer.
Af Troskab Hiertet briste kan;
Ei Baldurs Ring, den holder Stand.
Af Askekrukkens mørke Ly
Om tusind Aar den funkler ny.

Saaledes lammer han vor Færd.
Men, Angantyr! tag nu dit Sværd.
Det færdigt er, som du det vil,

Og dig det hører ganske til.
 Vi kræve for det ingen Løn.
 Men viid, du Askurs stolte Søn!
 Du maa med Sværdet fare varligt,
 Hvis ei, for dig det bliver farligt.
 Hvergang det ud af Skeden drages,
 Maa det forsigtig saadan mages,
 At du et Menneske kan dræbe.
 Thi Blod maa sig til Tyrffing klæbe.
 Hvis det skal Luften staae imod,
 Det styrkes maa med Hierteblod.

Nu skynd dig bort, før Hanen galer!
 Hvis ikke, du det dyrt betaler.
 Vi Andet har at tage Vare,
 End fromt at vogte dig for Fare.
 Seer du de store Slagsværd hist,
 Hvis Blink alt brænder, som en Gnist?
 Seer du de lange Landser der
 Med Skafter af unge Granetræ'r?
 Dem Odin selv har nys bestilt.
 De Mænd, som blev ved Livet skilt
 I sidste Kampe, sidste Slag,
 Som sidde nu i Broderlag
 I Valhal ved Sæhrimner-Skinke,
 Maae vi fra Legen ei forsinke.
 Man henter Vaabnene hos os.
 I Gaarden skal de hen og slaaes,
 Naar Velkomsthornet ud er stukket,
 Og Alle sig en Ruus har drukket.
 Saasnart af Bierget du kommer nu,

Da vil den Ildvogn skue du,
 Der fra vor Smedie til Valhal farer,
 Belæstet med de sieldne Varer,
 Saa fuld af al den Herlighed,
 At Sværd og Landser hænge ned
 Fra Vognens Rand, ret ligerviis,
 Som trued Jorden den med Riis.
 Afsted med dig, forlad vort Bierg,
 Og giest ei tiere nogen Dverg!

Angantyr skyndte sig ud; thi ved Dvergedrottens vrede Befaling glemte han sin Tapperhed. Fieldøren lukkede sig med Brag. Da han var løbet et langt Stykke, saae han i Veiret, og opdagede Ildvognen paa Himlen med de nedhængende Sværd og Spyd, der kom gloende fra Dverge-Essen. Han frygtede for, at Modsogner havde giekket ham med Tyrting, og at det blot var et Blindværk; men da han saae det skønne Sværd hænge ved sin Side i et prægtigt Bælte, trøstede han sig, og giemte det i en afsides Kløft, for at Ingen skulde undre sig derover, eller stæle det fra ham.

Da han var kommen til Upsal igien, og traadte ind til Yngve i Hallen, fandt han Kongen og hans Mænd siddende tankefulde og forstemte. De havde alle seet Stiernens Riset i Luften, og spaaede sig intet Godt deraf. Om en slig Stiernes Betydning og Virkning havde man forskellige Meninger, nedarvede fra Fædrene.

Angantyr smilede til alle disse Indbildninger, og sagde tilsidst: »Det er latterligt, at høre al den Over-

»tro og Vildfarelse, Folk kan komme i. Jeg kan
 »sige eder den rene Sandhed: Denne Stjerne er en
 »Ildvogn, der gaaer mellem Dvergesmedien i Bierget
 »og Valhalla, naar der behøves Vaaben til de Helte,
 »der ere faldne i Krigen, og de skulle være Einheriar.«
 — »Da er det et Under, at man seer den Vogn saa
 »sielden,« sagde Kong Yngve smilende. Alle loe
 høit over Angantyr's formeente Taabelighed; men han
 sagde: »Et Aar i Valhal er maaskee en Menneskealder
 »paa Jorden. Tid og Rum tages vel der i det Store,
 »ligesom Maal og Vægt.« Dette fandt Kæmperne at
 være rimelig talt, og mange syntes, der var Sandhed
 i Angantyr's Ord.

 19.

 Hialmars og Ørvarodds Elskov.

Kampdagen blev bestemt, og Hialmar hiin Hugprude og Ørvarodd tilbøde sig ene to at kæmpe mod alle tolv Brødre. Kongen og hans Raad syntes, det var en ulige Kamp, der ikke behøvedes; men Hialmar sagde: »Det er uhæderligt for Ørvarodd og mig, at kæmpe Mand mod Mand mod Angantyr og Hjørvard; thi skøndt de ere berygtede for Ondskab og Grumhed, veed man dog lidet at sige om deres Manddom. Jeg vilde skamme mig ved at kæmpe ene mod den Ildgierningsmand, som vilde

»stjæle Livet af mig. Lad ham tage sine Brødre
»med, saa vorder Kampen anstændig.«

Ingeborg gav Hialmar Ret, da han besøgte hende i Jomfruburet til Afsked. »Hvis du bestaaer i denne
»Kamp,« sagde hun, »saa vil du indlægge dig Berøm-
»melse, og min Fader vil strax tillade vort Ægteskab,
»naar du har skilt ham ved hans værste Fiender.
»Falder du, saa følger jeg snart.« — »Det har ingen
»Nød,« sagde Hialmar; »vi To ere begge saa frodige,
»saa unge og stærke, at jeg slet ikke kan faae i mit
»Hoved, at Døden saa tidligt skulde komme og gieste
»os. Jeg haaber at leve mange Aar med dig, Inge-
»borg! og at du med din Vennesalighed skal glæde
»og qvæge mig, naar jeg kommer hiem fra hæderlig
»Bedrift. Da smager Arnens Ro og den væne Danne-
»qvindes Kiærtegn. Men da Alt, hvad der forestaaer
»et Menneske, er uvist, saa vil jeg dog i det mindste
»en liden Stund nyde den huuslige Lykke med dig,
»som jeg haaber vi skulle dele sammen til en høi
»Alderdom. Du maa vise mig dine Urtebed, dine
»Blomster, dine Fugle; og lad ogsaa nogle af de
»smaa Børn komme, som du daglig underviser!
»Saaledes skal jeg sidde som din Husbond paa Bæn-
»ken, naar du underviser vore egne Børn.« Inge-
borg rødmede, og hentede Blomster, Børn og Fugle
i Hobetal. Hialmar tilbragte en lykkelig Stund i
hendes Selskab, og drømte sig et langt herligt Frem-
tids Liv. Ved Afskeden sagde han: »Jeg har endnu
»aldrig bedet dig om et Kys, Ingeborg! og gjør det
»heller ikke nu; det er tidsnok, naar du er min
»Hustru. Jeg kysser dig med Øiets Blik og med

»Læbens Smil — det er Siælens Afskedslys.« —
 »Og jeg kysser dig, som Søster kysser Broder,« sagde Ingeborg; »det er et fromt Kys, og det skal du eie.
 »Een Rose skulle vi dog plukke her paa Jorden i
 »Freias Hauge, som hverken er Længselens eller
 »Veemodens, men virkelig Glædes.« Hun kyssede ham. — »Og hvis jeg falder,« sagde Hialmar, »vil
 »du da mindes mig?« — »Nei,« svarede Ingeborg, og rystede venligt paa Hovedet, »mindes dig vil
 »jeg neppe, det behøves ikke; Døden skiller mig
 »ikke fra dig.« — »Du vil dog ikke dræbe dig,
 »hvis jeg falder?« spurgte Hialmar bekymret. —
 »Nei, det lover jeg dig ved Freia,« svarede Ingeborg,
 »jeg skal leve, saalænge hun forunder mig det.« —
 Saaledes trøstet forlod Hialmar hende.

Nu rustede man sig til Samsø-Toget; men før Ørvarodd gik ud paa Skibet, trak han hemmeligt sin Alfeskiorte paa, og sagde ved sig selv: »To Gange
 »kan jeg nytte den, uden at være bunden til den
 »for Livstid. Jeg bruger den første Gang til Hial-
 »mars Frelse, ikke til egen Fordeel. Tolv imod To
 »er egenlig Nidingsværk; et saadant Tilbud burde
 »Arngrims Sønner aldrig taget imod, hvis de vare
 »ærlige Kæmper. Jeg vilde ikke modsige Hialmar.
 »Nu troe de at overvælde os, og Thor veed, hvilke
 »Rænker de endnu ville finde paa; men Hialmar
 »skal eie Ingeborg, thi de fortjene hinanden. Deres
 »eneste Feil er, at de ere forelskede; det er taabe-
 »ligt. Hvilken latterlig Ting er Elskov! Hvor umu-
 »ligt vilde det vorde den, at faae mig i sine Garn!
 »Der er nu Hervør, som, ærlig talt, uden at Hialmar

»hører det, er ti Gange skjønnere og yndigere end
»Ingeborg — men elske hende? Nei, det var umu-
»ligt. Jeg troer heller, jeg kunde hade hende, fordi
»hun med eller mod sin Villie har forhexet mig.
»Altid maa jeg tænke paa hende; hvor jeg gaaer og
»staaer, seer jeg hende: med de gnistersorte lange
»Lokker, der flagre fra Hielmen, som hun næsten
»aldrig aflægger; med de store blaae Øine, saa kolde
»som den rene Luft i en klingende Vinterfrost; med
»den ikke blot stolte Pande, men med Næsen, der
»løber i eet med den, og er ligesaa kiæk; med en
»Spodskhed paa Læben, der stikker, som Biens
»Braad, og som dog faaer Een til at ønske sig et
»Kys, saa sødt som dens Honning. Og dog vil jeg
»gjerne tækkes hende. Selv denne Holmgang huer
»mig ikke blot, fordi jeg hjælper min Ven Hialmar,
»men fordi jeg vil behage Hervør. Vistnok er det
»en egen Maade at vinde en Møes Bifald paa, ved at
»slaae hendes Fader og elleve Farbrødre ihjel. Men
»Hervør er ikke, som en anden Mø; hun vil vindes
»paa sin egen Viis. Hvi kan jeg dog ikke lade være
»at tænke paa hende? Hun er vist en Hex. Jeg har
»det Uheld, at være giestet af Hexe min hele Leve-
»tid. Den første var gammel og hæslig; hende slog
»jeg, uden at betænke mig, Tænderne ind i Munden
»paa, skjøndt hun var tandløs. Ellepigen lod jeg
»nok være at træffe; det var jo lutter Maanskin og
»Skygge, Spindevæv og Dugg, Blade og Fuglesang.
»Hervør har Munden fuld af de deiligste Tænder;
»men det var mig ikke muligt, at slaae en eneste
»ind, skjøndt hun smiler dermed, som en Ulv, der

»vil bide. Men hun ligner ikke Ulven. Hun ligner
 »sig selv; der er Ingen, der ligner hende. Selv ikke
 »Freia. Maaskee Valkyrien. Men jeg vil ikke mere
 »tænke paa hende. Afsted til Samsø!«

 20.

 Holmgangen.

Hialmar og Ørvarodd landede ved Samsø i Munarvig. De troede at være komne først, og gik op i Skoven, for at finde et passende Sted til Kampen. Men Arngrims Sønner kom kort efter seilende med stort Mandskab. Da de langt borte saae Hialmars Skib ligge for Anker, satte de sig til at drikke, før de styrede til Land. Nu kom Bersærkergangen over dem, og da der ingen Stene og Træer vare, de kunde hugge i, og de frygtede for at dræbe hinanden indbyrdes, entrede de Hialmars Skib, og sloge alle hans Folk ihjel. Efter denne Daad stege de paa Land, og satte sig i Kreds om et stort Træ, matte af Bersærkergangen, som nu var gaaet over, men dog glade i den Tanke, at de havde dræbt Hialmar og Ørvarodd med de Andre. Hvor forundrede bleve de derfor, da disse Helte traadte frem, kraftige og uskadte, og udæskede dem med stolte Ord.

»I have efter Sædvane overfaldet og dræbt fredelige Folk,« sagde Hialmar, »der sadde i deres gode

»Ro, og intet Ondt ventede. Nu er jeg og min Stald-
»broder Ørvarodd komme, for at straffe eder for denne
»og flere Ildgierninger.«

Angantyr og hans Brødre vare blege og trætte af Bersærkergangen; Hialmar og Ørvarodd blussede af Hevnlyst, og lignede to Guder fra Valhal. Uagtet Angantyr stode paa Tyrving, bragte ham den gierrige Natur, der var i ham, til at tænke paa Muligheden, at Hialmar, hvis han faldt, kunde komme til at eie hans Sværd. Det gik ham, som Hunden, der, naar den er mæt, dog ikke under en Anden det Been, den ikke selv længer kan gnave, og hansagde: »Vi »ere rede til Kampen; men lader os gjøre den Af- »tale, at den, som falder, skal af de Efterlevende »jordes med alle sine Vaaben! Ørvarodd skilles vel »ligesaa nødig ved sin Bue, som jeg ved mit Sværd.«

Heri indvilgede Alle, og Kampen blev nu saaledes bestemt, at den skulde fornyes fire Gange, hver Gang tre af Arngrims Sønner mod Hialmar og Ørvarodd; og Tærningerne skulde bestemme, hvo af hine, der skulde kæmpe først.

I Førstningen gik det heel ordenligt. Ørvarodd kæmpede ogsaa med Sværd ved Siden af Hialmar. Men neppe vare de første tre Brødre faldne, saa sprang de andre otte hen imod de tvende Venner, og det hialp ikke Angantyr, alt hvad han raabte dem tilbage.

Neppe saae Ørvarodd sig omringet, saa raabte han til Hialmar: »Hold dem fra Livet med Sværd »og Skiold, og overlad mig Resten!« Derpaa flygtede han ud af Vrimlen, uagtet han vidste, at han i Flugten kunde saares, for at komme dem paa Skud-

vidde; og neppe brugte han Buen, saa pillede han den Ene bort efter den Anden, saa Hialmar havde endnu kun et Par Stykker at kæmpe mod, hvilke han lykkeligt nedlagde.

Nu sprang Angantyr rasende frem med Tyrfing, og gav Hialmar Banesaar; men Hialmar, der havde mistet sit eget Sværd, havde endnu saa megen Styrke, at han vristede Tyrfing af Angantyr's Haand, og gien-nemborede ham dermed.

»Der ligge de alle,« raabte Ørvarodd med Skogger-latter. »Men du, Hialmar!« vedblev han med dæmpet Røst, »ligger der ogsaa, og det er det Værste, thi dit »Liv var mere værd, end tolv Gange tolv slige Fienders.«

»Leed mig hen til Kilden, og giv mig en Drik »Vand i min Hielm!« sagde Hialmar med sagte Røst. »Mig tørster.« Ørvarodd ledte ham derhen, satte ham paa en Steen, og tog Hielmen af hans Hoved. De skønne brune Lokker hvirvlede sig vildt omkring det blege Ansigt; men hans Øine vare endnu klare og stærke. — »Nu vilde Ingeborg græde, hvis hun saae »dig,« sagde Ørvarodd. Da Hialmar havde drukket, følte han sig forfrisket. Han holdt med Haanden paa sit Saar, for at Blodet ikke skulde forløbe ham, og sang med kraftig Røst sin Dødssang:

Det skal ei spørge,
 Derfor ei sørge
 Skal Hialmars Mø,
 At Kamp han skyede,
 For Fienden flyede
 Paa Ægirs Ø.

Han dristig stævned
Mod Fienden, stærk,
Og Ørvar hevned
Et Nidingsværk.

Tolv Fiender blegned,
Før Hialmar segned
I Dødens Favn;
Hans sidste Stræben,
Sidst Ord paa Læben
Var hendes Navn.
Før Dødens Slummer
Er kun min Sorg:
Det volder Kummer
Skjøn Ingeborg.

Hugprude Broder
Fra Berurjoder,
Min Ørvarodd!
Skjøn var din Lue,
Stærk var din Bue,
Vis var din Braad.
Sit Liv forliste
Ung Hialmar fro,
Da du beviste,
Du var ham tro.

Nu Skiold ei buldre!
Paa dine Skuldre
Bær Vennen hiem!

I Sveariget
 Bring Helteliget
 I Hallen frem!
 I Morgenlue,
 Med Barmen trang,
 Sin Ven hun skue
 For sidste Gang.

Men ei hun græde!
 I Freias Sæde
 Vi samles vist.
 Hvo vilde klage
 For snelle Dage,
 For korte Frist?
 Før Dødens Slummer
 Er kun min Sorg:
 Det volder Kummer
 Skøn Ingeborg.

Da Hialmar havde endt sin Sang, slap han Saa-
 ret med Haanden, og hans Blod sprang raskt og ris-
 lende, som Kilden, men kun et Øieblik. Han sank
 død i Ørvarodds Arme. Ørvarodd stirrede paa det
 blege Ansigt, kyssede Hialmar paa Panden, og sagde:
 »Kilden græder over dig, Hialmar! Ørvarodd kan
 »ikke græde.« Med disse Ord trykte han sin Vens
 Øine til, lagde Liget sagte ned paa Jorden, og bedæk-
 kede det med Løv for den hede Middagssol.

21.

Begravelserne.

Nu tænkte Ørvarodd paa at hølægge Arngrims Sønner, som han havde lovet, med Harnisk, Hielm og Vaaben, uden at Noget blev berøvet dem. Men han havde Ingen til Hielp; thi alle hans Folk vare ihielslagne. Nogle Fæhyrder fandt han; disse sendte han til det fiendtlige Skib, at de skulde hente Angantyr's Mandskab, for at hielpe med at jorde deres Herrer.

Neppe hørte disse Nederlaget, og at det var skeet ved To, hvoraf den Ene kun var tilbage endnu, før de skyndte sig op i Land, at dræbe Odd. Da de saae ham, skøde de deres Pile efter ham, af hvilke mange traf, men bleve afmægtigt hængende i hans silkestukne Brynie, saa at Odd kom til at ligne et stort Pindsviin. Da Mændene kom nærmere, plukkede Odd Pile af Brynien, og kastede dem efter de Ankomne med Haanden saa stærkt og vist, at han dræbte Tre paa Stedet. »Saaledes skyder man Trælle,« sagde Ørvarodd. »Lader det være, Børn! I have selv værst af det. Jeg vilde gjerne dræbe Fleer af jer, men har ikke Raad dertil, da I maae hielpe mig med at begrave eders egne Herrer, at ikke Tyve skulle stieles deres Harnisk og Vaaben, eller Krager og Ravne fortære deres Liig.« Folkene fandt, at der var Mening i Odds Tale, og lode sig nu uden Murren befale af ham, hvilket han gjorde med saa

stor Tillid og Rolighed, som om de havde tient ham ærligt og tro i mange Aar.

Ørvarodd lod dem nu fælde Træer i Skoven, og af Stammerne byggede han et Gravkammer, hvor Ligene bleve lagte i fuld Rustning, med deres Sværde i Hænderne, og Angantyr yderst med Tyrfing. Derpaa blev der lagt Sand og Jord over Gravkammeret. Det var vorden en mægtig Høi, Odd lod den beklæde med Græstørv, og en Steen vælte for Indgangen.

Da de vare færdige hermed, sagde Odd: »Nu »har jeg jordet eders Herrer hæderligt efter Løfte; »nu staaer tilbage at begrave min Ven Hialmar, som »ligger derhenne i Skyggen under de grønne Løv. »Men han skal ikke jordes her. Han har bedet mig »om at bringe ham til hans Fæstemø Ingeborg i »Upsal. Det bliver altsaa nødvendigt, at lægge ham »ud paa Angantyr's Skib, da hans eget har mistet »Anker og Seil ved Entringen. Derfor maa jeg og- »saa betiene mig af eder til Hiemfarten, og lade »Hialmars Skib blive her i Fiskernes Varetægt til »videre.« Mændene løde Odd uden Modsigelse, og svore ham gierne Lydighed; thi deels havde han vundet deres Venskab ved den hugprude Viis, hvorpaa han behandlede sine dræbte Fiender, deels mindtes de endnu Pilekastene, og de forgieves Forsøg, der vare giorte paa at dræbe ham.

22.

Ingeborgs Endeligt.

Det var en aarle Morgen, da Ørvarodd ankrede igien ved Sigtun. Folk vare endnu ikke opstandne; men Hervør var gaaet ud med sin Terne Svanhvide til Stranden, for at speide efter Skibe langt ude, thi hun havde Falkeøine. Da hun opdagede Faderens Snekke, sagde hun: »Nu have de Tolv dog faaet »Bugt med de-To, hvad vel var for dem. Man siger: »Mange Hunde Harens Død; men Ørvarodd og Hialmar vare ingen Harer.« — »Og din Fader og hans »Brødre ingen Hunde,« sagde Svanhvide, som havde frit Sprog med hende. — »Raske Blodhunde ere due- »lige til Jagten,« vedblev Hervør. »Men jeg haaber, »Vildtet har stanget, før det faldt. Neppe lever Hiør- »vard endnu for at ægte Ingeborg, hvis Ørvarodd in- »gen Praler var, da han roste sin Skyttefærdighed.«

Nu ankrede Skibet, et Bræt blev lagt fra Skibsranden til Kysten, og den Første, som gik derover, var Ørvarodd med Hialmars Liig paa Ryggen. Hervør kiendte Liget, og sagde: »Nu vil Ingeborg græde.« — »Og Hervør,« svarede Ørvarodd, i det han nedlagde den døde Helt. — »Hervør græder ikke. Hvor er min »Fader?« — »Hialmar tog ham med, da han gik til »Odin,« svarede Ørvarodd. »Af hans Brødre sendte »jeg de Fleste med mine Pile til Hel, da de hobeviis »vilde overfalde enkelt Mand; dog jordede jeg dem »i den Heltehøi, jeg kastede over din Fader.« — »Det var større Hæder, end de fortiente,« svarede

Hervør. — Ørvarodd betragtede med Beundring den skønne modige Qvinde, der saa rolig kunde bære Fadertabet. »Hader du Hialmar, som dræbte din Fader?« spurgte han. — »Naar man overfaldes, maa man værge sig,« svarede Hervør.

Ørvarodd tog nu Liget paa sine Skuldre, for at bære det til Ingeborgs Jomfrubuur. Hervør fulgte. »Det vil blive morsomt,« sagde hun, »at see Maanskinnet slukkes i Regnskyer. Neppe har Hialmar blødt meer, end Ingeborg vil græde, naar hun seer ham.«

Ingeborg sad just i Buret, og stak en Pandserkiorte til Hialmar. Odd lagde Liget for Døren, gik ind til hende, og sagde: »Her er en Ring, som Hialmar sender dig med sin Hilsen.« Hun tog imod Ringen; uden at sige et Ord, traadte hun ud i Døren, og da hun saae Hialmars Liig, segnede hun strax død ned ved hans Side.

Da skoggerloe Ørvarodd, og raabte: »Vel maa man glæde sig over dette. Nu skulle I have hinanden i Døden, uagtet Skiebnen negtede eder det i Livet.« Derpaa tog han først Hialmars, saa Ingeborgs Liig, og bragte dem hen i Hallen for Kongens Høisæde. Kong Yngve blev meget bedrøvet over at han havde mistet sin Datter; men Ørvarodd sagde: »Mig tykkes, Herre! at slig Død maa trøste eder. Ingeborg har i sin Hedenfart vundet alle Helte, ja selv den stolte Hervør. Vi havde ventet Suk og Taarer; men hendes Hierte brast, som et ædelt Kar, der overfyldtes af for megen Smerte. Deraf kiendes Kiærlighedens Styrke. Jeg har i den senere Tid havt flere Beviser paa den. Vel muligt, at den i sin rette Skikkelse af alle Mag-

»ter dog er den stærkeste.« Disse sidste Ord sagde han med et Blik paa Hervør; men hun mærkede det ikke, thi hun stirrede paa Ingeborgs Liig.

23.**Om Hervør.**

Natten efter denne Begivenhed var søvnløs og sørgelig for Hervør. Men Ørvarodd sov, som en Steen; thi han havde haft stor Anstrengelse med at slæbe sin Vens Liig, hvilket han ikke vilde overlade til Andre, og skøndt han, uden at vide det, elskede Hervør, saa var dog hans Elskov sund, som hans Sorg, og forstyrrede ikke hans Nattero.

Hervør var uagtet sin mandige Aand en Qvinde, og maatte undertiden, saa nødig hun vilde, yde Naturen dens Ret. Hun følte sig i denne Nat nedslaaet, modløs og bedrøvet — ikke just over Faderens Død, thi for den, der altid stunder til Kamp, er Livets Tab ikke agtet høiere, end de Penge, Spilleren taber; men hendes hele Fremtid var forstyrret.

Da Hervør blev født, døde hendes Moder; hun havde aldrig haft Søskende, af hendes Fader var hun opdraget paa sær Viis mellem ham og hans Brødre. Da hun blev ældre, beherskede hun Faderen. Det var, som sagt, efter hendes Raad, at han var fulgt med Hiørvard, i Haab om at vorde Sveakonge, naar

Ynglingeætten var udrøddet. Nu stod Hervør alene uden Hielp og Venner; selv hendes Faders ringe efterladte Mandskab adlød jo Ørvarodd.

Det var en stormfuld Nat, og Regnen skyllede ned. I dette slette Veir tog Hervør en Kaabe paa, en Lygte i Haand, og uden at tage Svanhvide med (det eneste Menneske i Verden, hun endnu troede at kunne forlade sig paa), gik hun alene den lange Vei til Gefions Hof paa Klippen. Hos denne hendes kærester Disa haabede hun endnu at finde Trøst og Raad.

I Regn og Slud kom Hervør til Hoffet. Hun aabnede Døren, og traadte ind. Men Hallen havde i denne fæle Nat aldeles intet Høitideligt og Opløftende. Gefion sad som et Spøgelse paa Bænken, og stirrede. Hervør gik rask hen imod hende, holdt hende Lygten i Ansigtet, og nu saae Billedet ud, som en udpyntet Dukke. De blaae Glasøine stirrede uden Siæl og Liv paa Hervør, og hun kunde tydeligt see Stingene af den Traad, hvormed Haaret var syet paa Hovedblokken.

Uden Trøst vendte Hervør sine Øine fra det udskaarne Træ, da faldt de paa Ingeborgs Skiold i Krogen, som hun havde glemt, da hun sidst var her, og Hialmar overraskede hende. Der stod Galgen i Skioldet, malet med Ingeborgs Blod, der nu ikke længer var skarlagenrødt, men levret og mørkebruunt.

En besynderlig Mathed overfaldt Hervør. Hele hendes Liv tyktes hende i dette Øieblik at være et usselt Giøglespil. Hun fik Lyst til at ende det, drog sin Daggert, lod den funkle i Lygtelyset, og stirrede

paa Gefion igien, som for at vide, hvad hende tyktes derom. Da faldt der en af de blaae Stene ud af Øiehullet paa Billedet, trillede hen ad Gulvet, og blev liggende for Hervørs Fødder.

»Et dødt Billed,« raabte hun, »en stor Dukke for »voxne Børn, et latterligt Legetøi, et Spilleværk, som »det hele brogede, taagede Liv! Jeg vil ikke lade »mig længer giekke. Jeg er kied af at sidde i denne »Dødens Vaagestue; jeg vil selv sove.«

Da klarede det pludselig op derude. Himlen blev reen, Maanen skinnede, og kastede sit Lys ind ad Døren paa Hervørs Daggert. En liflig Lyd af Lurer og Skiolde klang i Luften. Hervør traadte ud, og saae nu, at det ikke var Maanen, men sex deilige Møer paa en lysende Sky, omgivne af Luurblesere. Medens Lurerne udbredte deres Toner over Field og Dal, sloge de tre Møer lydeligt Skioldene mod hinanden. Da de nærmede sig Jorden, standsede Skyen, og Møerne svævede ned, tre og tre. Da de kom nærmere, kiendte Hervør strax Valkyrierne. Med Sværde, Skiolde og store Svanevinger paa deres Guldhielme traadte de hen imod Hervør, og sang til Lurerens Lyd:

Atter Valkyrier vilde
 Hervør i Hallen gieste.
 Øiet tidligt og silde
 Paa vor Mø vi fæste.
 Vorde Valkyriers Lige
 Skal den stolte Pige,

Stige med As og Alfen
Høit til Valaskialfen.

Tyrfing er smeddet i Bierget,
Tyrfing Jordan skienket.
Kiender du Helteværget,
Før til Bierget lænket?
Seid monne Jernet syde;
Det vilde Stort betyde.
Tyrfing, et Sværd uden Mage,
Dvergen kræver tilbage.

Men det skal ei ham lykkes;
Skioldmøen er ei bange,
Hervør godt vil tykkes
Om Valkyriesange.
Hun skal Dødningen tvinge
Sværdet igien at bringe;
Gravhøiens mørke Hule
Skatten os ei skal skiule.

Som Suurdeigen i Brødet,
Tyrfing krydrer Livet;
Og som Blodet til Kiødet,
Tyrfing blev Saga givet.
Mennesket, feigt i Slummer,
Vænnest til Trællekummer,
Hvor ei Tyrfing skrækker,
Og til Bedrifterne vækker.

Vredens Ild maa flamme,
Skal ei Røgen jer qvæle;

Kæmpernes Staal maa ramme,
 Skal ei Tyvene stjæle.
 Skiold i Marken maa brage,
 Skal ei Slægterne svage,
 Kolde, misundeligusle,
 Atter som Dverge pusle.

Hvad siger Mord og Bløden,
 Naar slig Skat blev givet?
 Og hvo frygter vel Døden,
 Som er værdig til Livet?
 Gak til din Faders Gjemme,
 Kræv med lydelig Stemme
 Staalet, der gavner Muldet
 Meer, end Freden og Guldet!

24.

Nornerne tale med Hervør, og Gefion
 lyser hende hiem.

Da Valkyrierne havde endt deres Sang, ønskede Hervør at faae noget nøiere Besked om Tyrving. Rota, den ældste Valkyrie, sagde: »Tal med Nornerne, »som følge os! De kunne sige dig, hvad du skal »vide.« Nu traadte Nornerne frem, de saae rolige og alvorlige ud. Den ældste, Urd, i et mørkt, foldet

Klædebon, hvori man neppe ret kunde see hendes Skikkelse, fortalte hende Angantyr's Eventyr, hvorledes han havde faaet Sværdet, hvilket Faderen havde fortiet Hervør. Varandi, i den brogede Skældrægt, bad hende være munter, og ikke lade Modet synke. Urd sagde: »De misundelige Dverge have kun nødtvungne »givet din Fader dette Sværd. Et større sligt bragte »Liv og Bevægelse i de ældste Slægter, da Guder »strede mod Jetter.« Varandi sagde: »Der er en »Stump af Tyr's gamle Sværd i Tyrfing's Klinge.« Skuld meldte: »Hvis du bringer Sværdet tilbage, vil »Livet røre sig langt kraftigere herefter. Hele Folke- »slag ville vel ødelægge hinanden; men hvad siger »det, naar Modet og Tapperheden saaledes naaer sit »høieste Maal? Det bliver, som en Storm, der bort- »fierner alle Mosetaager. Det Utøi, der udhækkes i »alt for lang Fred: Egennytte, Misundelse, Bagtale, »List, Vellyst, Drømmeri, Forfængelighed og den »grumme Feighed — alle disse stinkende Paddehatte »kunne ikke groe paa de store Valpladse, hvor Men- »neskeblodet, Jordens bedste Rose, dufter med Helte- »bedrift for Evigheden.« Varandi sagde: »Der er »Gift i Sværdet; men det er Modgift.« — »Dog«, vedblev Skuld, »maa du fare varlig med Tyrfing, og »ikke blotte dette Sværd, uden der er en Fiende i »Nærheden, du kan dræbe; thi det kræver i det »mindste eet Menneskes Død, for hver Gang det »drages.«

Da Skuld havde sagt dette, forsvandt hun og alle de Andre. Skyensortnede, Hervør stod igjen i Bælmørke, og saa ikke Andet, end Gefion, der sad inde i Hof-

fet ved det matte Lygteskin, og stirrede ud paa hende med sit ene Øie. »Du skal faae dit Øie igien,« raabte Hervør, i det hun tog den blaa Ædelsteen op fra Gulvet, og puttede den i Lommen. »Det skal »blive fast indsat igien i Morgen den Dag.« Derpaa skyndte hun sig hjem. Paa Veien, i Nærheden af en farlig Fieldpynt, hvor der var stærk Træk mellem Klipperne, gik hendes Lygte ud. Ved hvert Skridt, hun nu gjorde i Mørket, stod hun Fare for at styrte ned i Afgrunden. Men Hervør blegnede ikke. »Gefion vil vist have et vaagent Øie med mig,« sagde hun, i det hun tog Øiestenen ud af Lommen, og lagde den i sin hule Haand. Og saa var det; thi den lyste med blaa Lue, som en Lygtemand, men uden at lede vild, og Hervør kom lykkeligt hjem til Svanhvide, der havde været bange og bedrøvet over hendes lange Fraværelse.

Næste Morgen var hendes første Tanke, at give Gefion sit Øie igien. Hun havde lagt Ædelstenen paa Bordet, da hun gik i Seng, og den havde oplyst Værelset, som en svag Nattelampe, til hun slumrede ind. Men nu var den ingensteds at finde. Der havde Ingen været i Kammeret, uden Svanhvide, og om hendes Troskab var Hervør overtudet. »Har en »Tyv«, tænkte hun »vovet at stiale Gefions Øie, saa »vil det snart opdages; thi hvordan vil han skiule »den guddommelige Straale? Men ud til Gefion vil »jeg gaae jo før jo heller, og bede hende om Til»givelse for min Uagtsomhed. En Dise er alvidende, »hun kiender alt min Uskyld.«

Hervør skyndte sig ud med Svanhvide til Gefions

Hof. Men der sad Gudinden med begge sine Øine, som hun altid havde siddet. Ingeborgs Skiold stod vel endnu i Krogen, men det var blankt og reent, af Blodgalgen var ikke mindste Plet. »Jeg maa have »drømt,« sagde Hervør. »Men lige meget; min Drøm »var mærkelig og lærerig. Nu maae vi hisse Seil i »høien Raa, Svanhvide! til min Faders Gravhøi. Vil »du være med?« Svanhvide svarede: »Jeg følger »dig til Graven og i Graven.«

 25.

 Hervørs og Ørvarodds Samtale.

Ørvarodd havde vundet Skibet og Mandskabet fra hendes Fader, og Hervør indsaae, der var ikke Andet for, end at sige ham Alting reent ud, hvis hun vilde til Samsø. Herpaa betænkte hun sig saa meget mindre, da hun vel havde mærket, at Ørvarodd godt kunde lide hende. Vel berøvede hun ham ved denne Fortrolighed Haabet om nogensinde at faae hende til Kone; men hun havde ogsaa mærket, at Ørvarodds Sind og Hu var af et eget Slags, og betænkte sig ikke længe.

Da hun havde sagt ham Alting, endte hun med disse Ord: »Aldrig vil jeg ægte nogen Mand, og hvis »jeg maa raade dig, Ørvarodd! saa tag du heller al- »drig nogen Hustru. Men lad os stifte et bedre

»Ægteskab! Som Helt og Heltinde ville vi drage
 »Verden om og udføre Bedrifter, hvortil Saga endnu
 »aldrig hørte Mage. Mig er sagt, at du med din Bue
 »og dine Pile udretter det Samme, som jeg bliver i
 »Stand til at udrette med Tyrfing. For sligt et Sværd
 »og slige Pile maae alle Mennesker vige eller bløde.
 »Saaledes giøre vi os til Herrer af den hele Jord.«

Ørvarodd rystede paa Hovedet, og svarede: »Jeg
 »tænker i denne Sag anderledes, end du. Hvad
 »min Bue og mine Pile angaaer, saa takker jeg for
 »deres Fortrinlighed Ingen, uden min stærke Arm,
 »mit skarpe Øie og mit kolde Blod. Jeg maa i høi
 »Grad fraraade dig at søge Hielp hos Valkyrier og
 »Norner. Hvad vi Mennesker skulle forstaae, og hvad
 »vi skulle udrette, dertil gave de rige Guder os Evnen
 »fra Fødselen af; denne Evne skulle vi dyrke, men
 »at ville meer, er Afsind. Thi hvis ogsaa overna-
 »turlige Væsner siden laante os Noget af deres Magt,
 »hvad Ære, sand Fordeel og Glæde var der da af
 »at være blotte Redskaber i deres Haand? Tapper-
 »hed maa, ligesom Retskaffenhed, komme fra Men-
 »nesket selv.

»Den ene Fortrolighed er den anden værd,« ved-
 blev han efter en kort Taushed. »Jeg har ogsaa faaet
 »Noget af en Alf, som jeg snart agter at skille mig
 »ved igjen. Tyrfing er Krigens Værktøi; den blev
 »smeddet i Biergets Dyb, mellem brændende Luer,
 »ved forfærdelige Afgrunde, af Klippens haardeste
 »Malm af hæsliche Dverge. Mig har en lille hvid
 »Alfemø i Siælland vævet Fredens beskyttende Klæde-
 »bon i Maaneskin, Blomsterlugt og glindsende Dugg

»af det fineste Spindevæv. Men uagtet hendes venlige Tale indseer jeg dog godt hendes onde Hensigt. Jeg gav mig hende i Vold ved et letsindigt Kys, i Stedet for at vende hende Ryggen, før Hanen gol. Hun berøvede mig vel ikke Livet; men hvad der var værre, Livets Værd og Ære vil hun røve mig. Til en feig, magelig Huusbonde, der dør Straadød, vil hun giøre mig. Men det skal ikke lykkes. To Gange har jeg faaet Lov til at bruge Skiorten, og kan trække den af igien, uden for Livstid at være hyllet deri. Den første Gang brugte jeg den for min Ven Hialmars Skyld, skiondt det lidet baadede ham; anden Gang vil jeg bruge den for din paa dette Tog efter Tyrffing, hvis det ikke kan være Andet. Men mit Raad til dig er, at du ikke forstyrrer din Faders Ro i Graven. Lad Tyrffing være jordet med ham! Jeg vil ogsaa brænde Alfesærken. Bliv min Hustru, og drag med mig! Der vil vorde Heltegierninger nok for mig at øve; og vil du følge mig i Strid — desbedre! saa adskiller os hverken Livet, eller Døden.«

»Tænk aldrig paa det!« svarede Hervør. »Følger du mig ikke til Samsø, saa gaaer jeg ene. Tyrffing have Norner og Valkyrier lovet mig; det er en Gave, som kommer fra Guderne selv — i Fødselstimen eller siden, det gjør Intet til Sagen.«

Da Ørvarodd saae, der var ikke Andet for, og hans Kiærlighed til Hervør voxte, besluttede han at følge hende. »Det gielder her et Tog imod Drauger og Svartalfer,« tænkte han; »jeg drager Alfeskiorten anden Gang paa for Hervør, og saa aldrig meer.«

26.

Hervør henter Tyrving.

De landede efter en heldig Fart ved Samsø, og kastede henimod Aften Anker. Ørvarodd vilde, at Hervør skulde bie til næste Morgen, da han troede, hun vilde lade grave efter Sværdet; men hun svarede: »Man maner ikke Aander om Dagen. Vil du ikke »følge med, saa bliv! Jeg gaaer ene med min Terne. »Men lige hen til Graven skal Ingen følge; did gaaer »jeg ene.« Ørvarodd sagde: »Jeg følger dig. Og »gik Veien til Hel — jeg troer, jeg fulgte, skiøndt du »ikke takker mig mere, end en Herre sin trofaste »Hund, der løber efter ham.« Hervør svarede: »Jeg »skønner paa dit Venskab; men her er ikke Tid og »Sted til lange Omsvøb og prægtige Talemaader.«

Skoven stod for dem; det var ved den modsatte Kyst, Angantyr og hans Brødre laae begravede. Ørvarodd havde med Flid ankret ved denne Strand, da det mørknede, for at faae Hervør til at opsætte Bedriften til i Morgen. De mødte en Fæhyrde, og Hervør spurgte: »Hvor gaaer Veien til Angantyr »Grav?« Hyrden svarede: »Du gør ilde i ved Natte- »tide at besøge denne Gravhøi. Den har et slet »Rygte. Det maa være slemt nok, at komme den »nær om Dagen; men om Natten seer man Ildsluer »at hvirvle ud deraf.« — »Lige meget!« sagde Hervør, »den Ild vil ikke brænde mig.« Fæhyrden svarede: »Jeg seer, du er dristig, skiøndt uforstandig. »Gak lige til, tværs igiennem Skoven! Ikke langt fra

»Kysten paa hiin Side seer du Høien kneise paa
»Sletten, ikke langt fra Strandbredden.«

Med den Besked gik Hervør, fulgt af Ørvarodd og Svanhvide. Det trak op til et stærkt Uveir, Trætoppene viftede, og Stammerne knagede. »Angantyr indbyder os uvenligt til sin Hal,« sagde Ørvarodd. — »Man mister nødig det Bedste,« svarede Hervør; »men tvinges maa man, naar man ikke gjør det godvilligt.« — »Hvormed vil du tvinge den Døde?« — »Med Livsmød. Døden er feig,« svarede Hervør.

Nu traadte de ud af Skoven, og saae Gravhøien langt henne paa Marken lyse i Mørket. Den hævede sig paa fire Ildpiller, der snoede sig, som Slanger, og saa sank den igjen. Derpaa hævede den sig atter; og dette Spil fortsatte den en Tidlang, medens Stormen hylede, Ulvene tudede henne i Skoven, og Træerne knagede, som om de skulde styrte ned. En Pladskregn faldt. »Her er ikke hyggeligt,« sagde Ørvarodd. — »Nei, den Kiælne kan let faae Snue,« svarede Hervør. »Gak hiem paa Skibet og drik varmt Øl, mens jeg og min Terne udøve Daaden!«

Ørvarodd rødmede af Vrede, og rystede paa Hovedet. »En Mand skulde ikke fornærme mig saaledes ustraffet,« tænkte han; men han nænte ikke at sige det høit. »Hun er dog plaget nok«, sagde han ved sig selv, »af sit eget vilde Forsæt. En Kvinde kan ikke fornærme mig, om det saa var en Valkyrie. Den, der ikke bryder sig meer om sin Fader, skulde hun bryde sig om mig?« Men i dette Øieblik syntes det ham ogsaa, som om Elskoven var gaaet over. Hun stod for ham, som en Nattens

Alf. Han besluttede efter hendes Ønske i Frastand at oppebie Udfaldet, men dog strax at ile hende til Hielp, hvis hun behøvede det. Nu gik Hervør ene til Graven; Svanhvide fik kun Lov at følge hende et Stykke. Ved Gravhøien kogte hun Seid, hvilket hun i Barndommen havde lært af en Vølv, for at mane Aanden. Det var en selsom Blanding af Blod, Plantesaft og Steensyre. Hun slog Ild, i det hun udtalede Nornernes Navne, og neppe havde hun gjort det, saa ophørte Regnen, men Stormen vedblev. Da Hervør havde faaet Ilden til at brænde i nogle Riisqviste, der strax bleve tørre, gød hun Seiden i sin Hielm, satte Hielen over Ilden, og medens den kogte, rørte hun om i Blandingen med sin Daggert. Neppe begyndte Seiden at boble og vable, saa raabte Hervør:

Vaagn op, Fader,
 I Brynieplader
 I Høien jordet!
 Helteordet
 Hør fra din Datter,
 Hilset atter.
 Ei Nattebaalet
 Kan Hervør skrække.
 Dvergestaalet
 Af Graven du række!

Et dybt Drøn lød i Gravhøien; Stenen for Indgangen rokkedes, og Hervør hørte tydeligt sin Faders Stemme inde i Gravkammeret:

Afsindigt sværmer
 Du, som dig nærmer
 Begravne Døde.
 Til frække Møde
 Du tør dig vove,
 Til Haan for Ætten,
 Og gieste Sletten,
 Hvor Helte sove?

Nu rørte Hervør Seiden saa stærkt om i Hielmen med Daggerten, at alle Hanerne gole i de fierne Torper. Skyerne kløvedes pludselig af en Blæst, og i Skykløften fremdæmrede den Ildvogn med nedhængende Sværd og Spyd i en lysende Taage, som Angantyr, da han levede, havde seet, dengang han gik fra Dvergene. Hervør sang:

Med Midnatshaner
 Jeg op dig maner.
 Hørte du Galet
 I Torperne fierne?
 Det har befalet
 Ved Tryllestjerne
 Fra Gravens Leie
 Mig Liget at tvinge
 Sværdet at bringe,
 Som jeg vil eie.

Nu hævede Stenen sig fra Gravhulen saa let, som Skyen i Luften, og som en Iisstøtte stod Angantyr's Gienfærd i den kulsorte Dør, i staa graat Harnisk,

med Grydehielm paa Hovedet, hvorfra de sorte Haar faldt ned over Skuldrene. Ansigtet var kridhvidt, Øinene brystne og blodigrøde; det slukte Blik søgte ængsteligt at undflye det svage Lys fra Seidbaalet og Glimtet af Taagestiernen. Med huul Røst raabte Gienfærdet:

Daarlige Qvinde!
 Snart vil du finde
 Med røde Vunder
 Paa Dødningvangen,
 Hvor blind du stunder
 Til Undergangen.
 Krænk ei din Fader!
 Den Døde hader
 Med Læber lamme
 Ord at stamme.

HERVØR.

Ei kan mig skrække
 Midnattens Flamme.
 Du Tyrfig række
 Til Arv din Datter!
 Saa gaaer jeg atter,
 Og Tak for Gaven
 Du faaer i Graven.

ANGANTYRS AAND.

Du vel betænke,
 Hvad her du vover!
 Hvad vil du, Hervør
 Hvor Dødning sover?

Ung er din Alder,
 Friskt end dit Hierte;
 Mon det dig kalder
 Til Saar og Smerte?
 I Fruerstue
 Ved Arnelue
 Du Dugene væve,
 Med Blomster baldyred';
 Men ræd du bæve
 For Stridsuhyret!
 Skiøn paa din Lykke!
 Din Beiler du trykke
 Kiælen til Barmen;
 Men ræk ei Armen
 Med Rædselsordet
 Ud efter Mordet!

HERVØR.

Stor blier din Jammer,
 Gierrige Fader!
 Ei Gravens Kammer
 Du forlader
 Til Valhalsgildet,
 Hvis ei formildet
 Du Ønsket hylder,
 Min Bøn opfylder.
 Troer du, at Bulder
 Mit Mod kan rane?

ANGANTYRS AAND.

Under min Skulder
 Laae Hialmars Bane.

Lad Liget ruge
 Paa den, som Drage!
 Faaes den tilbage,
 Vil Loke den bruge.

HERVØR.

Dit Blik er brustent,
 Koldt er dig Blodet;
 Med Livet rustent
 Er ogsaa Modet.
 Du Angsten arver
 Fra Helheims Larver,
 Selv kun en Skygge.
 Men Hervør bygge
 Tør end paa Livet.
 Ei feig som Sivet,
 Jeg Faren fatter.
 Ei Frygt for Staalet
 Skrækker din Datter
 Fra Heltemaalet.

Spøgelset forsvandt et Øieblik, men stod snart igien i
 Gravdøren med Tyrfing i den blege Haand, og quad:

Saa tag da Sværdet,
 Fræk, uforfærdet!
 Snart vil du bøde,
 Mit Varsel sande.

Han rakte hende det, og Hervør sang med vild Glæde:

I Heltemøde
 Først mangan Pande

Skal Hervør kløve.
 Døden skal tøve
 Med mig at hente.
 Først mangan Glente
 Skal jeg bespise,
 Og rundt Heimskringla
 Mit Mod bevise.
 Lad mig saa falde
 Med stækket Vinge!
 Lurerne skralde,
 Valkyrier bringe
 Hervør til Glæde,
 Hvor Odin trøster.

ANGANTYRS AAND.

Dit Blod vil væde
 Samsøes Kyster.

Disse sidste Ord sagde han saa sagte, at Hervør ikke kunde høre dem, hvorpaa han forsvandt, og efterlod hende i Bælmørke. Ilden var gaaet ud under Hielmen. Kun den forunderlige Stjerne dæmrede paa Himlen, og lod sine Spyd falde ned mod Jorden; men de sluktes paa Veien. Hervør havde ondt ved at finde sin Hielm igjen, og endnu værre ved at finde Svanhvide, der i Stormhylet ikke kunde høre hende kalde. Lykkeligviis havde Ternen ogsaa taget Fyrtøi og Lygte med; da Hervør blev saa længe borte, slog hun Ild, og satte sig under et Træ, som stod midt paa Fælled.

27.

Hervørs Død.

Neppe saae Hervør Svanhvide, før hun rakte Tyrffing med den prægtige Balg hen imod hende. — »Har du faaet Sværdet?« raabte den fortrolige kiække Terne, »lad mig see!« Med disse Ord greb hun om Balgen; men Hervør, som, for at vogte hende, vilde trække Tyrffing tilbage, drog Sværdet ud, saa at Svanhvide beholdt Balgen i Haand, og hun selv den dragne Glavind. Neppe funklede Tyrffing i Lygteskinnet, før Hervør følte sig drevet til at begaae et Mord, og da der ingen Andre vare tilstede, stødte hun, uden at betænke sig, Sværdet i Svanhvides Bryst.

Da hun drog det ud igjen, sprang Blodet af den Dræbte, men Blodsdraaberne trillede af Sværdbladet saa tunge og faste, som Qvægsølv, uden at væde Klinggen. Hervør skyndte sig at stikke Tyrffing i Balgen igjen, og sagde, i det hun medlidende stirrede paa Svanhvides Liig: »Her kunde jeg græde, hvis jeg havde Taarer.«

Hun opdagede nu Ørvarodd langt borte; thi Maanen var gaaet op, skinnede klart, og Stormen havde lagt sig. I den Skarlagens Kiortel, med Guldkrandsen om Lokkerne, og med Buen og Koggeret paa Ryggen, nærmede han sig hende langsomt. — »Var det ikke ham, der var med at dræbe min Fader og hans Brødre?« tænkte Hervør med hevngierrigt Sind. »Er det ikke denne frække Nordmand, som har villet

»lokke mig fra Heltedaad til elendig Qvindesyssel?
»Han skal bøde for sin Formastelse.«

Ørvarodd, som saae, hun var i Færd med atter at drage Tyrving, raabte: »Vogt dig, Hervør! Husk »paa min Pandsersærk! Det gaaer ud over dig selv.« Men hun hørte ham ikke; rasende styrtede hun mod ham med Sværdet. Ørvarodd stod stille, og lod hende rase. Med Hug og Stik anfaldt hun ham; men det tønnede af, som Hagl fra Taget. Da hun saaledes flere Gange havde forsøgt at dræbe ham, raabte hun rasende: »Blod! Blod! hvor bliver du »af?« — og med disse Ord stødte hun sig selv Tyrving i Hiertet.

Da skoggerloe Ørvarodd, og raabte: »Hvilket usselt Eventyr er Livet! lutter Drømme, før den lange, »dybe Søvn kommer, der først skienker Hiertet Ro! »Her ligger nu Hervør, den deiligste Mø, Sol har »skinnet paa — og snart skulle Orme og Madiker »fortære denne herlige Skikkelse i Stank og Mørke. »Saaledes døde ogsaa Hialmar og Ingeborg i Livets »Vaar. Kiærlighed og Had — begge lige grumme, »begge dræbe deres Dyrkere. Thor og Frei følge »den eenøiede Odin, den gamle Gest hiin Blinde, »hvis Gaader Ingen kan løse. Saa vil jeg da heller »ikke bryde mit Hoved med at løse dem, men drømme »rask fort, og see at gøre mig Drømmen saa broget »og lystig, som muligt.«

»Men først maa jeg begrave mine Døde. Ørvarodd er bleven Liiggraver paa Samsø. Stakkels »Hervør! Mig tykkes, min Kiærlighed til dig vaagner paa ny efter din Død. Der bliver noget Stort

»jordet med dig. Du troede, du var en Valkyrie.
 »Kan man jorde Valkyrier? Hvi komme de ikke at
 »hente dig? I Skoven under den store Bøg vil jeg
 »begrave dig. Ingen af mine Folk skal hielppe mig;
 »det morer mig, at gjøre det ene. Jeg var saa gierne
 »i dit Selskab i Livet; men du kunde ikke lide mig.
 »Jeg saae dig saa gierne i de skønne Øine. De ere
 »skønne endnu, skøndt brystne; dine Kinder dei-
 »lige endnu, skøndt blegere, end før; din Mund
 »yndig endnu, skøndt en blaa Kiærminde. Mig tyk-
 »kes, du ligner Alfemøen i Herthadal. Jeg er heller
 »ikke bange for at kysse dig.« Han kyssede hende,
 og sagde: »Det er kolde Kys, Ørvarodd faaer af
 »Qvindemund.«

Derpaa bar han hende og Svanhvide hen under
 Bøgen, og sagde: »Her skal hun ligge med sin kiære
 »Terne; de skiltes dog aldrig ad, mens de levede.
 »Men ingen Høi skal vise, hvor Graven er. Jeg vil
 »lægge Græstørv over den, at de unge Hyrder kunne
 »sætte sig hen med deres Fæstemøer, spille paa Rør-
 »fløite, og være lykkelige paa Hervørs Grav, uden at
 »skrækkes for hendes Liig. Jeg har mærket, at slige
 »Mennesker nyde større Fryd i Livet i deres tarve-
 »lige Nøisomhed, end vi Andre, der ere saa stolte,
 »der ville saa Meget, og udrette saa Lidet. Saa skal
 »Nattergalen, Hervør! vaarlign være din Skiald. Og
 »spøger du i de mørke, stormfulde Nætter, og besøge
 »dit og din Faders Gienfærd hinanden paa Heden —
 »saa gid Ingen erfare det!«

28.

Om Tyrving.

Da han havde jordet de tvende unge Piger, og lagt Græstørv over Graven, sagde han: »Nu skal der »kun Een begraves endnu, saa vender jeg tilbage til »mit Skib og mine Folk. Det er intet Liig, men den, der »giør Liig. Kom nu, du deilige, falske Tyrving! »Du skal ikke forføre nogen ærlig Helt til at bruge »dig. Jeg vil begrave dig, hvor intet Menneske skal »finde dig meer; i Krattets dybe, bundløse Sump vil »jeg kaste dig.«

Derpaa gik han hen med Tyrving, efter at have stukket den i Balgen, til et dybt Kiær i Underskoven, kastede Sværdet derned, og følte sig let om Hier-tet, da han hørte det plumpe dybt i Vandet.

Ørvarodd var kommen et dygtigt Stykke Vei fra Skoven hen imod Skibet, da han følte en Haand klappe sig stærkt paa Skulderen. Da han gik meget rask afsted, begreb han ikke, hvo der saa hurtigt fulgte ham i Hælene. Han undrede sig endnu mere, da han, i det han vendte sig, saae en gammel udlevet Mand staae og hive ved en Stav, som om Veiret skulde gaae fra ham.

»Tilgiv, min unge Herre!« sagde Gubben pustende, »at jeg opholder eder et Øieblik. I gaaer saa stærkt, »at det blev mig vanskeligt, at følge eder.« — »Det »undrer mig, at I kunde det,« sagde Ørvarodd; »thi »det lader ikke til, at vore Skibe skyde samme Fart, »mindre, at I kan seile mig forbi.« — »Man maa

»sætte alle Seil til, naar det kniber,« sagde Gubben. — »Hvad vil I mig da?« spurgte Ørvarodd. — »Jeg vilde kun sige eder, gode Herre! at det glædte mig inderligt, at see, hvor menneskekiærligt I begrov det fæle, skiebnesvangre Sværd i Riiskiaeret,« sagde Gubben. »Ingen Moders Siæl veed det uden vi To, og jeg sværger eder til, at det bliver en Hemmelighed mellem os.« — »Ha, hvo est du,« raabte Ørvarodd, »som kommer her for at spotte og forraade mig?« — »Det være langt fra,« svarede Gubben smilende, »at jeg skulde være saa dumdrstig! Jeg er en fattig Fæhyrde. Min hele Rigdom og Magt bestaaer i det prægtige, pralende Navn, min Fader gav mig, da han vatnede mig. Han kaldte mig Loke. Men Loke er en deilig Gud, veed I nok og jeg stakkels Olding er lutter Skind og Been. Vil I bare see?«

Med disse Ord afkastede Gubben sin Kaabe, og Aasa-Loke stod for Ørvarodd, deilig og bleg, med de store, brune, falske Øine, med det lange, sorte, flagrende Haar, med Tyrffing i Haand. Ørvarodd vilde gribe efter Sværdet; men Synet forsvandt, og tungsindig og nedslaaet gik Ørvarodd til Skibet. »Der voxer ingen Urt for Døden,« tænkte han; »der gives ingen Hielp for Ulykken. Menneskeslægten maa seile sin egen Sø, og Enhver maa bierge sig, saa godt han kan.«

29.

Ørvarodd drager til Upsal igien.

Ørvarodd havde lovet Kong Yngve at bringe ham Besked om Hervør, hvis han ikke bragte hende selv tilbage; thi Kongen kunde godt lide hende, uagtet han kiendte hendes fiendtlige Sindelag imod ham. Det gik ham, som alle Andre, han yndede Hervør, skjøndt hun ikke selv holdt af Nogen. Ørvarodd bar ogsaa Venskab til Kongen, der havde været venneskæl imod ham; især havde Yngve vundet ham ved at frigive Faste, og ved at tillade Hialmar at jorde den Frigivne som en ærlig Helt. Ørvarodd seilede da tilbage til Sverrig, skjøndt han foresatte sig strax at drage paa Viking, for at forslaae Grillerne, naar han havde hentet sine Skibe og sine Penge, som Kongen havde taget i Forvaring. Men han havde Modvind, og Tilbagereisen varede længe.

Da Ørvarodd endelig traadte ind i Hallen i Sigtun igien, troede han fast at have taget fejl af Veien, og at være kommen til en fremmed Kongsgaard; thi han kiendte ikke et Menneske. Den unge Konge, der sad i Høisædet, havde han aldrig seet før, og lige-saa lidet hans Hirdmænd.

Ørvarodd, der var bleven vant til forunderlige Ting, gjorde en Undskyldning, og vilde gaae igien, da han standsede ved at høre sig tiltale paa Svensk; og da han ret saae sig om, kiendte han ogsaa Kongshallen fuldkommen vel.

Den unge Kong Hugleik hilsede ham venligt, og

sagde: »Velkommen, Ørvarodd! Det er naturligt, at
»du ikke kiender mig og mine Mænd, da vi vare
»paa Viking, medens du sidste Gang giestede Kong
»Yngve, min Farbroder. Du søger forgieves ham og
»min Fader Kong Alf. De have berøvet hinanden
»Livet; og alle de forrige Kæmper du kiendte her,
»have deelt deres Skiebne. Min Fader var længe
»nidkiær paa Yngve; efter Angantyr's Bortreise lod
»det til at blive godt igjen, men Ilden ulmede i
»Asken, og brød for nogle Dage siden ud til Flamme,
»næret af en besynderlig Hændelse.

»En alderstegen Gubbe, klædt i ringe Hyrdekofte,
»men med et Væsen, der vidnede om en mægtig
»Mand, som vilde være formummet, besøgte min
»Fader seent i Qvæld for en Uges Tid siden. Han
«forsikkrede Alf, at hans Mistanke til Yngve og Bera
»var grundet, og forærede ham ved sin Bortgang et
»kostbart Sværd med Guldhialte. Neppe havde min
»Fader faaet dette Sværd i Haand, før han listede
»sig ind i Høieloft til Yngve og Bera, min Moder,
»der som sædvanlig sadde og talede sammen i al
»Uskyldighed. Min Fader styrtede hen imod Yngve,
»og gav ham Banesaar; men Yngve vristede ham
»Sværdet af Haanden, og dræbte ham igjen. Nu
»ilede Kæmperne til; og da traf det sig saa forun-
»derligt, at de dræbte hinanden alle indbyrdes med
»Sværdet, ligesom Alf og Yngve, indtil det faldt en
»af de Sidste ind, at stikke Sværdet i Balgen igjen,
»hvorved Blodbadet standsede.

»Da jeg nu kiender dette Sværds Egenskab, har
»jeg ikke villet skille mig derved; thi, sandelig, det

»er et dyrebart Klenodie. Det skaffer den Seier,
 »som besidder det; kun maa han ikke drage det
 »uden Aarsag, og ikke lade sig det vriste af Haanden.
 »Sværdet er uskyldigt. Hvad kan det for at det
 »dræber? Det er dets Bestemmelse; dets Dyd be-
 »staaer jo netop i at det er skarpt, og kan skille
 »Fienden ved Livet. Manden maa have Forstand for
 »Sværdet, ligesom for Skibet og for Hesten; de kunne
 »ikke styre sig selv. Nu vil jeg vise dig den herlige
 »Glavind, Ørvarodd! thi du er en Helt, som fortjener
 »det, og vil ikke misbruge min Tillid.«

Med disse Ord tog den unge Konge en Nøgle op af sin Lomme, og aabnede selv et stærkt Jernskriin, der var skruet fast i Gulvet ved Høisædet. Neppe kastede Ørvarodd sit Øie derhen, saa kiendte han Tyrffing.

Efter hvad Kongen havde talet, indsaae han vel, at det ikke hialp, at gjøre ham Forestillinger; Ørvarodd havde ikke Lyst til at fortælle sit Eventyr, han var aldrig en Ven af mange Ord, og især var det ham imod, at fortælle om Hervørs Død. Han sagde blot: »Jeg vil ønske, o Konge! at det maa gaae dig
 »godt med dette Sværd, og at det ikke maa bringe
 »dig i Ulykke. At kaste det i Søen eller i Field-
 »dybet vilde vel desuden kun lidet hielpe; den gamle
 »Fæhyrde vilde snart finde det igjen, og maaskee
 »gjøre dig en værre Foræring dermed paa ny. Jeg
 »finder det viseligt, at du gemmer Sværdet vel; du
 »har dyrekjøbt den Erfaring, hvorledes man skal om-
 »gaaes dermed. Hvad mig angaaer, saa tager jeg
 »nu strax Afsked med dig. Det er bedrøveligt, at

»være paa et Sted, hvor alle de gamle Venner ere døde,
»og hvor man seer lutter nye Ansigter. Jeg drager
»ud i den vide Verden blandt Fremmede. Hvor man
»aldrig kiendte Nogen før, der savner man Ingen.
»Mine Skibe ligge i en Havn her i Landet, og dem
»vil du ikke forholde mig. Desuden har jeg givet
»Kong Yngve en Pung med Guldpenge i Forvaring,
»præget med mit Bomærke: en Piil og en Bue. Hvis
»du skulde være kommen i Besiddelse deraf, beder
»jeg dig derom; hvis ikke, saa kunne vel Pilen og
»Buen skaffe mig saa mange Penge igien, som jeg
»bruger.« Kongen sagde: »En saadan Pung har jeg
»fundet i min Formands Gjemme. Jeg vidste ikke,
»hvem den tilhørte; det er mig kiært, at kunne give
»dig din Eiendom igien.«

Ørvarodd skyndte sig nu ned til den Vig i Skaane, hvor hans Skibe laae. Han tilbragte her nogle Dage med at tiltakle dem, da Budskabet kom om at en anden Slægtning af Ynglingestammen, Kong Hake, pludselig havde overfaldet Huggleik, bemægtiget sig Jernskrinet, dræbt Kongen og hans Mænd med Tyr-fing, og ladet sig udraabe til Konge i Upsal. Ørvarodd vilde ikke længer blive i Sverrig, i dette rasende Blodbad, hvor intet ægte Heltemod kunde vise sig. Han besluttede at reise jo før jo heller.

30.

Alfen kommer igjen.

Det lille Bondehuus, Ørvarodd havde leiet ved Stranden, medens han rustede sig til Vikingstog, laae næsten omringet af en smuk Hauge. Skaane har megen Liighed med Siælland, og Ørvarodd fandt i de frodige Løvtræer, Frugttræer og Urter Herthadalen atter. Hvad der især fornøiede ham, vare de mange Blomster, der stode i Bedet lige uden for hans Sovekammervindue, der vendte til Haugen. Det var en Sieldenhed der i Landet.

Aftenen før hans Afreise vilde han afdrage Trylleskiorten, som Alfen havde givet ham. Han lukkede sig inde. Det var Maanskin; men han havde dog gjort Ild paa Arnestedet, for at brænde Skiorten, saasnart den var afdraget.

Men det var ikke Ørvarodd muligt, at befrie sig fra den, alt hvad han stræbte. Han drog i det tynde, næsten usynlige Spindevæv med saa stor Anstrengelse, at Sveden dryppede ham ned ad Panden; men forgieves. »Ha, skiendige Trolldhex!« raabte han, »har du saaledes bedraget mig? Tillod du mig ikke at bruge Skiorten to Gange, før jeg skulde være bundet til den for Livstid?«

I dette Øieblik sang Drosselen i et Træ i Haugen; en sagte Vind bevægede Hyldebusken, den nedrystede en stor Deel af sine Blade, og udbredte en sød Lugt, der trængte ind til Ørvarodd af det Vindue, han havde aabnet, for at faae frisk Luft i den varme

Stue efter Anstrengelsen. Pludselig stod der Een i Vinduet. Det var den deilige Alf fra Herthadal. Ørvarodd kiendte hendes Ansigt igien, medens en sagte Vind bevægede de lange lysegule Lokker i Maanskinnet. Hun sang:

Uvelkommen
Jeg er kommen,
Afsked tager
I Bondens Have.
Slet du lønner,
Slet paaskiønner,
Kun med Klager,
Sieldne Gave.

Ei dog kan du
Skiorten miste,
Den ei briste.
Du den love!
Trende Gange
Du Særken prøved.
Første Gang monne du
Med den sove.

Den fra Fare
Vil bevare
Dig i mangt et
Kæmpemøde.
Hvad jeg spaaede,
Du forraadte;
Derfor din Hervør
Maatte bløde.

Farvel, Smukke!
 Alfens Sukke
 Hør i Maanskin,
 Hør mig qvæde!
 Søg nu Fryden
 Fiernt i Syden!
 Her du spildte
 Selv din Glæde.

»Hun snakker godt for sig!« sagde Ørvarodd, da Alfens var forsvundet. »Nu skal jeg oven i Kiøbet »være Skyld i Hervørs Død, fordi jeg varede hende »fra at anfælde den, hun ikke kunde fælde med Sværdet. Men Ordstrid er en unyttig Ting, sær med »Qvindfolk, der ere vel skaarne for Tungebaand. »Forhexet er jeg nu engang til at være lykkelig »uden Fare, Tvivl, Anstrengelser og Mod. Saa maa »man da see at bære den fordømte Lykke, saa godt »man kan.«

31.

Ørvarodd redder sit Liv med en slet Vise.

Han udrustede nu en Flaade paa ti Skibe, med hvilken han stak i Søen, og mødte en Viking med fem og halvtredsindstyve. Denne angreb Odd; og da Forskiellen var saa stor, blev Udfaldet, at inden

Aften vare alle Odds Skibe ryddede, saa han stod ganske alene tilbage af alle sine Mænd. Han sprang da over Bord, da det næsten var mørkt, og svømmede bort fra Skibene. Dette blev en Mand vaer, der kastede et Spyd efter ham, hvilket saarede ham i Læggen. Odd kom nu ihu, at det kun var paa Flugten, han kunde saares, vendte derfor tilbage, og gav sig Fienden i Vold. Der blev lagt Fiæder paa hans Fødder, og med en Buestræng bandt man hans Hænder. Sævid satte tre Tylter Mænd til at vaage over Odd, og besluttede at lade ham hænge næste Morgen ved Solens Opgang.

Da de nu sadde der om Natten og vaagede over Odd, tænkte han: »Jeg skulde ikke været saa rask »til at forbande min Lykke; nu er den virkelig forbandet nok. Men dersom jeg denne Gang redder »mig ud af Faren, hvor der er Fare, ved egen Snildhed, saa skal jeg i Fremtiden aldrig skiende meer »paa Alfen, eller vrage det Gode, som bydes mig. »Men hvordan slipper jeg fra disse sex og tredive »Mænd? Hvis jeg kunde dysse dem i Søvn! Men »hvør finder jeg saadan et Tryllemiddel?«

Pludselig blev han saa glad, som han ikke længe havde været, og tænkte ved sig selv: »Nu har jeg »det! Jeg vil foreslaae dem, at synge dem en Vise, »og saa vil jeg sammensætte det kiedsommeligste Tøi, »der er til. Jeg troer ikke, der gives nogen Sove»drik, som virker stærkere paa Folk, end lange slette »Riim. Det vil uden Tvivl lykkes.«

Da han saae dem gabe allerede, thi de vare søvnige af at holde Nattevagt efter Kampen, spurgte han,

om han ikke maatte siunge dem et Qvad, for at opmuntre dem lidt. Mændene tyktes godt om det Mod, Ørvarodd viste, at han vilde opmuntre dem, der selv skulde hænges i Morgen, og gave ham Lov til at qvæde. Nu gjorde Odd sig al mulig Umag for at gjøre Visen saa kiedelig, som muligt, hvilket endda ikke var ham saa let, da han af Naturen var en temmelig god Skiald; men hvad gjør man ikke for at frelse sit Liv? Det lykkedes. De gabede meer og meer; og opmuntret meget mere herved, end den ærgierrigste Skiald ved det største Bifald, sang han saa længe, til de alle snorkede.

Da skød han sig hen, hvor der laae en Øxe, hvorpaa han gned Ryggen, indtil han havde skaaret Buestrængen sønder. Da Hænderne vare løste, skød han Fiæderen af sig, og fandt snart sin Bue og sit Kogger. Nu havde han let kunnet dræbe dem alle; men han skammede sig for at dræbe sovende Folk, og skiøndt han udsatte sig for at gribes paa Flugten igien, sprang han dog over Bord, og svømmede til det nære Land. Og alt mens han svømmede, gav den Tanke ham Kræfter, at han viste mere Mod ved at flye, end ved at stande qvar.

32.

Odd kommer til et selsomt Gudehuus.

Ørvarodd udførte nu mange Bedrifter, og tumlede sig som tapper Høvding baade til Lands og Vands, indtil han fuldeltigt havde erstattet den Skade, han havde lidt paa sit første Vikingstog. Da han nu havde gjort sig berømt i Norden, fik han paa et af sine Tog Lyst til at see sig mere om i Verden, seilede derfor til Sikilei (Sicilien), og ankrede i Nærheden af et Kloster, hvor Abbeden Hugo indbød ham til at besøge sig.

Det var just en Helligdag, og Odd kom til et deiligt stort Huus, hvis Lige han endnu aldrig havde seet. De høie, røde Mure strakte sig med smalle, lange Vinduer høit mod Himlen, og Taarnet endnu høiere, saa det lod, som det berørte Skyerne, og Fuglene, der ikke toge sig i Agt, tørnede i deres Flugt mod Spiret. Men hvad der var det Allerforunderligste: Huset sang! Han hørte tydeligt en stærk Røst komme ud deraf, der ikke kunde frembringes af Menneskelunger, men behøvede anderledes store Blæsebølge. Det var heller ikke Lurer, Fløiter, Trommer eller Giger.

Odd traadte ind med mange andre Folk, der lode til at være syge og daarlige, thi de stønnede og sukkede, Nogle græd, og Alle bestænkede sig med koldt Vand af et Kar, der stod ved Indgangen, for ei at besvime. Odd syntes, at her just var fornøieligt. Sligt et Gudehof havde Andet at betyde, end

de smaae Biælkohuse med Plankeværker der hiemme, hvor Guderne sadde udpyntede som Dukker paa Træbænke. Her hang de deiligste Billeder. Han saae Odin i Skyerne, som en gammel rørig, rød musset Mand med graat Skiæg. Baldur stod for Blodstenen med en Guldkrands om Hovedet, ligesom Ørvarodd; men den berørte ikke Haaret, den svævede i Luften om hans Isse. Freia saae han ogsaa siddende med et lille Barn paa Skiødet, samt mange deilige, vingede Lysalfer. Kirken sang bestandig, og han kunde ikke opdage, hvor Lyden kom fra. Vinduerne vare fulde af Blomster; men det var nogle forunderlige Blomster og forunderlige Vinduer, thi uagtet det lod som de vare aabne, vare de dog lukkede, og Blomsterne strakte sig tyndt hen, som om de vare fastsmeltede i en usynlig Plade, der indfattedes af Bly. Odd forundrede sig over, at alle Mennesker faldt paa Knæe, da det ringede med en lille Klokke, og tryglede og tiggede med foldede Hænder og forbarmelige Miner, som om Nogen havde villet berøve dem Livet, hvorvel der Ingen var, som gjorde dem Noget.

Den store Odd gad ikke staae der til Forundring opreist mellem alle de Knælende, thi han mærkede nok, de bleve vrede, fordi han ikke ogsaa kastede sig ned. Men knælet havde Odd endnu aldrig for Nogen. Han gik derfor hen og satte sig i en afsides Krog, hvor den herlige Sang af sortklædte Mænd var saa opløftende, at der i hans Siæl vaagnede Følelser, han endnu aldrig havde kiendt. Men da en anden sort Mand steg op i et Høisæde, og holdt en

lang Tale, hvoraf Odd ikke forstod et Ord, gik det ham, som Kæmperne paa Skibet, da han sang Visen for dem: han faldt i en dyb Søvn, og vaagnede først, da Abbeden, der stod ganske alene i Hallen for ham, ruskede i ham.

33.

Abbeden forklarer Alting, og Odd
bliver hos ham.

Det var intet Under, at Odd var kommen efter Abbedens Indbydelse, og at de strax bleve saa gode Venner; thi Hugo var en Nordmand, der i sin Ungdom var kommen til Sikilei med en Krigerskare, var bleven Klerk, og lidt efter lidt steget til Abbed for Klosteret. Odd maatte fortælle ham om Norge, og takkede ham ret, fordi han havde indbudt ham i dette skønne Gudehof, hvor Odin og Freia hang afmalede paa Væggen, og hvor Baldur stod for Blodstenen.

Hugo korsede sig over denne store Vildfarelse, og sagde: »Veed du endnu ikke, at du er i en christen »Kirke? Hvor kan du formasteligt tage Gud Fader, »Jesus Christus og Jomfru Maria for Afguder, og det »hellige Alter for en Blodsteen?« — »Jeg veed intet »Bedre at tage dem for,« sagde Odd; »veed du noget »Bedre, saa er det godt for dig, og hvis du vil lære »mig det, for mig med. Jeg ønskede nok at vide

»Noget om den hvide Christ, hvis Navn alle syd-
 »lige Folk nævne med saa stor Ærbødighed. Hvis
 »dig tykkes, saa vil jeg blive et Par Maaneder hos
 »dig; thi jeg trænger, eller rettere sagt, jeg ønsker
 »Ro og Hvile oven paa alle disse Vikingstog.« —
 »Du er velkommen,« sagde Hugo, og tog ham med
 i Klosteret.

Abbeden spiste med tolv Munke i Refectoriet, og
 disse undrede sig høiligen over den skønne store
 fremmede Hedning, der ikke forstod et Ord af hvad
 de sagde, men medens han talede med Abbeden i
 den danske Tunge, uden at mærke det, thi Sam-
 talen var meget ivrig, næsten spiste al deres Mad.

»Her er godt at være,« sagde Odd. »Her er
 »deiligt kølt i disse Haller, og Solen lægger for meget
 »i Ovnene derude; det er i den fri Luft ved Middagstide,
 »som i en Bagerovn. Har I det altid saa hedt?« —
 »Her i Italien er ingen Vinter; kun paa Biergene er
 »Snee og Is.« — »Eders Bierge spye jo ogsaa Ild,«
 sagde Odd. »Det maa jeg see engang, det maa være
 »et lystigt Syn.« — »Bliv hos mig i nogen Tid,«
 sagde Abbeden, »saa vil du nok faae det at see.«
 — »Man lever godt hos jer,« sagde Odd. »Spiser
 »og drikker I altid saa lækkert?« — »Kun ikke
 »Fredag og Løverdage, da faste vi.« — »Nyde I da
 »slet Ingenting?« spurgte Odd; »det kan jeg ikke
 »holde ud.« — »Jo,« svarede Abbeden: »Fisk, Æg,
 »Brød, Viin, Salat, Meel-spiser.« — »Det Halve er
 »nok,« sagde Odd. »Fisk, Æg og hvidt Brød vilde
 »for de fleste Nordmænd være et Julegilde. Men eders
 »Olie og Salat kunne I beholde for eder selv. Med

»Olien kunne eders gamle Kiærringer smøre deres
 »Rok, og jeg æder ikke Græs fra Hestene.«

Abbeden loe, og han maatte oversætte Odds Tale for Munkene. De fornøiede dem ogsaa derover, og fik ham kiær, som et stort Kæmpebarn med uhyre Kræfter, men som maatte opdrages fra først af, hvis der skulde blive Andet af ham, end en stor Slagsbroder.

34.

Odd gaaer i Skole, og bliver en Christen.

For at kunne lære Sproget, maatte Odd begynde med at kiende Bogstaver. En gammel Munk havde indrettet en Skole for Naboernes smaae Børn, og lod Odd spørge, om han ogsaa vilde lære at læse hos ham, hvortil han strax var villig. Abbeden forærede ham en ABC-Bog, meget deilig skrevet, med en Hane foran, hvilket skulde betyde at den maatte staae tidlig op ved Hanegal, som vilde lære noget Retskaffent. — »Det er Heimdals Hane,« sagde Odd; »han staaer paa Regnbuen og lægger Mærke til Alt, »han skal ogsaa see Odd lære at læse.«

Abbeden havde fortalt Odd, at han fik Skolekammerater; men om deres Alder og Udseende havde han endnu Intet hørt. Odd mødte allerførst paa Skolen næste Dag, Abbeden bragte ham selv did.

Der stod et langt Bord, med Bænke til begge Sider, og for Enden sad Skolemesteren med et Riis liggende foran sig. Odd spurgte, hvad den Urtekost skulde betyde; der var jo ingen Blomster paa den, og den lugtede vist ikke godt. Abbeden forklarede ham, at da hans Skolekammerater vare smaae Børn, der begyndte med Læsningen i Tide, saa maatte de have Riis, naar de vare døvne og uartige; men med ham havde det ingen Nød, sagde Hugo smilende. Odd var saa alvorlig stemt for sit Hverv, at han slet intet Latterligt følte i dette Forhold; han fandt det meget rigtigt, at man tugtede Børn, der vare forsømmelige og høirøstede, og ligesaa rigtigt, at man gjorde en Undtagelse med ham.

Odd var en stor Børneven. De smaae nydelige Dreng og Piger kunde han ikke blive kied af at klappe og tage paa Skiødet. De bleve først bange for den høie fiirskaarne Mand med det tykke gule Skiæg; men snart bleve de fortrolige sammen. Han sad sædvanlig med en lille Dreng og Pige paa hvert Knæ. Saaledes gik Underviisningen rask frem, og naar han ikke vidste det ret, saa hialp hans Knæsætninger ham.

Saaledes lærte han snart Bogstaver, Ord og Sprog. De skønne Bøger med de herlige Smaabilleder paa Guldgrund var han begierlig efter at læse i. Abbeden vilde strax døbe ham; men Odd sagde: »Du vil dog ikke, at det skal gaae mig, som Mange af vore Landsmænd, der blot lade sig døbe for at faae en smuk hvid Lærreds Særk? Lad mig først vide ret, hvem Christus er, før jeg tilbeder ham!«

Dette fandt Abbeden at være fornuftigt talt. Dog lærte Odd Christendommen bedre af mundtlig Samtale, end af Læsning. Den Legende, der huede ham bedst af alle, var den om den hellige Christopher. »Det er min Mand,« sagde Odd; »jeg tiener ogsaa »den Stærkeste, og det, mærker jeg nok, er den hvide »Christ. Nu kunne I døbe mig.« Dette skete kort derpaa med stor Høitidelighed.

Odd stiftede endnu i Klosteret Venskab med en anden gammel Munk, som han leed endnu bedre, end Skolemesteren. Gubben lignede meer en Kriger, end en Munk, og stak stærkt af med sit næsten mørkebrune Ansigt og tykke Skiæg, der endnu var sort, til de blege, hvidhaarede Munke. Thi Abbeden holdt strengt over, at ingen unge Mennesker kom i hans Kloster.

Den gamle Sortskiæg kaldte sig Ossatrix, og spillede tidt Skak med Odd, som maatte vogte sig for ikke at blive vred, naar Ossatrix satte ham mat, hvilket næsten altid skete, da han var en stor Mester i Spillet. Naar de nu saaledes sadde sammen, kom Talen ogsaa tidt paa Krig og Orlog. Odd fortalte Ossatrix sine Bedrifter, og sagde: han var næsten kied af sit Haandværk; det var jo ingen Sag for en tapper Mand, at slaae Folk ihjel og at overvinde de Fleste.

Der gik just under denne Samtale Tømmerfolk ude i Klostergaarden og arbeidede paa at opføre en Sidebygning. En rask, stærk Tømmersvend stod lige uden for Vinduet og huggede en Biælke til med sin Øxe. — »Man rykker op fra den ene Værdighed til

»den anden i Alting,« sagde Ossatrix. »See den »Tømmersvend derude! Troer du, at han altid har »været Svend? Nei, først var han Dreng, og med »Tiden kan han blive Tømmermester. Og hvis han »har Gaver dertil, kan han blive meer, han kan svinge »sig op til Bygmester.« — »Det kan vel saa hænde »sig,« sagde Odd. — »Men det undrer mig,« sagde den gamle Munk, »hvorfor Ørvarodd da ikke vil drive »det videre i sit Haandværk, end til Svend.« — »Har »jeg ikke sagt dig,« svarede Odd stolt, »at jeg fra »Ungdommen af var Høvding for tappre Vikinger?« — »Det bliver dog ikke meer, end Mestersvend,« sagde den gamle Munk. — »Hvad vil du sige dermed?« — »Jeg vil sige dermed, at du er en tapper Kriger, »men forstaaer dig endnu ikke paa at føre Krig. Du »er kied af at slaaes som slet og ret Kæmpe; men »at lede de store Skarer, for at de ved Stilling og »Bevægelse kunne vinde dobbelt Styrke, ligesom Brik- »kerne paa Skakbrættet, det forstaaer du ikke. Og »Sligt har dog, saa længe Verden staaer, giort Ud- »slaget i alle store Begivenheder; thi den blotte Tve- »kamp, ja selv den Bedrift, at enkelt Mand modstaaer »og overvinder Flere, er Børneleg.«

»Det er haarde Ord,« sagde Odd, og rynkede Pan- den. — »Det er ikke sagt dig til Forsmædelse,« sagde Munken venligt; »kun en Daare ringeagter sunde, »raske Børn. Der ligger i dem Spiren til alt Stort, »hvad hos de fleste Ældre aldrig kommer til Moden- »hed. Den, der ikke kan lege kraftigt som Barn, »bringer det sielden til udmærket Manddomsidræt. »Men du er jo selv kied af dine forrige Bedrifter,

»og det beviser, at du føler Kald til at blive noget
 »Mere. Livet er en morsom Bog. Du har læst et
 »godt Stykke ind i Bogen; men hvad du ofte har
 »læst, gider du ikke læse om igien. Velan, saa maa
 »du læse videre, at ikke Døden overrasker dig, inden
 »du har læst Bogen ud, hvilket hændes de Fleste.«

Efter denne Indledning begyndte den gamle Munk at lære Ørvarodd Krigskunsten, hvori han selv havde været en stor Mester som Høvding under den ostgotiske Konge. Der gik et Lys op for Odd; han mærkede nu, at en stor Tumleplads aabnede sig for ham, hvori han frit og kraftigt kunde bevæge sig, uden at takke Alfens Trylleskiorte for Seieren eller Æren. »Men siig mig engang,« sagde han en Dag til sin gamle Lærer, »hvor var det dig muligt at forlade »denne skønne Krigskunst? Thi nu mærker jeg nok, »Krigen kan være Andet, end et blot Haandværk.«

»See der, min Søn!« sagde Ossatrix, atter pegende ud af Vinduet til Arbeidsfolkene i Gaarden; »der er Bygmesteren i Dag selv, og undersøger Arbeidet, hvordan det gaaer frem. Men seer du den »Gubbe ved Staven, som følger ham? Det er hans »Fader; han har ogsaa engang været Bygmester, men »nu lader han Sønnen raade, sidder i Lænestolen, »og morer sig undertiden med at see de Unges Færd »og Fremgang. Han har læst de Capitler i Livets »Bog, som jeg ogsaa har læst, men som hans Søn »og du endnu kunne have Fornøjelse af at læse.«

Den gamle Ossatrix maatte love Odd at fortælle ham sit Levnetsløb; men da han i Dag ikke befandt sig ganske vel, blev det opsat til næste Dag. Da Odd

næste Morgen traadte ind i Cellen til sin gamle Ven, hvor der ellers var saa stille, hørte han en skøn førstemmig Sang. Han aabnede sagte Døren, og saae nu Munkene staae omkring Gubbens Liig og synge Siælemesse. Han var pludselig død, uden Smerter var han sovet hen.

»Du har giekket mig, Ossantrix!« tænkte Odd.
 »Du vilde, at jeg selv skulde læse Livets Bog. Lad
 »saa være! Her er et af Capitlerne endt. Naar jeg
 »har været med at jorde dig, forlader jeg Klosteret.
 »Hvor forskiellig er dog din Død og din Jordefærd
 »fra de vilde Bersærkers paa Samsø! Man oplever
 »dog meget i denne Verden.«

35.

Om Kong Herrød og hans Raadgiver Siolf.

Odd drog nu til Jorsal, for at see de Steder, hvor Frelseren har vandret og lidt. I Tempelet i Jerusalem blev han forstyrret i sin Andagt af en knælende Mø, der i Skiønhed og Sindets Blødhed udmærkede sig fra Mængden. Han havde aldrig seet et Menneske græde saa meget, som hun, og dog fordærvede det ikke hendes Øine, der vare brunere end Ingeborgs fordum, og endnu blidere. Odd fik at vide, at hun var en Datter af Kong Herrød af Hunaland, der ogsaa var her med sin Raadgiver Siolf. Denne

havde et saa listigt og lumskt Ansigt, at Odd fra første Øiekast af ikke kunde udstaae ham.

Odd gjorde Bekiendtskab med Kongen; de forstode ikke hinandens Sprog, men brugte den latinske Tunge, som Odd ret godt havde lært hos Munkene i Sikilei. Odd gav sig ikke videre tilkiende, men kaldte sig Vidførle. Da Kongen spurgte, om han vilde reise med til Hunaland, svarede han: »Hvorfor ikke? Det svarer til mit Haandværk og til mit »Navn, at see mig om i Verden.«

En Dag gik Kongen, Siolf og Odd ud sammen til Jordan, for at bade dem og svømme i Floden, hvor Jesus var døbt. Men da Odd kom derud, betænkte han sig. Han vilde ikke lade Kongen og Siolf see Spindevævsskiorten, som han ikke kunde afdrage og — hvad der var vigtigst — han frygtede for at forsynde sig ved at svømme i den hellige Flod med en Trylleskiorte, han havde faaet af en hedensk Alf, hvilken han efter sin nuværende Overbeviisning maatte ansee for en Diævel.

Kongen spurgte, hvi han ikke vilde følge med. Siolf sagde, det var et underligt Indfald, at reise til Jorsal uden at bade sig i Jordan, især naar man var gaaet ud til Floden for det Samme. Odd svarede, at Narre skulde have Noget at forundre sig over. Han undskyldte sig høfligt hos Kongen, og bad ham ikke at spørge videre. — »Du frygter maaskee for »at forkøle dig?« spurgte Siolf. — »Det kunde være,« svarede Odd. »Vogt dig for alt for megen Hede! »den kunde brænde dig.«

Paa Hiemveien til Hunaland kunde Siolf ikke

ophøre med at drille og spotte Odd, fordi han ikke vilde bade sig i Jordan. »Du kan vel ikke svømme?« spurgte han. De vare just i et Herberg, forbi hvilket der flød en stor Flod. — »Med din Tilladelse, Herr Konge!« sagde Odd, »vil jeg dog vise Siolf her, at jeg kan svømme.«

Uagtet Siolf var listig, forstod han sig slet ikke paa Vidførle. Han troede, det var et plumpt Dyr, saaledes som Sydlænderne endnu ofte betragte Nordlænderne; det ærgrede ham, at Herrød kunde lide Odd, og han haabede paa denne Maade at gjøre ham foragtelig i Kongens Øine. Men han vidste ikke, hvor aldeles modsat det var, og at Odd ved en lykkelig Hændelse af en nordisk Vandringsmand, der just kom fra Hunaland, havde faaet Efterretning om Siolfs Forræderi og hemmelige Forstaaelse med Kongens Fiender.

Der blev nu indgaaet et Veddemaal om hvo der kunde svømme bedst, og Kongen fulgte dem begge ud til Floden. Siolf klædte sig nøgen af; men Odd blev staaende i alle sine Klæder. Siolf, der frøs i Blæsten, sagde, at Odd skulde skynde sig med at blive færdig. — »Jeg er færdig,« sagde Odd. »Veed du endnu ikke, at Iisbjørnen svømmer i Pels?«

Dermed sprang han ud med Siolf. De svømmede til et Klippestykke, der stod i Floden, og Kongen stod paa Stranden, for at være Vidne til hvo der kom først. Men før Siolf kom Halvveien, var Vidførle svømmet omkring Klippen, kom tilbage til Kongen igien, og raabte: »Siolf bad mig sige dig, »Herr Konge! at nu kommer han strax til Maalet.

Men jeg er, som du seer, langt derfra.« Siden skulde de prøve, hvo der kunde holde længst ud under Vandet. Først prøvede de hver for sig, og Vidførle holdt tre Gange saa længe ud, som Siolf. »Nu en »Gang paa een Gang!« raabte Vidførle, tog Siolf i Nakken, og dukkede med ham til Bunds saa længe indtil Siolf med krampeagtige Bevægelser og næsten i Dødskamp gjorde sig fri, hvilket var paa høie Tid, thi Blodet brast ham ud af Næsen, da han kom op.

»Seer du vel, nu har du lært mig at svømme,« sagde Odd; »og i Aften maa du lære mig at drikke, thi »du har jo beskyldt mig for, at jeg kun nipper til »Bægeret. Rigtig nok forstaaer jeg bedre at drikke »Øl og Miød, end Viin, thi hos os derhjemme drikker »kun Odin denne kostelige Drik; men hos Munkene »i Sikilei har jeg gjort ganske gode Fremskridt baade »i det Ene og det Andet, og jeg haaber at kunne »gøre dig Fyldest.«

Siolf kunde heller ikke undslaae sig for dette Veddemaal, i hvilket han dog, som en gammel erfaren Hofmand, haabede at gaae af med Seieren. Da de hver havde tømt tre temmelig store Horn, troede Siolf, at de vare færdige; men Odd sagde: »Vi have endnu hver et Horn i Siden til hinanden; »det ville vi sætte for Munden, thi Munden er ærlig.« Dermed lod han det største fylde. Siolf vilde ikke drikke meer med ham; men Odd tømte Hornet, og sagde: »Nu en lille Vise ovenpaa med din Tilladelse, »Herr Konge! Vi kalde slige Viser Nidviser i mit »Fædreland; de misbruges ofte, men kunne dog til »Tid og Sted gjøre deres Nytte. Undskyld Sprog-

»feilene! Jeg har digtet den i mit Modersmaal, og
»siden oversat den, for at du og Siolf skulde forstaae
»den.« Derpaa sang han, uden at oppebie Tilladelsen,
Visen, som her meddeles i Modersmaalet.

Den svage Siolf ei duer
Til Kamp mod Helten giæv;
Han kan kun fange Fluer
I sine Spindevæv.
Men at bevise Kraften,
Mon det hans List formaaer?
I Vand og Druesaften
Han lige slet bestaaer.

Vidførle Lasten ynker,
Og synger den til Spot.
Lad dig af disse Rynker
Ei daare, gode Drot!
Troer du, han fromt vil raade?
Saa hør en Tidend stærk:
Til Undergang, ei Baade
Dig lokker Nidingsværk.

Mens du til Jorsal farer
Og til den hellige Strand,
Tvang alt med sine Skarer
Din Broder Hunaland.
Naar du i Hallen træder
Med tillidsfulde Mod,
Udgyder en Forræder
Dit kongelige Blod.

Dog er endnu i Riget
 En Skare Kongen tro.
 Naar Ondskab er bekriget,
 Da faaer du atter Ro.
 Mig lokker meer ei Æren,
 At slaae som Kæmpe blot;
 Men selv at føre Hæren —
 Derom mig tykkes godt.

Det store Skaktavl lærte
 En ædel Mester mig.
 Giv mig, hvad jeg begierte!
 Saa kæmper jeg for dig.
 Ræk mig din Bannerstage!
 Jeg skaffer dig dit Land
 Og Seieren tilbage,
 Som ærlig Mærkisman.

Uagtet Oversættelsen var fuld af Sprogfeil, hvilke Siolf vist ved en anden Leilighed vilde revset med stor Bitterhed og Foragt, da han selv var en lærd Mand, der skrev Romersproget reent, fandt han dog denne Gang Indholdet saa betænkeligt, at han ikke fandt det raadeligt, at oppebie Enden. Under Sangen sneg han sig bort, gik op paa Loftet, og hængte sig selv, hvorved han gjorde Sagen kort og klar, thi han beviste med sit Selvmord Ørvarodds Sanddruhed, og sparede Kongen den Uleilighed, at straffe ham.

36.

Ørvarodds Giftermaal.

Der skeer undertiden Ting i Verden af saa egen Art, at en eneste Dag giver Stof nok til lang morsom Fortælling; men ofte oplever en Mand igien vigtige Ting i mange Aar, der intet Sligt indeholde. Af dette Slags vare de Krige, som Ørvarodd førte mod Oprørerne i Hunaland, og de vise Foranstaltninger, han som Kongens Raad gjorde til Landets Opkomst. Alt dette er Ting, der ligge uden for Skialdens Ene-mærker; kun maa Odds Giftermaal med Silkesif, Kongens Datter, undtages herfra.

Silkesif elskede Odd hemmeligt med en stærk Lidenskab; men da han slet ikke mærkede det, tabte sig hendes blomstrende Skjønhed, hun blev bleg og mager, og Kongen frygtede for at miste sit eneste Barn. »Min Ven!« sagde han en Dag til Ørvarodd, »du bliver min Alderdoms Støtte, jeg har dig at takke for Rige, Velstand og Fred, mine Undersaatters Kiærlighed og Lykke. Men jeg har ingen Sønner, og naar jeg dør engang, falder Riget til min bort-flygtede, oprørske Broder, eller hans Børn; det vilde jeg nødigt. Men jeg vil kaare dig til min Søn. Ægt min Datter! Eders Børn vorde da mine, og min Stamme visner ei. Hvad siger du dertil? Hvad synes dig om Silkesif?« — »Mig synes, hun svarer aldeles til sit Navn,« sagde Odd, »og er saa fiin og skiær, som den blødeste Silke. Kun paa den seneste Tid, tykkes mig, seer hun ikke saa godt ud, som

»hun pleier.« — Kongen sagde: »Hvis du ikke veed »det, saa kan jeg sige dig det: Det er af Længsel, »Silkesif lider. Hun elsker dig. Kan det undre dig, »at det uskyldige Barn gjør, hvad hele Landet gjør, »hvad hendes Fader gjør? Hun veed det maaskee »ikke ret selv; men jeg veed det, og holder det for »min Pligt, at gjøre dig opmærksom paa en Fare, som »truer hendes unge Liv.« — »Og jeg holder det for »min Pligt, strax at ægte hende, naar I ønsker det, »Herre!« sagde Ørvarodd. »Gak til Silkesif, og beed »hende, ikke at bedrøve sig meer! Hun skal finde »en god Husbond i mig.« — Kongen blev saare glad, og gik til sin Datter.

Ørvarodd sad ene tilbage, grundede, og smilte; dog blandte der sig i dette Smil noget Veemodigt og Bittert. »Altsaa — Alt, hvad jeg tilforn var stolt »af og glad over,« tænkte han ved sig selv, »var »blotte Ungdomsdrømme. Tapperhed, Eventyr, Kiær- »lighed, Had — Alt kun Drømme! Nu er jeg da »vaagen. Den hedenske Vildmand er vorden chri- »stelig tam. Lad saa være! Jeg er vaagnet. Hvis »kun ikke denne Aarvaagenhed faaer alt for stor »Liighed med en dyb, rolig, drømmeløs Middagsøvn. »Jeg kan ikke handle anderledes. Jeg elsker ikke »Silkesif; men Elskov er kun et barnagtigt Sværmeri, »siger Abbeden i Sikilei. Jeg skylder hendes Fader »dette Offer. Hun er desuden saa god, saa from, »saa blid, bespiser de Fattige, læger og husvaler de »Gamle og Syge fra Morgen til Aften. Det gjør »hende væmmelig i Grunden. Hervør var ingen »Sygevogterske. Hendes blaae Øine vare, som Syd-

»landets Himmel; hos Silkesif regner det hver Dag.
 »Men Hervør var en vild og grim Morderske, en
 »rasende Hedning. Silkesif gaaer i Kirke flere Gange
 »om Dagen, og beder til alle Helgener. Hervør bad
 »til Gefion. Hun sover nu under Græstørven paa
 »Samsø. Jeg vil glemme hine Dage. Jeg er et
 »andet Menneske, en Christen. Jeg vil gjøre Men-
 »nesker lykkelige, selv ulykkelig; før var jeg lykkelig
 »paa Andres Bekostning. Frisk Mod, Ørvarodd! Jeg
 »maa forstille mig, bilde hende ind, at jeg elsker
 »hende igien. Forstillelse, Bedrag, der før vare saa
 »langt fra min Siæl! nu skal jeg dyrke eder som
 »Dyder. Min Aand mangler Viisdom til at løse denne
 »Knode. Tilsidst gaaer det her, som i forrige Dage:
 »Jeg handler efter min Følelse, og lader Gud raade.«

Paa Bryllupsdagen var Odd for første Gang i sit Liv ret ulykkelig. Det kom ham for, som han for Livstid blev smeddet i tunge Trællelænker; men han holdt sig tappert, og Ingen kunde mærke det. Silkesif følte sig høist lykkelig; hun var af Naturen saa lidet skarpsindig og opmærksom paa det Virkelige, at hun troede sig i Himlen. Hun var vant til at tage sine egne Ønsker og Følelser for Sandheds Erkiendelse, nu ønskede hun, at Ørvarodd skulde elske hende inderligt, altsaa bildte hun sig det ogsaa ind, og undgik Alt, hvad der kunde vække hende af Drømmen.

Under Vielsen faldt det Odd allervanskeligst, at tvinge sig. Han og Silkesif knælede i Kirken for et Mariabilled; men dette stod livagtigt for ham under hele den hellige Handling, som Hervør. Hun holdt Tyrffing i Haand, der var bleven ganske rusten, og

saae ud, som en gul Okkerstrime. Da Præsten velsignede dem, blæste Hervør paa den af Rust opløste Klinge, saa at Rusten foer Ørvarodd som Støv i Øinene. Da opslog han en høi Skoggerlatter, der gienlød i Kirkens Hvælvinger, som naar den ædle Hingst vrinsker ved et usædvanligt Syn, der gjør den sky. Men hverken Præsten, Kongen, Bruden, eller nogen af de Tilstedeværende undrede sig derover; thi Alle vidste, det var en Egenhed hos Ørvarodd, at skoggerlee ved overordenlige Leiligheder, naar han var hiertegreben.

Men med dette Udbrud havde ogsaa Ørvarodds Fortvivlelse naaet sit Maal; han fattede sig, blev rolig, fulgte venligt hiem med sin Brud, og tog med god Lyst Deel i det store Gilde, Kongen havde ladet anrette. Fra den Dag af levede han godt med sin Hustru Silkesif, der snart blomstrede igien, og var saa snaksom, at Ørvarodd, der desuden var smaat talende, næsten aldrig i hendes Selskab kunde komme til Orde. Men det var ham i Grunden kiært, at hun sparede ham Uleiligheden. Hvad hun sagde, hørte han sielden efter, og det behøvedes ikke heller, thi Silkesif svarede sig selv. Han betragtede hende, som en smuk stor Fugl, der hoppede omkring paa Gulvet og havde lært at snakke. Han klappede hende, undertiden tog han søde Kager, brød dem i Stykker og stak hende i Munden; og det kunde hun saa godt lide, thi hun var kiælen, og hver Gang han gjorde det, kyssede hun hans Haand. For Resten indhøstede hun ved sin Hielpsomhed og Gavnildhed Folkets Velsignelse, medens Ørvarodd lykkeligt til-

endebragte flere Krige, gjorde flere oprørske Naboer skatskyldige, og styrede Landet med Mildhed og Viisdom.

37.

Ørvarodd bliver hundrede Aar, og faaer
Hiemvee.

Den gamle Konge var for længe siden død. Silkesif fødte sin Mand en Søn hvert Aar, og saaledes gik det i tolv Aar, indtil han havde tolv Sønner, ligesom Jacob. Odd havde gjerne ønsket sig en lille Datter til Afvexling; men der blev ikke Noget af. De smaae Drengene lærte han alle den danske Tunge; men de glemte den igien, naar de bleve store, og tilsidst glemte Ørvarodd næsten selv sit Modersmaal, og — hvad der bedrøvede ham meest — alle de gamle Minder traadte saa langt tilbage i hans Erindring, at han næsten ikke kunde huske dem meer. Han gjorde sig al Umag for at mindes, hvorledes Hervør, Hialmar og Ingeborg havde seet ud; men det vilde aldrig lykkes ham. Tiden havde udvisket deres Træk af hans Hukommelse.

Saaledes gik det ene Aar efter det andet. Sønerne bleve store, og fik Hustruer. Silkesif var ikke længer smuk, men endnu mere snaksom, end før; endelig taug hun, thi hun døde i en temmelig høi

Alder. Men Ørvarodd overlevede hende og de fleste af sine Sønner længe; han var snart hundrede Aar, og saae endnu ud, som en kraftig Syvtiaars Gubbe.

Natten før hans hundrede Aars Fødselsdag havde han en skøn Drøm. Han var igien i Norge, i Danmark, i Sverrige, og alle de gamle Minder traadte tydeligt frem igien, som skønne Billeder, der længe havde staaet i et mørkt Pulterkammer, men som nu vare bragte for Lyset, viskede Støvet af, og ophængte paa Væggen i Hallen. Norsk kunde han ogsaa tale flydende igien. Men hvad der var ham allerkiærest — Hervør besøgte ham. Hun bøiede sig venligt over hans Hovedgierde, og sagde: »Tyrfing er rusten» — men gammel Kiærlighed ruster ikke. Jeg elskede» dig dog paa min Maade; thi du var den eneste» Mand, jeg agtede. Du har udført store Bedrifter.» Odin længes efter dig. Kom op til mig i Valhalla!» Valkyrierne skulle skienke for dig.« — Ørvarodd rystede i Søvne veemodigt smilende paa Hovedet, og pegede paa Crucifixet, der stod paa Bordet i hans Sovekammer. Da forsvandt Hervør.

38.

Ørvarodd drager til sit Fædreland, og dør.

Næste Morgen, da hele Slægten ilede ind i Sovekammeret, for at lykønske den kiære Stamfader,

kunde de Fleste ikke forstaae ham, thi han talede Norsk. Kun hans to yngste Sønesønner forstode Noget deraf; thi de havde endnu ikke glemt det Sprog, han i deres Barndom havde lært dem. Ørvarodd blev ved at tale den danske Tunge; men — forunderligt nok — nu havde han reent glemt Landets Sprog, i det mindste havde han den Særhed, ikke at ville tale det meer.

Han overlod den ældste af sine Sønner Land og Rige, og besluttede, saa gammel han var, endnu en Gang at see sit Fædreland. Man betragtede ham som en Olding, der gik i Barndom; de Fleste vare glade ved at blive af med ham, men Hialmar og Asmund, — saaledes havde han opkaldt de to yngste Sønesønner efter sine bedste Ungdomsvenner — vilde følge Bedstefaderen til Norge, see hans Fædreland med ham, og bringe ham tilbage til Hunaland igien, hvis Døden ikke overrumplede ham. De reiste da med ham til en sydlig Havn, indskibede sig, og Toget gik lykkeligt uden Hinder.

Paa Veien til Norge lagde Ørvarodd først ind under Samsø, ankrede i Munarvig, og gik op i Land med sine Sønesønner. Han viste dem Angantyr's Gravhøi, der stod næsten ligesom han havde forladt den, kun var der voxet store Buske for Stenen til Indgangen. Derpaa gik de giennem Skoven til den anden Side af Øen, hvor Ørvarodd vilde vise dem det store Bøgetræ, hvorunder han havde begravet Hervør.

Da de nærmede sig Stedet, hørte de Pibers og Trommers Lyd. Der var Lystighed; en ung Hyrde

paa Øen havde Bryllup, og Aftendandsen holdtes just under det Træ, hvor Hervør laae begravet, hvilket Ingen vidste uden Ørvarodd. »Det træffer sig hel-
»digt,« sagde han; »der gaaer jo min Spaadom i Op-
»fyldelse. Lader os tage Deel i Festen!«

Hyrderne troede, det var Vikinger, der vilde giøre Strandhug, maaskee dræbe dem, eller bortslæbe dem som Trælle, og vilde flygte, da de saae den store Kæmpe med Bue og Pilekogger. Thi Ørvarodd kom til Norden, som han var bortreist. Ogsaa sin Skarlagenskiortel, hvilken han omhyggeligt havde giemt al den Tid, han var Konge i Hunaland, havde han paa; og Ringen var om Lokkerne, der blot havde skiftet Farve, og vare hvide, i Stedet for gule, men næsten lige saa lange og fyldige, som før.

Ørvarodd raabte til dem, at de ikke maatte være bange, han kom som Ven; de skulde fortsætte deres Dands, og lade ham smage deres Øl. — »Ak, Herre!« sagde Brudgommen, »det er Tyndtøl, men dog Mund-
»godt for os, som blot ere vante til daglig at drikke
»Vand.« — »Jeg er gammel,« svarede Ørvarodd, »og
»taaler heller ingen stærke Drikke meer. Ræk mig
»Oxehornet! Jeg vil drikke eders Skaal og gamle
»Venners Minde.«

Han fik Hornet, drak, og lagde en Guldpenge deri til Gammen for de unge Ægtefolk. Derpaa sagde han: »Fortsætter eders Dands! Denne store Bøg
»staaer godt; den vender med sine brede Grene ud
»til den aabne Grønning, hvor I have Svingerum nok,
»men den anden Side vender indad, til de andre
»Træer i Skyggen. Der staaer en stor Plet Kiærmin-

»der, seer jeg, i det friske Græs; der vil jeg hvile
 »mig lidt.« — »Tillader I, Herre!« svarede Hyrden,
 »saa ville vi udbrede nogle Skind først paa Jorden,
 »at ikke Urternes Fugtighed skal skade eder.« —
 »Nei,« sagde Ørvarodd, »den skader mig ikke. Freia
 »har selv udbredt sin blaa Kaabe her; den vil jeg
 »sidde paa, og tænke paa gamle Dage, medens mine
 »Børnebørn dandse med eder.«

Med disse Ord lagde han sig i Kiærminderne, med Ryggen støttet op imod Træet, just paa det Sted, hvor han for saa mange Aar siden havde begravet Hervør.

Til Berurjoder i Norge kom de et Par Dage derefter med god Bør. Ørvarodd steg i Land. Strand og Omgivning vare ham velbekiendte; men hvor hans Fosterfaders Gaard havde staaet, fandt han kun et lidet Bolsted. Eiendommen var kommen i fremmede Hænder, og den nuværende Bonde havde bygget sig en Gaard paa et bekvemmere Sted.

»See her, Børn!« sagde Ørvarodd til sine Sønnesønner, »paa disse Tomter legede jeg. Derhenne i den Krog, hvor der er en lille Jordvold, stod min Vugge og min Seng. Jeg haaber, min Grav skal heller ikke staae langt derfra.« — »Det haabe vi ikke, Bedstefader!« raabte Hialmar; »vi ville bringe dig frisk og sund tilbage fra dette fattige Land.« — »Ak, mine kiære Børn!« svarede Ørvarodd »den sande Rigdom bestaaer ikke i Guld og Sølv, ei heller i en fed Jordbund og rigelig Grøde, eller i lange Somre, men i Menneskets egen Kraft og Hu; og — sandelig jeg siger eder, det er Korn, det er Blomster, der

»trives bedre paa disse Klipper, end i mange syd-
»lige Marker og Lysthauger.«

Han satte sig nu paa en stor Steen, og sagde, i
det hans Øie forgieves søgte omkring efter gamle
Mindesmærker: »Jeg har foretaget mig en lang Reise,
»for at see mine egne Erindringer. Dem kunde jeg
»rigtig nok ligesaa godt seet hiemme; dog glæder
»det mig, endnu en Gang at skue det kiære Fædre-
»land, inden Øiet brister. — Siig mig, min Ven!«
spurgte han en forbigaaende Bonde, »veed du nogen
»Besked om Folk, der have boet her for hundrede
»Aar siden?«

»Skulde jeg ikke det?« sagde den unge Bonde;
»jeg kan fortælle jer om hvad her er skeet siden
»Asernes Tid. Det er vor bedste Morskab i Vinter-
»qvæld, at fortælle hverandre Forfædrenes Bedrifter.«
Ørvarodd fik nu at vide Alt, hvad han ønskede. In-
gialds Slægt var uddøet, og Rafnista beboedes og
eiedes nu af en Slægt, der stammede fra en yngre
Broder af Odd, som han aldrig havde seet eller kiendt.

Da den unge Bonde hørte Ørvarodds Navn, traadte
han ærbødigt tilbage, lagde sine Hænder paa Brystet,
og bøiede sig næsten for ham, som for en Gud.
»Herre!« sagde han, »eders Roes er stor i Norges
»Land; men vi troede, at I forlængst havde fundet
»Heltedøden. Vi have vel hørt om eders Eventyr
»og Ophøielse udenlands.« — Ørvarodd betragtede
den unge Mand med stor Mildhed. »Hvorfor stirrer
»du saa stivt paa min Bue og mit Pilekogger?«
spurgte han. — »Jeg har hørt, Herre!« sagde Nord-
manden, »at I skal have været en drabelig Bueskytte.

»Jeg har efter ringe Evne ogsaa udmærket mig noget
 »paa den Viis, skiøndt ei i Sammenligning med jer.
 »Vil I vel vise mig en Godhed? Vil I forære mig
 »en Piil af eders Kogger? Den skal hænge i min
 »Storstue, og gaae i Arv fra Søn til Søn.« — »Jeg
 »vil forære dig Buen med alle Pilene,« svarede Ør-
 varodd smilende; »thi jeg kan ikke bruge dem meer.
 »Mine Øine ere dumme; men Hiertet slaaer friskt og
 »varmt endnu.« Han rakte ham Buen og Koggeret.
 Den unge Bonde kyssede hans Haand, og kunde ikke
 tale for Taknemmelighedens Graad.

»Her er slet Intet, jeg kan fornye Bekiendtskabet
 »med,« sagde Ørvarodd, »uden med mine gamle
 »Klipper. De have ikke forandret Ansigtstrækkene,
 »deres brede Skuldre ere ligesaa stærke, som da jeg
 »var Barn, de holde Ryggene ligesaa rankt; men de
 »have faaet nye Granbuske i deres Hielme. — Jo,
 »det er sandt,« raabte han pludselig: »min gamle
 »Eeg i Skoven. Egetræer her i Landet ere en Siel-
 »denhed, og de blive ældre, end jeg. Den staaer der
 »endnu. Afsted ud at besøge min lille Fostbroder
 »Asmunds Grav under Egen!«

»Vil du ikke heller bie til i Morgen, Farfader!«
 sagde Asmund, »med at vise mig min Navnes Grav?
 »Natten falder paa.« — »Men Maanen skinner klart,«
 svarede Ørvarodd, »og det er en god Veiviser til Gra-
 »ven. Afsted!«

Gubben gik, veiviist af den unge Bonde, saa raskt,
 at Ungersvendene næsten ikke kunde følge ham. Han
 kom snart derud. Asmunds Grav kunde han ikke
 finde; Egen derimod fandt han snart. Men ligesom

han vilde gaae hen imod Træet, aabnede Barken sig, og Vølven Heid, der havde spaaet ham i hans Ungdom, stod for ham i Træet med opstrakt skrumpen Finger, truende, i det Blodet flød hende ud af Munden, saaledes som da Ørvarodd slog hende, fordi hun havde spaaet ham.

Ved dette Syn gyste Ørvarodd, opslog en stor Skoggerlatter, og flygtede nogle Skridt tilbage. Herved kom han til at støde Foden mod noget Haardt, der stak frem af Jorden, saa han snublede, og slog sig i Siden.

Da raabte Hexen ud af Træet:

Hundred Aar du skulde blive,
 Fiernt af Landet dig begive;
 Men tilsidst du skulde drage
 Til dit Fædreland tilbage.
 Nu du hurtig Døden fanger
 Fra din Faxe, fra din Ganger,
 Den du daglig gav sit Foder
 Som et Barn paa Berurjoder.
 Nu den dig til Tak for Føden,
 Ørvarodd! har voldet Døden.

Da hun havde sagt disse Ord, lukkede Egen sig med hende igien. Man grov paa det Sted, hvor Ørvarodd var faldet, og fandt en Hestebeenrad. Det var imod Pandeskallen, han var tørnet og styrtet. Man bragte ham uden Bevidsthed ud af Skoven. Da han kom til sig selv igien, hviskede han: »Hvor min »Vugge stod!« og man bar ham hen til Tomten af det nedrevne Huus.

Længe laae han her stille og maalløs, saa de troede, han var alt død. Endelig begyndte han at rave omkring med Hænderne. — »Hvad vil du, Farfader?« spurgte Hialmar. — »Mine Pile!« — »Hvad vil du »med dem?« — »Mærke mig med Geirsodd; Døden »kommer.« — »Men, Farfader!« sagde Asmund, »du er jo en Christen.« — »Ak, det er sandt,« sukkede Ørvarodd; »Himlen være lovet!« Han foldede sine Hænder, og døde. — Hermed ender Ørvarodds Saga.

Anmærkninger.

Hrolf Krake er forfattet henimod Slutningen af 1827 og i Begyndelsen af 1828. Heltedigtet udkom i November 1828 baade særskilt og som første Del af Oehlenschlägers nye poetiske Skrifter, 1ste til 3die Del, 1828—1829, med et her ikke optaget Tilegnelsesdigt »Til Kongen«. Slutningen af 6te Sang, fra Vers 176, fremkom først i anden Udgave, 1837. Den af Oehlenschlägers Udgaver, som er lagt til Grund for nærværende, er den fjerde og sidste, der udkom 1847 i stor Oktav, elegant trykt med Antikva. Enkelte gode Læsemaader i nærværende Udgave skyldes en Kilde, som Udgiveren [Liebenberg] ikke tidligere havde kendt: en Afskrift med fremmed Haand af Originalmanuskriptet, hvilken Oehlenschläger før Trykningen indleverede til Selskabet for de skønne Videnskaber, der belønnede Heltedigtet med en Præmie af 400 Rigsdaler. Samme Afskrift vil nu blive opbevaret paa det store kongelige Bibliotek.

Side 3, Lin. 4 f. n. Pulsvaaden er en ældre Form for Pulsvoddet, et meget stort Fiskegarn, som bruges ved Aalefiskeri.

Side 3, Lin. 3 f. n. Ran, Havguden Ægirs Hustru.

Side 4, Lin. 4. Goden, Gudehusforstanderen, Præsten.

Side 4, Lin. 8 f. n. Hingster. Oehlenschläger havde Tilbøjelighed til at bruge Flertalsformer paa —r afvigende fra almindelig Sprogbrug.

Side 5, Lin. 1. Disk staar her i den forældede Betydning Bord; sammenlign 13de Bind, Anm. til S. 147, L. 8.

Side 7, Lin. 11. af fange, Trykfejl for at fange.

Side 7, Lin. 1 f. n. der er Lyset formeent. Lig-

nende Konstruktioner, hvor en passiv Sætnings Subjekt er det, som i den tilsvarende aktive Sætning vilde være Hensynsbetegnelsen, findes ogsaa andre Steder hos Oehlenschläger; sammenlign 11te Bind, Anm. til S. 238, Lin. 6-7, samt i det her følgende S. 25, L. 12.

Side 8, Lin. 7. Skuldes Æskemø, Skuldes Kammerpige, som har hendes Æsker i Forvaring.

Side 8, Lin. 4 f. n. Hel, Døds gudinden.

Side 9, Lin. 11. Varsel er her ligesom flere Steder hos Oehlenschläger brugt for Advarsel; sammenlign 8de Bind, S. 188, L. 6, og 13de Bind, S. 194, L. 5 f. n.

Side 9, Lin. 14 f. n. baade, forældet for begge.

Side 9, Lin. 8 f. n. En Glavind (eller rettere et Glavind, som Oehlenschläger i Begyndelsen og siden af og til skrev) er et gammelt Ord, hvis Betydning var en Lanse, men som hos nyere Digtere er kommet til at betegne et Sværd.

Side 9, Lin. 7 f. n. Oehlenschläger skriver oftere Straahalm i Stedet for Halmstraa. Ogsaa andre Digtere have undertiden gjort det samme.

Side 9, Lin. 4 f. n. Med Gaffelbænken, der ogsaa forekommer i Axel og Valborg (3dje Bind, S. 80, L. 12), i Hroars Saga (13de Bind, S. 222, L. 10 f. n.) og fire Gange i det her følgende, mener Digteren sikkert det gamle Ord Gavlbænken, den faste Bænk ved Gavlen, ved Salens Ende, midt paa hvilken det fornemste Sæde var.

Side 11, Lin. 1-2. I Munthes Fædrelandshistorie hedder det (i Overensstemmelse med Plutarchs Fortælling): »Marius havde klogeligen stillet sin Hær saaledes, at Solen, Vinden og Støvet stod Fienden (Cimbrenne) lige i Øinene.«

Side 11, Lin. 3. Einheriar, de faldne Kæmper, som levede paa ny hos Odin, ikke hos Thor.

Side 11, Lin. 7 f. n. Tralværk, Gitterværk.

Side 11, Lin. 2 f. n. Hirdmand, en af Kongens haandgangne Mænd, som tjente i hans Gaard.

Side 12, Lin. 12 f. n. Hagleld (rettere Haglel) er det samme som Hagliling, Haglbyge.

Side 12, Lin. 6 f. n. Kun hende Vanheld mored i Stedet for Kun Vanheld hende mored; sammenlign 13de Bind, Anm. til S. 82, L. 7 f. n., samt i det her følgende S. 69, L. 12 f. n.

Side 13, Lin. 8. Ved det forældede Ord Mundgodt (Islandsk *mungát*, Øl, der intet har at gøre med Mund og godt) forstaar Oehlenschläger Mjød eller maaske blot en liflig Drik af ubestemt Art.

Side 14, Lin. 8. Saxland, Holsteen.

Side 15, Lin. 6. Om Gefion se 20de Sang af Nordens Guder.

Side 15, Lin. 7. Vindenes Gud Niord boede i Noatun.
 Side 15, Lin. 8 f. n. Qvinde i Stedet for Hustru forekommer efter forældet Sprogbrug ofte hos Oehlenschläger; sammenlign 13de Bind, Anm til S. 36, L. 1 f. n.

Side 15, Lin. 6 f. n. Med høimodig menes vel her højhjertet.

Side 15, Lin. 5 f. n. Slud maa vel her betyde det opørte, grumsede Vand; sammenlign 11te Bind, S. 101, L. 9 f. n., og i det her følgende S. 23, L. 7 f. n.

Side 17, Lin. 2. slette, forældet for flade.

Side 17, Lin. 4. Oehlenschläger skriver oftere Stubbe i Stedet for Stub.

Side 17, Lin. 5. Svithiod, Sverrig.

Side 17, Lin. 8. Frugtbarhedens Gud Frejr ejede en Galt med Guldbørster.

Side 17, Lin. 3 f. n. Granden, Naboen.

Side 18, Lin. 1. Drapa, Æresdigt, Heltedigt.

Side 18, Lin. 2. Kæmpen Ymers Blod. I Tidernes Begyndelse fremstod Jætten Ymer, som blev dræbt af Odin, Vile og Ve.

Side 18, Lin. 6. Mandbiørn, en Bjørn, som anfalder Mennesker.

Side 18, Lin. 13 f. n. Blandt de fabelagtige britiske Konger staar Arthur som Ridderlighedens Type, der omgav sig med Ridderskabets Blomst (Ridderne ved det runde Bord). — Diderik af Bern, Østgothernes Konge, Theodorik af Verona, spiller en stor Rolle i de germansk-skandinaviske Sagn.

Side 19, Lin. 11-12. Om Rim som taabelig og sig se 10de Bind, Anm. til S. 1, Lin. 6-7, og 12te Bind, Anm. til S. 9, L. 10 og 12.

Side 19, Lin. 10-9 f. n. Om Rim som stærk og Hofværk se 12te Bind, Anm. til S. 66, L. 2, og sammenlign i det følgende, S. 61, L. 2-1 f. n., S. 83, L. 8-7 f. n., S. 162, L. 5-6. — Hofværk, Krigergerning.

Side 19, Lin. 5 f. n. overbrat, meget hurtigt, pludseligt.

Side 20, Lin. 14. En Fugl, som ei han kiendte. Nattergalen kommer ikke til Norge.

Side 20, Lin. 6 f. n. Fra Kaukasus. Tidligere antoges Aserne for at være komne til Norden fra Asien; sammenlign 12te Bind, Anm. til S. 4, L. 8 f. n.

Side 20, Lin. 1 f. n. i Leiregaard i Stedet for ind i Leiregaard; sammenlign 2det Bind, Anm. til S. 302, L. 1 f. n., samt i det her følgende S. 72, L. 4 f. n., og S. 162, L. 14 f. n.

Side 22, Lin. 10 f. n. Sær i Stedet for Især; kommer igen i det følgende.

Side 22, Lin. 6 f. n. Det forældede bert eller bjært, som betød smukt, sømmeligt, maa vel her være brugt for nøje, grant.

Side 23, Lin. 6 f. n. Thorvald. Saaledes kaldte Oehlen-schläger i Vers Thorvaldsen; sammenlign 9de Bind, S. 362, L. 15 f. n.

Side 23, Lin. 5 f. n. funden i Stedet for fundet. Den her tilsidesatte Regel plejer Oehlen-schläger ellers ikke at overtræde undtagen hist og her for Rimets Skyld; sammenlign 12te Bind, Anm. til S. 167, L. 12-11 f. n.

Side 24, Lin. 1-2. De første Mennesker, Askur og Embla, bleve dannede af to Træstammer.

Side 24, Lin. 5. svøbt i Skind, svøbt i Skindkaabe; ligeledes S. 25, L. 2.

Side 26, Lin. 6. i sin Krog i Stedet for i hans Krog. Denne Afvigelse fra Nutidens Sprogbrug findes ofte hos Oehlen-schläger.

Side 26, Lin. 11. Gullintop, Hejmdals Hest.

Side 27, Lin. 3. sær, særlig, overordentlig.

Side 27, Lin. 6. Rundhed, forældet for Gavmildhed.

Side 29, Lin. 1. usæl, forældet for ulykkelig, ulyk-salig, ulykkebringende.

Side 29, Lin. 2. Hertha, Sjælland.

Side 29, Lin. 3. Øde, Ødelæggelse.

Side 29, Lin. 13 f. n. Hellede eller Helled, forældet for Kæmpe, Helt.

Side 29, Lin. 12 f. n. Opdal, en Fjelddal i det trond-hjemske.

Side 29, Lin. 7 f. n. liden Treaars Gutten er en Norvagisme.

Side 30, Lin. 1. Gubben, d. e. han (Kongen).

Side 31, Lin. 3 f. n. Fra Brønden Hvergelmer i Taage-verdenen Niflheim udgik flere Floder, Elivagerne. I Suhms og Sandvigs mytologiske Skrifter og efter dem i Oehlen-schlägers nordiske Digtninger er der kun Tale om een Eli-vaga.

Side 32, Lin. 8. At ride under Ø er et i Folkeviserne hyppigt forekommende Udtryk, navnlig hvor der er Tale om at ride ud for at bejle (som Rim til Mø). Betydningen er uvis. Det forekommer ogsaa i 13de Bind, S. 128, L. 8 f. n., og i 3dje Bind, S. 114, L. 7 f. n.

Side 33, Lin. 13. Valaskialf var en Borg i Asgaard.

Side 33, Lin. 14 f. n. Finmut (Norsk), en tyk, lodden Pels.

Side 33, Lin. 4 f. n. Seid, en Slags Trolddom.

Side 34, Lin. 9 f. n. Nedlag, forældet for Nederlag, Fald; ogsaa brugt af Ewald.

Side 36, Lin. 3 f. n. qvær, forældet for stille, urokkelig.

Side 37, Lin. 1. Kong Hring var længe gravlagt, d. e. efter Nutidens Sprogbrug; Kong Hring havde længe været jorden.

Side 37, Lin. 3. Kamp kaldes ofte Hildurs Leg eller Hildurs Værk efter Kong Høgenes Datter Hild, som, da der var udbrudt Strid mellem hendes Fader og hendes Mand Hedin, hver Nat ved Trolddom vækkede de faldne, hvorefter Kampen ved Daggy fortsattes.

Side 37, Lin. 13. denne Biørnejagten er en Norvagisme; sammenlign ovenfor Anm. til S. 29, L. 7 f. n.

Side 38, Lin. 4. ruser (forældet), farer frem med Larm.

Side 38, Lin. 4 f. n. altid stinged, stak stadig, vedblev at stikke.

Side 39, Lin. 7-16. Denne Strofe og de fire efterfølgende i samme Versemaal har Oehlenschläger hentet fra sit, en Strofe længere, Ungdomsdigt Biarkemaal (10de Bind, S. 13, L. 10 og flg.). Dette er ikke nogen Efterligning eller Restitution af det i Oldtiden berømte Bjarkemaal, som var lagt Bjarke i Munden ved hans sidste Kamp, og af hvilket vi nu ikke kende mere end Begyndelsen.

Side 39, Lin. 12. Birtingsbad, Blodbadet, Slaget.

Side 39, Lin. 12 f. n. Skøgul, en af Valkyrierne, Kampmøerne i Valhal.

Side 39, Lin. 5 f. n. Den blanke Tunge, Sværdet.

Side 40, Lin. 11. Tyr, den unge, forvovne Kampgud, Søn af Odin.

Side 40, Lin. 12. Kampens Piger, Valkyrierne.

Side 41, Lin. 12 f. n. Nornen, Skæbnegudinden; der var tre saadanne.

Side 41, Lin. 2 f. n. Gudinden Gefion samlede om sig de med Elskovsfølelser ubekendte Møer i Valhal; sammenlign 12te Bind, S. 181, L. 11-14.

Side 43, Lin. 3. Skaft, Spyd.

Side 43, Lin. 6 f. n. Saa hindred du, at ei den o. s. v. Saadanne dobbelte Nægtelser vare i Oehlenschlägers Tid endnu ikke stødende; sammenlign 7de Bind, Anm. til S. 155, L. 2.

Side 44, Lin. 8. den Hugprude, forældet for den ædle, højhjertede.

Side 44, Lin. 12. Ast, Kærlighed.

Side 45, Lin. 5 f. n. pladet Handske, Stridshandske.

Side 45, Lin. 2 f. n. Den berømte Smed, om hvem Vaulundurs Saga drejer sig, optræder i Hroars Saga med sin Søn Viderik.

Side 46, Lin. 1. Græker. Nu bruger man Flertalsformen Grækere; sammenlign 5te Bind, Anm. til S. 120, L. 14-15.

- Side 46, Lin. 5 f. n. Giødningbænken, Mistbænken.
 Side 47, Lin. 12. Eir, Lægekunstens Gudinde.
 Side 47, Lin. 5 f. n. Auk-Thor eller Auka-Thor, Age-Thor. Hans Kørsel frembragte Tordenen.
 Side 48, Lin. 10. Giallerbro førte over en Flod paa Vejen til Hel.
 Side 49, Lin. 11. Marbendil (Marmennill), Havmand.
 Side 49, Lin. 14. Ægir havde en skrækindjagende Hjælm, fra hvilken Stormens Tuden hørtes.
 Side 49, Lin. 13 f. n. Margyge, Havfrue. — Kommaet efter Linien bortfalder.
 Side 50, Lin. 4. Vaabensax er efter forældet Sprogbrug et kort Sværd.
 Side 50, Lin. 8. Grams, Humbles, Hadings Æt. De nævnte hørte efter Saxo til Danmarks tidligste Konger.
 Side 50, Lin. 9 f. n. Om Digteren blot for Versemaalets Skyld har skrevet Taalemod, eller om han ved at give Ordet denne langtrukne Form har villet udtrykke den talendes Mishag, er vel uvist.
 Side 50, Lin. 7 f. n. paltuge Stakarle, forældet for pjaltede Stympere.
 Side 50, Lin. 1 f. n. og flg. Meningen af disse Vers, som her ere gengivne efter Originaludgaven, 1828 (i sine senere Udgaver gjorde Oehlenschläger Stedet endnu mindre klart, end det oprindelig var), maa jo være: Selv de største menneskelige Evner ere smaa i Sammenligning med Asernes. Da nu det, som kun har ringe Værd, ofte forekommer i stor Mængde, kunde man maaske vente hyppigt at finde Mennesker, der vare udstyrede med Evner, som efter menneskelige Forhold vare store; men dette er ikke Tilfældet, tværtimod ere saadanne Mennesker sjældne, der findes kun faa af dem, og man bør derfor sætte Pris paa dem, naar og hvor de forekomme, og altsaa ikke vrage Hjalte, fordi han er af ringe Herkomst.
 Side 52, Lin. 11. Sax betyder vel her det samme som Vaabensax; se ovenfor, Anm. til S. 50, L. 4.
 Side 52, Lin. 14. Budlung betyder i det islandske poetiske Sprog Fyrste, Konge.
 Side 53, Lin. 7 f. n. Hofmodige, forældet Skrivemaade for Hovmodige.
 Side 53, Lin. 3 f. n. Herthadalen, Sjælland.
 Side 55, Lin. 4. paa baade Hænder, forældet for med begge Hænder.
 Side 55, Lin. 8. Bane, forældet for Banemand.
 Side 56, Lin. 1 f. n. Se 19de Kapitel af Hroars Saga.
 Side 60, Lin. 13 f. n. I ethvert Hov (Gudehus) laa paa en Forhøjning en Guldring (Blotringen), ved hvilken Eder aflagdes.

Side 61, Lin. 1. Blodmand, Blotmand, Offerbringer
(at blote, at ofre).

Side 61, Lin. 11. klar, forældet for straalende, skin-
nende.

Side 61, Lin. 14 f. n. Frejr kaldtes ogsaa Yngvifrejr.

Side 61, Lin. 3 f. n. Galdre. Galder bestod mest i
Tryllesange og Formularer.

Side 61, Lin. 1 f. n. kring, forældet for omkring.

Side 64, Lin. 5. loved (forældet), elskede.

Side 64, Lin. 5 f. n. Frækne, forældet for Tapre,
Modige.

Side 64, Lin. 3 f. n. mandolm, rasende, anfaldende
Mennesker.

Side 65, Lin. 1. paa Vendil, i Vendsyssel.

Side 66, Lin. 1 f. n. og flg. Sagnet om Gefion, som
pløjede Sjælland ud fra Sverrigs Jord, havde Oehlschläger
to Gange i Forvejen behandlet: i sin tidlige Romance Siø-
lund (10de Bind, S. 10, L. 11) og i 20de Sang af Nor-
dens Guder (12te Bind, S. 194 og flg).

Side 68, Lin. 12 f. n. Herian, Odin.

Side 68, Lin. 10 f. n. Sæhrimner, den Galt, hvis altid
paa ny udvoksende Kød tjente til Føde i Valhal.

Side 69, Lin. 2. Folkvang, Frejas Bolig.

Side 69, Lin. 3. Breidablik, Balders Bolig.

Side 69, Lin. 6. Giallerhornet, Hejmdals Horn, som
kunde høres over hele Verden.

Side 70, Lin. 4 f. n. Hvi synker Thor i Døden?
d. e. Hvorfor skal Thor i Ragnarok dræbes af Midgaards-
ormen?

Side 73, Lin. 4-5. Alt Kongen lagde Vind tre Aar
o. s. v.; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 37, L. 1.

Side 73, Lin. 11 f. n. Denne Linie minder om Begyn-
delsen af det gamle Bjarkemaal; se ovenfor, Anm. til S. 39,
L. 7-16.

Side 73, Lin. 10 f. n. Disimellem (forældet), imidlertid.

Side 73, Lin. 1 f. n. Krake (Islandsk *kraki*), Krybe-
krage, kaldte man forud en ung Træstamme med kort af-
huggede Grene, brugelig som et Slags Trappe.

Side 74, Lin. 7. to store Ringe Hrolf bar om hver
Arm, d. e. Hrolf bar to store Ringe, een om hver Arm;
sammenlign 13de Bind, S. 57, L. 11-10 f. n., og 11te Bind,
S. 8, L. 8, samt i det her følgende S. 300, L. 12-11 f. n.

Side 76, Lin. 6 f. n. Negler; sammenlign ovenfor,
Anm. til S. 4, L. 8 f. n.

Side 77, Lin. 11 f. n. til des (forældet), indtil da, imid-
lertid, saa længe.

Side 77, Lin. 10 f. n. Saxer, Tyskere.

Side 78, Lin. 1. axlede mit Skind, tog min skindforede Kappe paa (Axel betyder Skulder).

Side 78, Lin. 14 f. n. Guldtafel . . . jeg . . . leged (forældet), jeg spillede Brætspil.

Side 78, Lin. 11 f. n. disligest (forældet), ligeledes.

Side 80, Lin. 13-14. Ravn flyver om Aftenen o. s. v., Begyndelsen af den gamle Folkevisen om Verner Ravn, lidt varieret. — maa (forældet), kan.

Side 81, Lin. 5. Frei betyder hos Oehlenschläger næsten altid Freja.

Side 83, Lin. 5. Oehlenschläger skriver snart Tangen, snart Tanget.

Side 83, Lin. 7 f. n. Da Half efter atten Aars Vikingefærd kom tilbage til sit Hjem, blev han modtagen med forstilt Venlighed af sin Stedfader Asmund, som fik ham overvældet og dræbt. Se Halfs og Halfs Kæmpers Saga i Nordiske Fortids Sagaer, oversatte af Rafn, II, 1829, S. 33-42.

Side 84, Lin. 11 f. n. vor Orm, vor Drage, vort Skib.

Side 84, Lin. 4 f. n. Viking, Vikingefærd.

Side 85, Lin. 13. Loke samt Utgarders fæle Trolde, Utgardeloke og hans ondartede Jætter.

Side 90, Lin. 14. Freias Stiernerok, Stjernebilledet Orion.

Side 90, Lin. 7 f. n. foer ilde, forulykkede.

Side 91, Lin. 9 og flg. Hvorledes Asaloke blev straffet efter at have forvoldt Balders Død, skildrer Oehlenschläger i sidste Sang af Nordens Guder og udførligere i Tragedien Baldur hiin Gode.

Side 93, Lin. 10-4 f. n. Ligesom i 12te Kapitel af Hroars Saga overføres her paa Frigga den Gudsdyrkelse, som den romerske Historieskriver Tacitus fortæller at visse germanske Folk ydede en Gudinde Nerthus (forvansket til Hertha), den moderlige Jord.

Side 93, Lin. 1 f. n. Axels Sønner, Axelstads Sønner, Københavnerne.

Side 94, Lin. 2. at vatne kaldtes den Handling at overøse et Barn med Vand og give det Navn.

Side 95, Lin. 5. Hvert Menneske havde sin usynlige Fylgie, som fulgte ham eller hende i hele Livet.

Side 95, Lin. 4 f. n. Nastrond (rettere Naastrand, Ligkyst) var et slangefyldt Straffested i Nifheim.

Side 97, Lin. 7. bygge staar her i den forældede Betydning drive, dyrke, ordne (»Med Lov skal man Land bygge«).

Side 98, Lin. 8. Vingolf, en Borg i Asgaard.

Side 98, Lin. 11 f. n. Ved Alfader, Alfauder, maa her ikke som paa mange andre Steder forstaas Odin, men det gode Princip, om hvis Tilværelse forud for Aserne og over dem der synes at have dæmret en dunkel Forestilling hos de gamle Nordboer — Gimle var det Sted, hvor de Guder samledes, der bleve tilovers efter Ragnarok.

Side 99, Lin. 1. Her ligesom i det følgende, S. 159, L. 5 f. n., og enkelte Steder i andre Arbejder bruger Oehlenschläger bebreide i en Forbindelse, hvor man skulde have ventet dadle.

Side 99, Lin. 3-4. Gunløde, Rinda; se 21de Sang af Nordens Guder.

Side 102, Lin. 13. sprunge, forældet for sprang.

Side 102, Lin. 4 f. n. platud, forældet for ganske; sammenlign 13de Bind, Anm. til S. 3, L. 8.

Side 104, Lin. 9 f. n. Hærfader, Odin.

Side 105, Lin. 14. Dæmesager, Fortællinger, Sagn.

Side 106, Lin. 3. Vingler. Paa Svensk betyder vinglere Lykkeridder, Bedrager.

Side 107, Lin. 14 f. n. de funde Døden ved dit Skiemt i Stedet for de fandt Døden ved din Skiemt.

Side 109, Lin. 4 f. n. det Malm, som kaldes Freias Graad. Freja græd Guldtaarer, da hendes Husbond Odur havde forladt hende.

Side 111, Lin. 2 f. n. Surtur, Muspelhejms Vogter, opbrænder i Ragnarok hele Verden med sin Ild.

Side 112, Lin. 6. forfærd i Stedet for forfærdet forekommer ogsaa i 3dje Bind, S. 253, L. 12 f. n., samt i 12te Bind, S. 35, L. 4, og S. 103, L. 5 f. n.

Side 112, Lin. 9 f. n. Frei betyder her Frejr; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 81, L. 5.

Side 113, Lin. 12 f. n. funde, forældet for fandt.

Side 113, Lin. 2 f. n. Thrudvang, Thors Bolig.

Side 114, Lin. 5. Braag, Taske, Vadsæk; se 12te Bind, Anm. til S. 13, L. 8, og 13de Bind, Anm. til S. 14, L. 1.

Side 115, Lin. 6. ædelig, forældet for ædle.

Side 116, Lin. 12 f. n. Seierguden, Odin.

Side 117, Lin. 13-12 f. n. smaae Søkongers Rov o. s. v. Meningen maa vel være, at naar Landsmænd drage Sværdet mod deres egne Brødre (o: vække Borgerkrig), blive de (og Fædrelandet) et let Bytte for smaa Søkonger, som aldrig have kendt noget Fædreland.

Side 118, Lin. 12 f. n. Se Udvalgte Danske Viser fra Middelalderen, I, 1812, S. 8-14; Oehlenschlägers Gamle danske Folkeviser, 1840, S. 1-6, samt Fortalen S. XII-XIII; S. Grundtvigs Danmarks gamle Folkeviser, Oehlenschläger. XIV

I, 1853, S. 94-118; sammes Danmarks Folkeviser i Udvalg, 1882, S. 116-122.

Side 118, Lin. 2 f. n. starblind (eller stærblind), i høj Grad nærsynet.

Side 119, Lin. 8 f. n. Høieloft, den øverste Etage i et Hus.

Side 119, Lin. 5 f. n. togst op tilligemed Blomme, d. e. du tog Blomsten ved Roden op tillige med Træet. Oehenschläger har misforstaaet Stedet i Udvalgte Danske Viser: «Du togst op tvilike (d. e. deslige, slig) Blomme». I sin egen Behandling af Folkevisen har han dog anet det rette (»Du plukked saa stor en Blomme«).

Side 120, Lin. 4 f. n. Siofna er hos Oehenschläger blandt andet Søvnens Gudinde.

Side 121, Lin. 6. de Dage forleden, forældet for de forgangne Dage.

Side 121, Lin. 11 f. n. Karm (forældet), Vogn.

Side 121, Lin. 10 f. n. hiin Spage, forældet for den sindige, betænksomme.

Side 121, Lin. 5 f. n. Braser, forældet for Spænder, Brystsmykker.

Side 123, Lin. 9. Vølv, Spaakvinde.

Side 123, Lin. 11. Bøigdelaget, Omegnen.

Side 123, Lin. 14 f. n. Hialet, Forhøjningen.

Side 123, Lin. 8 f. n. Tøiet o: Trylletøjet, de Redskaber, hun brugte til sin Trolddom.

Side 124, Lin. 4 f. n. Hlautbollerne, Offerblodsskaalerne.

Side 125, Lin. 5. Godegiest var Konge i Halogaland (det nordligste Landskab i det egentlige Norge). Den Hest, Adils skænkede ham, voldte hans Død ved at kaste ham af.

Side 126, Lin. 7. Den mærkelige Form løsladtes i Stedet for løslodes er maaske fremkommet, fordi der oprindelig i denne Linie var brugt Participiet løsladte.

Side 133, Lin. 9 f. n. Steenplanter, Koraller.

Side 133, Lin. 8 f. n. Oehenschläger anvender oftere efter ældre Sprogbrug Viv om en ugift Kvinde.

Side 135, Lin. 1 f. n. eftergivne i Stedet for eftergivende forekommer igen i det følgende, S. 159, L. 4.

Side 138, Lin. 1. Frodes Alder, Frode den Fredogodes Tid, Guldalderen.

Side 139, Lin. 7 f. n. denne Høimod. Om dette Ords Køn se 1ste Bind, Anm. til S. 73, L. 9 f. n.

Side 142, Lin. 6. False er for Rimets Skyld brugt for Fals.

Side 142, Lin. 15 f. n. Efter Skiændsel skal der staa Komma i Stedet for Semikolon.

Side 143, Lin. 1. Foran denne Linie mangler Anførsels-tegnet.

Side 143, Lin. 13. bunde, forældet for bandt.

Side 144, Lin. 1 f. n. Om Hrugner (Hrugner) og Mokkurkalf se 29de Sang af Nordens Guder.

Side 145, Lin. 14. norke, Trykfejl for norske.

Side 146, Lin. 3 f. n. vog, fældede (af det forældede at veje).

Side 147, Lin. 4. Holk, Skib.

Side 147, Lin. 3 f. n. Ifølge Saxo bestemte Frode Fredegode, at der ved Siden af Tyven skulde hænges en Ulv.

Side 147, Lin. 2 f. n. Moder Friggas Gulv, d. e. Jorden.

Side 154, Lin. 10 f. n. Forsete, Retfærdighedens Gud.

Side 156, Lin. 8. Spiud, forældet for Spyd.

Side 157, Lin. 12. Hildurs Værk; se ovenfor, Anm. til S. 37, L. 3.

Side 158, Lin. 2. I Tidernes Begyndelse slikkede Koen Audumble Manden Bure, Asernes Stammefader, frem.

Side 158, Lin. 4. Vellyst, forældet for Overdaadighed.

Side 158, Lin. 13 f. n. Qvinde, Hustru; se ovenfor, Anm. til S. 15, L. 8 f. n.

Side 158, Lin. 4 f. n. Disa, Gudinde.

Side 159, Lin. 14 f. n. Tre Aar sad Hiartvar o. s. v.; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 37, L. 1.

Side 159, Lin. 4 f. n. opdage staar her ligesom flere Steder hos Oehlenschläger i den forældede Betydning røbe.

Side 160, Lin. 1. Hofgydie, Hovgydie, Præstinde. — Visende-Mænd (Islandsk), Troldmænd.

Side 160, Lin. 8. den røde Tvæt, Blodet, hvormed Gudebillederne vadskedes.

Side 160, Lin. 12 og flg. Saaledes rejste vore Forfædre Nidstang mod en Fjende, de foragede og vilde skade.

Side 160, Lin. 14 f. n. Vætter vare overnaturlige Væsener, dels onde, dels gode. Landvætter hørte til de gode.

Side 160, Lin. 10 f. n. Paa skarpe Hestehager, d. e. paa Heste, hvis Skos Hager vare skærpede.

Side 161, Lin. 14 og flg. I Tidens Begyndelse laa Aserne i Strid med Vanerne, men sluttede endelig Fred, gik hen til et Kar og spyttede deri. Af Spyttet skabtes Manden Qvaser. Han var saare viis og drog om i Verden for at lære Menneskene Visdom. Endelig kom han til Dværge, som dræbte ham og blandede hans Blod med Honning, hvoraf opstod en liflig Mjød eller Mundgodt.

Side 164, Lin. 7. Fordømte Hex fra Nastrand!

gak du den samme Vei. Meningen maa vel være: gaa du, Heks, samme Vej tilbage, som du er kommen o: til Nastrond.

Side 167, Lin. 2. Valen, som egentlig er de faldne Helte, betyder hos Oehlenschläger den faldne Helt.

Side 167, Lin. 6. de siunge, forældet for de sang.

Side 171, Lin. 11 f. n. Gugner (Gungner), Odins Spyd.

Side 174, Lin. 8 f. n. Her hører Vøggur til de Tolf, medens han S. 168, L. 2, ikke var imellem de tappre Tolf, som tillige med Rolf gik fremst i Flokken.

Side 175, Lin. 14. en Veemod; se ovenfor, Anm. til S. 139, L. 7 f. n.

Ørvarodds Saga udkom i April 1841.

Side 179, Lin. 4. Halogaland, det nordligste Landskab i det egentlige Norge.

Side 179, Lin. 5. En Herse var en Herredshøvding. — Vigen, et Landskab i det sydlige Norge.

Side 179, Lin. 7 f. n. ginge, forældet for gik.

Side 182, Lin. 1. De mytologiske Kilder have ikke Noget om et tilkommende Opholdssted for dem, der dø som Børn.

Side 182, Lin. 13 f. n. Oehlenschläger skriver snart gider, snart gidder.

Side 182, Lin. 7-6 f. n. de bitte Hænder. Oehlenschläger bruger oftere bitte uden Tilføjelse af smaa eller lille; sammenlign 11te Bind, S. 81, L. 1 f. n.

Side 183, Lin. 9-8 f. n. Biarmeland var en Landstrækning i det nordlige Rusland ved det hvide Hav.

Side 185, Lin. 8. En Seidkone var en Kvinde, som øvede Sejd (en Slags Trolddom).

Side 185, Lin. 11. Vølv, Spaakvinde.

Side 188, Lin. 2. Faxe betyder Manke.

Side 190, Lin. 4 f. n. Foran denne Linie mangler Anførselstegnet.

Side 191, Lin. 2 f. n. Løftingen (Islandsk), Bagstavns-skuret.

Side 193, Lin. 5 f. n. Skuld, en af de tre Norner.

Side 194, Lin. 12. Køl v, forældet for Kølle.

Side 195, Lin. 8. Skul v, forældet for Skovl.

Side 195, Lin. 7-5 f. n. som Fofner o. s. v. Jætten

Fofner rugede i Drageskikkelse paa en Skat og blev dræbt af Helten Sigurd, som derefter kaldes Fofnersbane.

Side 196, Lin. 14 f. n. Om mistænkelig i Stedet for mistænksom sammenlign 3dje Bind, Anm. til S. 182, L. 15 f. n.

Side 197, Lin. 9. Finnerne vare fra Oldtiden bekendte for deres Trolddomskunster.

Side 197, Lin. 2 f. n. finge, forældet for fik.

Side 203, Lin. 2 f. n. i Norræna, d. e. paa det gamle fællesnordiske Sprog.

Side 204, Lin. 3 f. n. Svithiod, Sverrig.

Side 205, Lin. 13. Slyngende, Baldyring, Brodering.

Side 205, Lin. 13 f. n. en Valkyrie, en af Kampmøerne i Valhal.

Side 205, Lin. 8 f. n. Frygtagtsomhed, et ved Sammenblanding af Frygtagtighed og Frygtsomhed dannet Ord, der ogsaa forekommer i 3dje Akt af Syngespillet Faruk.

Side 206, Lin. 1 f. n. Aldeigeborg, Byen Ladoga ved Ladogasøen i Rusland.

Side 209, Lin. 7. slet betyder her efter ældre Sprogbrug glat, jævn, usmykket.

Side 211, Lin. 11. Tilie, Gulv (egentlig Planke, Fjæl).

Side 211, Lin. 14. Askurs Æt, Menneskene.

Side 213, Lin. 2 f. n. Herderne (forældet), Skuldrene.

Side 214, Lin. 1-4. Se den bekendte gamle Folkevisse Elveskud.

Side 214, Lin. 7 f. n. Dens Billed, d. e. Frydens Billed; se den foregaaende Strofe.

Side 215, Lin. 13-14. Frejas Rok var Stjernebilledet Orion.

Side 220, Lin. 11-13. Se ovenfor, Anm. til S. 93, L. 10-4 f. n.

Side 221, Lin. 6-5 f. n. Efter Eddaerne var der langt flere end tre Valkyrier. Nedenfor, i 23de Kapitel, hvor de atter omtales, er der igen kun tre.

Side 226, Lin. 14. hugprud (forældet), ædel, højsindet.

Side 226, Lin. 13-12 f. n. høivise Sæder. Saaledes staar der i Originaludgaverne; maaske det er en Trykfejl, for høviske Sæder.

Side 227, Lin. 6-5 f. n. din Taalmod og din Skarp-sind; se 1ste Bind, Anm. til S. 73, L. 9 f. n.

Side 227, Lin. 3 f. n. Ildgierning, Misgerning.

Side 232, Lin. 8 f. n. Hildur, en af Valkyrierne eller maaske snarere Kong Høgnæs Datter; se ovenfor Anm. til S. 37, L. 3.

Side 234, Lin. 1. Hialet, Forhøjningen.

Side 237, Lin. 15 f. n. opdagede; se ovenfor, Anm. til S. 159, L. 4 f. n.

Side 238, Lin. 12 f. n. holdtes, d. e. afholdtes, af-
lagdes. — Blodsteen, Blotsten, Offersten.

Side 238, Lin. 11 f. n. Hirdmænd, haandgangne
Mænd.

Side 239, Lin. 10-9 f. n. Om Tyr og Fenrisulven
se 26de Sang af Nordens Guder.

Side 240, Lin. 4-1 f. n. et jævngodt Sværd o. s. v.
Ogsaa i Oehenschlägers Syngespil Ludlams Hule (1ste
Akts 1ste Scene) er der Tale om et jævngodt Sværd, som
træffer vist i Heltefærd; sammenlign i 12te Bind, S. 134,
L. 1: en jævnglat Ring.

Side 241, Lin. 15. Hvert Menneske havde sin Fylgie
eller Skytsaand, der fulgte ham igennem Livet.

Side 241, Lin. 14 f. n. Maaljern er Tryllejærn (sam-
menlign Signen og Maalen). — Binderuner eller Sam-
stavsruner kaldtes saadanne, paa hvilke flere Bogstaver
bleve forenede til sammensatte Tegn.

Side 243, Lin. 11. grimede, sværtede.

Side 243, Lin. 12 f. n. Af Kæmpen Ymers Krop dan-
nedes i Tidens Begyndelse Himmel og Jord.

Side 244, Lin. 10. Før at være vis i sin Sag; mere
korrekt vilde der have staaet: Før at han kunde være
vis i sin Sag.

Side 244, Lin. 12 f. n. Braserne (forældet), Spænderne,
Brystsmykkerne. — Til hver af Bierghvælvningens Si-
der vare store Aabninger; sammenlign ovenfor, Anm.
til S. 74, L. 7.

Side 245, Lin. 14-10 f. n. Se 29de Sang af Nordens
Guder.

Side 246, Lin. 1 f. n. og S. 247, L. 1. Se Baldur hiin
Gode.

Side 248, Lin. 7 f. n. Sæhrimner hed den Galt, hvis
altid paa ny udvoksende Kød tjente til Føde i Valhal.

Side 249, Lin. 14 f. n. Oehenschläger bruger ofte
Blindværk i Stedet for Blændværk.

Side 249, Lin. 6-3 f. n. Sammenlign Digtet Den gamle
Kæmpe Cometes (10de Bind, S. 99 og flg.) med tilhørende
Anmærkning.

Side 250, Lin. 5. Einheriar, Valhalskæmper.

Side 251, Lin. 9. Det lader sig vel ikke afgøre, om fro-
dige her er brugt i den sædvanlige Betydning, i hvilken det
jo i Almindelighed kun anvendes om Planter, eller i Betyd-
ning af frejdig (sammenlign 12te Bind, Anm. til S. 161, L. 12
f. n.).

Side 253, Lin. 9. Nu siger man vel i Almindelighed
klingrende Frost.

Side 255, Lin. 12 f. n. Komma ved Liniens Slutning
bortfalder.

Side 256, Lin. 1 f. n. Ægirs Ø. Havgudens Ø var egentlig Læsø, ikke Samsø.

Side 263, Lin. 5 f. n. af hendes Fader i Stedet for af sin Fader; sammenlign S. 264, L. 9, og se 12te Bind, Anm. til S. 5, L. 7.

Side 264, Lin. 10. Disa, Gudinde.

Side 268, Lin. 7-10. Hvad her sigtes til, kan Udgiveren ikke oplyse. I de gamle Kilder findes der ingen Myte om Tyrs Sværd.

Side 268, Lin. 16. udhækkes, udklækkes (Tysk aus-hecken).

Side 272, Lin. 3 f. n. Drauger (Islandsk), Dødninger, Gengangere.

Side 275, Lin. 8. Steensyre, Kiselsyre.

Side 276, Lin. 10. Torper (forældet), Landsbyer.

Side 278, Lin. 1 f. n. Hialmars Bane, Hjalmars Bane-mand o: det Sværd, som dræbte Hjalmar.

Side 279, Lin. 11. Helheims Larver, Skyggerne i Hels Rige.

Side 280, Lin. 6. Heimskringla (Islandsk), hele Jorden.

Side 281, Lin. 10. Om Glavind se ovenfor, Anm. til S. 9, L. 8 f. n.

Side 282, Lin. 10 f. n. Frei, Freja; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 112, L. 9 f. n.

Side 282, Lin. 9-8 f. n. I Hervørs og Hejdreks Saga (Nordiske Oldsagn, paa Dansk ved Fr. Winkel Horn, 1876, S. 149-168) fortælles, hvorledes Odin i Bonden Gest hiin Blindes Skikkelse kappedes med Kong Hejdreks i Gaadekløgt. Kort fortalt i Oehlenschlägers Nordiske Oldsagn, 1840, S. 162-165.

Side 285, Lin. 14. vatnede; se ovenfor, Anm. til S. 94, L. 2.

Side 289, Lin. 12. bruger staar maaske her som ofte hos Oehlenschläger i Betydningen behøver.

Side 293, Lin. 8. Fiæder forklarer Oehlenschläger i sine Nordiske Oldsagn som »en Træblok med Huller, hvori Fødderne bleve spændte«.

Side 294, Lin. 1 f. n. stande qvar (forældet), blive tilbage.

Side 295, Lin. 7 f. n. En Gige var et Strenginstrument omtrent som en Violin.

Side 296, Lin. 13-12 f. n. forbarmelige, ynkelige.

Side 299, Lin. 1. Kiærringer (Norsk), Kællinger.

Side 299, Lin. 4. De fornøiede dem. Nutids Sprogbrug vilde fordre . . . sig; sammenlign i det følgende, S. 305, L. 12. bade dem.

Side 299, Lin. 7 f. n. Hejmdal har Aarvaagenheden fælles med Hanen; men Eddaerne tillægge ham ikke et saadant Attribut.

Side 300, Lin. 12-11 f. n. med en lille Dreng og Pige paa hvert Knæ, d. e. med en lille Dreng paa det ene og en lille Pige paa det andet Knæ; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 74, L. 7.

Side 300, Lin. 10-9 f. n. hans Knæsætninger, de Børn, han havde knæsæt, taget paa Skødet.

Side 301, Lin. 14-13 f. n. vogte sig for ikke at blive vred; sammenlign ovenfor Anm. til S. 43, L. 6 f. n.

Side 304, Lin. 2 f. n. Med Hunaland menes vel ikke noget bestemt Sted.

Side 305, Lin. 7. Vidførle (Islandsk), den Vidtberejste.

Side 308, Lin. 10 f. n. Til Undergang, ei Baade, d. e. til Undergang og ikke til Gavn for dig.

Side 308, Lin. 3 f. n. Mod, forældet for Sind.

Side 309, Lin. 12 f. n. Mærkisman, Bannerfører.

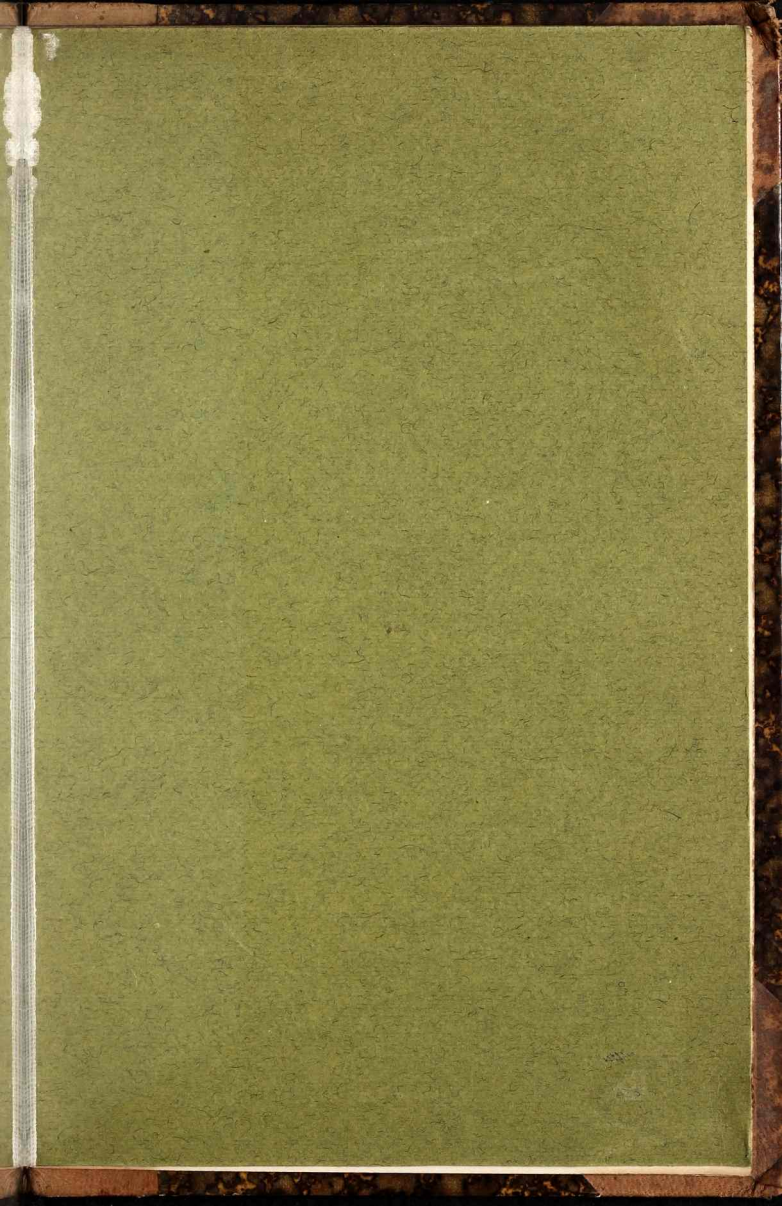
Side 315, Lin. 7-9. Billeder, . . . som nu vare bragte for Lyset, viskede Støvet af, og ophængte. I Stedet for viskede Støvet af vilde der mere korrekt have staaet: afstøvede, befriede for Støvet eller noget lignende.

Side 317, Lin. 4. min Spaadom; se S. 283, L. 11-8 f. n.

Side 317, Lin. 13-12 f. n. Mundgodt; se ovenfor, Anm. S. 13, L. 8.

Side 318, Lin. 16-15 f. n. kun et lidet Bolsted, kun en lille Bondegaard.

Side 320, Lin. 8. Mine Øine ere dumme. Dumme kaldte man fordem Øjne, hvis Synskraft var svækket.

ADAM OEHLenschLÄGER

POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG

BESØRGET AF A. BOYSEN

I-XV

Nedsat Pris:

Hæftet 8 Kr. 50 Øre, indb. i 7 Franskbind 22 Kr. 50 Øre.

Særskilt faas:

DRAMATISKE DIGTNINGER I-IX

Nedsat Pris:

Hæftet 5 Kr., indb. i 4 Franskbind 13 Kr.

SAGAER, EPISKE DIGTE, EVENTYR OG FOR- TÆLLINGER I-IV

Nedsat Pris:

Hæftet 2 Kr. 50 Øre, indb. i 2 Franskbind 6 Kr. 50 Øre.

LYRISKE DIGTE OG ROMANCER I-II

Hæftet 3 Kr., indb. i komp. Pragtbind 5 Kr. 50 Øre.

